

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Número 4

I Legislatura

Any 1980

**Presidència provisional
del Molt Honorable Sr. Heribert Barrera**

Sessió Plenària núm. 2
tinguda el dia 22 d'abril de 1980

SUMARI

Sota la presidència del Molt Honorable Sr. Heribert Barrera s'obre la sessió a tres quarts i sis minuts d'onze del matí.

El Sr. President anuncia la constitució dels diversos Grups parlamentaris i es llegeix tot seguit la llista de senyors Diputats que integren cadascun d'aquests Grups.

Ordre del dia:

Elecció del President de la Generalitat.

El Sr. President proposa a la Cambra el Diputat senyor Jordi Pujol i Soley com a candidat a la Presidència de la Generalitat.

El Sr. Jordi Pujol pren la paraula i exposa a la Cambra el seu programa de govern i la composició del Consell Executiu que proposa.

Se suspèn la sessió a un quart i cinc minuts d'una del migdia.

Es reprèn la sessió a un quart i set minuts de cinc de la tarda.

Intervenien els representants dels diferents Grups parlamentaris.

Se suspèn la sessió a un quart i cinc minuts de set del vespre.

Es reprèn la sessió i intervé el senyor Jordi Pujol per contestar les intervencions dels Grups parlamentaris.

Els representants dels Grups parlamentaris expliquen llur intenció de vot.

Es procedeix a la votació nominal i pública del candidat a la Presidència de la Generalitat, senyor Jordi Pujol.

Fet el recompte, el candidat no aconsegueix la majoria absoluta necessària per a ésser elegit.

El Sr. President, d'acord amb l'apartat 4 de la Disposició Transitòria Cinquena, convoca una altra sessió per al dia 24.

S'aixeca la sessió a les deu del vespre.

S'obre la sessió a tres quarts i sis minuts d'onze del matí. Presideix el Molt Honorable Sr. Heribert Barrera, acompanyat de la totalitat dels membres de la Mesa.

El Sr. **PRESIDENT**: Comença la sessió. Senyores i senyors Diputats, em plau comunicar-los que en el termini prescrit per les normes de Constitució del Parlament, aprovades en la sessió anterior, tots els senyors Diputats, menys els quatre que constituïran el Grup Mixt, han adreçat a la Mesa la declaració signada expressant el Grup parlamentari al qual desitgen estar inscrits. Com que la composició d'aquests Grups era indispensable conèixer-la per al debat que haurà de tenir lloc avui, prego els senyors Secretaris que vulguin donar lectura dels senyors Diputats que integren cada un dels Grups que han quedat constituïts en aquest Parlament.

El Sr. **SECRETARI PRIMER**: Senyor President, de Grup Mixt està compost pels senyors Diputats José Acosta Sánchez, Josep Benet i Morell, Francisco Hidalgo Gómez, Pere Portabella i Ràfols.

El Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana està compost pels senyors Diputats següents: Heribert Barrera i Costa, Joan Hortalà i Arau, Francesc Vicens i Giralt, Josep M. Poblet i Guarro, Josep Fornas i Martínez, Ramon Viñals i Soler, Jesús Prujà i Puig, Albert Alay i Seret, Josep Roig i Magrinyà, Francesc Subirà i Rocamora, Antoni Puigvert i Gorro, Víctor Torres i Perenya, Francesc Dalmau i Norat, Marçal Casanovas i Guerri.

El Grup parlamentari de Centristes de Catalunya està format pels senyors Diputats Anton Cañellas i Balcells, Eduard Punset i Casals, Vicenç Capdevila i Cardona, Higini Torras i Majem, Agustí Luna i Serrano, Alexandre Pedrós i Abelló, Alfons Pérez i Guerra, Josep Clua i Queixalós, Josep Panisello i Zaragoza, Joan Manuel Margalef i Miralles, Ramon Franch i Baiges, Pere Roselló i Esteban, Francesc Xavier Puig i Andreu, Josep Mesegué i Utgé, Joan Besa i Esteve, Marià Lorca i Bard, Enric Manuel-Rimbau i Tomàs i Albert Planasdemunt i Gubert.

El Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat està compost pels següents senyors Diputats: Antoni Gutiérrez i Díaz, Francesc Frutos i Gras, M. Dolors Calvet i Puig, Joan Ramos i Camarero, Ramon Espasa i Oliver, Xavier Folch i Recasens, Jordi Borja i Sebastià, Alfonso Carlos Comín i Ros, Antoni Luchetti i Farré, Rafael Ribó i Massó, Celestino Sánchez Ramos, Justino Martínez Medina, Teresa Eulàlia Calzada i Isern, Marcel Planellas i Aran, Lluís Valentín i Fernández, Alfred Amestoy i Sáenz, Francesc Padullés i Esteban, Antoni Cuadras i Camps, Matias Vives i Marc, Agustí Forné i Roé, Miquel López i Tortosa, Pere Ardiaca i Martí i Lluís Medir i Huerta.

Pregaria el senyor Secretari segon que procedís a la lectura dels integrants del Grup parlamentari del Grup Socialista.

El Sr. **SECRETARI SEGON**: Senyor President, el Grup parlamentari del Grup Socialista està integrat pels següents senyors Diputats: Joan Reventós i Carner, Josep Andreu i Abelló, Carles Cigarran i Rodil, Eduard Martín i Toval, Joan Codina i Torres, Luis Armet i

Coma, Felip Lorda i Aláiz, Juanjo Ferreiro Suárez, Joan Cornudella i Barberà, Luis Andrés García Sáez, Antonio Santiburcio Moreno, Higini Clotas i Cierco, Joan Comas i Basagañas, Isidre Molas i Batllori, Joan Baptista Prats i Català, Esteban Casado Poveda, Rosa Barenys i Martorell, Francesc Casares i Potau, Joan Oliart i Pons, José González Navas, Esteve Tomàs i Torrens, Joaquim Jou i Fonollà, Marta Mata i Garriga, Laureà Pérez i Ciudad, Josep Maria Simó i Huguet, Joan M. Roig i Borràs, Pere Ayguadé i Ayguadé, Francesc Craviotto i Blanco, Joan Ganyet i Solé, Xavier Guitart i Domènech, Salvador Sunyer i Aimerich, Josep Montero i García i Daniel Terradellas i Redon.

El Grup parlamentari de Convergència i Unió, l'integren els següents senyors Diputats: Jordi Pujol i Soley, Miquel Coll i Alentorn, Macià Alavedra i Moner, Josep M. Culler i Nadal, Pere Pi-Sunyer i Bayo, Xavier Bigatà i Ribé, Josep M. Ainaud de Lasarte, Marià Vila d'Abadal i Vilaplana, Josep Laporte i Salas, Helena Ferrer i Mallol, Jaume Fonolleda i Aspert, Joaquim Pibernat i Lleyxà, Pere Parera i Cartró, Jaume Camps i Rovira, Ramon Camp i Batalla, Ferran Pont i Puntigam, Joan Colominas i Puig, Ramon Pla i Nadal, Josep Garrell i Pubill, Alfred Albiol i Paps, Josep M. Casals i Guíu, Simeó Selga i Ubach, Ferran Camps i Vallejo, Raimon Escudé i Pladellourens, Antoni Subirà i Claus, Ignasi Carner i Jorba, Jordi Escoda i Vila, Enric Olivé i Martínez, Joan Josep Martí i Ferré, Joan Ventura i Solé, Joan Descals i Esquius, Joan Oró i Florensa, Delfi Robinat i Elias, Lluís Virgili i Farrà, Josep Borràs i Gené, Miquel Verdén i Enrich, Joan Vidal i Gayolà, Ramon Sala i Canadell, Concepció Ferrer i Casals, Josep M. Nolla i Panadés, Ricard Masó i Llunes, Jordi Martínez i Planas i Trinitat Neras i Plaja.

ORDRE DEL DIA

Elecció del President de la Generalitat

El Sr. **PRESIDENT**: Senyores i senyors Diputats, passem ara a la raó essencial per la qual ha estat convocada aquesta sessió dintre del termini previst per la Disposició Transitòria Cinquena del nostre Estatut d'Autonomia.

Em plau comunicar a vostres senyories que, efectuant les consultes amb els representants dels partits polítics presents en aquest Parlament, tal com està previst a la Disposició Transitòria esmentada, he decidit proposar al Parlament com a candidat a la Presidència de la Generalitat el Diputat senyor Jordi Pujol i Soley. Prego, doncs, el senyor Jordi Pujol, que, com preveu la dita Disposició, vulgui prendre la paraula per exposar al Parlament el seu programa de govern i la composició del Consell Executiu que proposa.

El Sr. **PUJOL**: Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, en compliment de l'encàrrec que em va fer l'Honorable President del Parlament, i d'acord amb el que estableix la Disposició Transitòria Cinquena del nostre Estatut, em correspon presentar davant d'aquest

Parlament de Catalunya la meua candidatura com a President de la Generalitat als efectes de la qual, i sempre d'acord amb els mateixos termes estatutaris, sotmetré a la seva consideració i debat el programa de govern al qual penso ajustar la meua actuació per al cas d'obtenir la confiança del Parlament, assenyalant també la composició del Consell Executiu al qual penso confiar sota la meua coordinació i direcció el govern de Catalunya. És sabut que la proposta de govern que jo personalment i en nom de Convergència i Unió els hauria volgut fer no és ben bé la que faré.

No em refereixo, òbviament, a les persones que constitueixen el Govern, sinó a la seva fórmula política. Però no ha estat possible, i per això Convergència i Unió assumeix amb plenitud la responsabilitat que el vot popular del dia 20 de març li va conferir, és a dir, la d'oferir al Parlament i al poble de Catalunya un programa i un equip de Govern. Un programa i un equip que han estat pensats i redactats tenint en compte, entre altres, dos factors. El primer és que continua essent un programa de centreesquerra, tal com sempre l'hem defensat. El segon és que és un programa per a quatre anys. Estem oberts a totes les evolucions que el temps comporti, i, d'altra banda, Convergència i Unió, i jo mateix com a candidat, som conscients que el poder radica en el Parlament i que, per tant, podria ser que aquest, el Parlament, volgués imposar, mitjançant els instruments de control que l'Estatut de Règim Interior arbitri, un canvi en el govern del país. És més: ara mateix pot donar-se el cas que el Parlament rebutgi les nostres propostes, i no cal dir, és obvi, que acatarem sense reticències sempre les decisions del Parlament.

Però això són eventualitats que ja no depenen de nosaltres. El que depèn de nosaltres avui és presentar un programa fiable i políticament vàlid i un equip de govern solvent, i fer-ho pensant en termes de legislatura, és a dir, de quatre anys.

Perquè entenem que el país ha de superar l'etapa de la provisionalitat. Entenem que cal donar-li la confiança i la seguretat que existeix una voluntat d'atacar els seus problemes i d'atacar-los de debò, és a dir, amb decisió i amb perspectiva de temps.

No ens volem refugiar en les dificultats polítiques, evidents d'altra banda, del moment, per donar voltes als temes, per defugir els problemes, per posposar les coses, per fer veure que fem sense realment fer. Convergència i Unió, senyores i senyors Diputats, pretén, perquè aquesta és la seva responsabilitat, governar efectivament i efectivament atacar els problemes del país, evidentment d'acord amb el Parlament i sempre que el Parlament ens ho permeti.

La fermesa de la nostra política serà compatible amb uns criteris molt dialogants i molt oberts envers totes les forces polítiques catalanes. Ho hauria de ser, evidentment, per imperatius d'aritmètica parlamentària, però ho serà també i sobretot perquè ho demana la nostra filosofia política. Convergència i Unió som bàsicament uns partits nacionalistes amb un concepte globalitzador del nacionalisme. És a dir, el nacionalisme comporta per a nosaltres una exigència de servei al conjunt de la collecti-

vitat nacional. I som molt i molt conscients que nosaltres sols, ni que tinguéssim seixanta-vuit, setanta o setantacinc Diputats, no podríem construir Catalunya.

Ens cal, per tant, estar oberts a tots els suggeriments, a tots els apropaments i a totes, dic a totes, les col·laboracions. Sobre aquest particular, crec convenient fer un aclariment: nosaltres, i ho hem dit prou clarament, no creiem convenient la continuïtat d'un Govern d'unitat. No vol dir que hi estiguem en contra per principi, però no ho creiem convenient com a norma habitual.

En canvi, creiem que cal actuar, tant des del Govern com des de l'oposició, més amb sentit de país que amb sentit de partit. I això és una manera, una altra manera, evidentment, però és una manera també, d'intentar servir la totalitat del país i, per tant, d'actuar en termes d'unitat. Però si la unitat en el Govern no és un model que ens resulti acceptable, creiem, en canvi, que hem de fer un gran esforç per tal de mantenir en aquests moments, en aquests moments d'institucionalització política de Catalunya, una unitat d'acció en allò que fa referència a la posició col·lectiva del país, de la posició col·lectiva de Catalunya, en la negociació dels traspassos de serveis i en la definició dels criteris bàsics que han d'informar el contingut de les nostres lleis institucionals. En el programa que ara exposaré, aquest esperit dialogant que mirem de mantenir ha tingut ja alguns efectes. De fet, hi ha propostes i projectes que no són nostres, sinó d'altres partits o bé de sindicats, i que ells reconeixen, n'estic segur, amb facilitat.

El nostre programa tindrà una altra característica: serà un programa nacionalista. Si vostès ens voten, votaran un programa nacionalista, un govern nacionalista i un president nacionalista. Votaran un determini: el de construir un país, el nostre. Votaran la voluntat de defensar un país, el nostre, que és un país agredit en la seva identitat. Votaran una ambició: la de fer de Catalunya no pas un país gran per la seva força material, que serà sempre limitada, sinó un país gran per la seva cultura, el seu civisme i la seva capacitat de convivència.

Finalment, el nostre programa ha estat preparat d'acord amb un criteri que per als nostres partits és bàsic: amb el criteri que no hi ha res pitjor que prometre el que després no es podrà complir; que no hi ha res pitjor que crear falses expectatives. Pensem que no hem d'ocultar al país cap de les dificultats que hi ha, ni cap de les limitacions en les quals ens movem. I, sobretot, que no li hem d'ocultar que només ens en sortirem a través del rigor i de l'exigència en la nostra conducta ciutadana, a través del treball i a través de l'esforç.

És un programa redactat tenint present la recomanació que un gran compatriota nostre, en Pau Casals, ens va fer quan ens deia als catalans que hem de defensar sempre els nostres drets, però que no hem d'oblidar mai els nostres deures.

Hem de defensar, hem de reclamar, hem d'exigir els nostres drets, però hem d'explicar al país, sense por, quina és la situació real, què podem fer i què, de moment, no podem fer, i hem de demanar que cadascú compleixi els seus deures.

En una primera etapa, la nostra acció de govern es

mourà en tres línies principals: la de la institucionalització de Catalunya, la de la defensa de la catalanitat i la de l'economia. En el primer terreny, ens proposem dur a terme dues coses: rellançar la negociació dels traspassos de l'Estat i de les Diputacions i impulsar l'acció legislativa referent a l'organització bàsica del país. És propòsit del qui els parla, i del Consell Executiu que presento, mantenir en la Comissió Mixta de Traspassos Estat-Generalitat, pel que fa a la delegació catalana, una composició en què se sentin representades totes les forces polítiques catalanes. Com he dit al començament de la meua intervenció, és necessari mantenir una unitat bàsica d'actuació pel que fa a les qüestions que afecten la institucionalització del país, i en aquest sentit seria bo poder constituir un front unit en la negociació dels traspassos de competències. Aquesta, en tot cas, serà la línia inspiradora de la nostra actuació en aquest punt. I confiem, per tant, que en la negociació amb Madrid, de cara als traspassos i a les seves valoracions, el Govern de la Generalitat podrà comptar amb el suport ple dels partits representats en aquest Parlament, la col·laboració dels quals, com he dit, i voldria subratllar-ho, pensem demanar de forma que no hi hagi motius vàlids perquè pugui ser negada.

Pel que fa als traspassos de les Diputacions a la Generalitat, que fa temps que estan paralitzats —tot i que hi ha una sèrie d'acords presos per les Diputacions catalanes, que venien a transferir les seves competències a la Generalitat—, pel que fa als traspassos de les Diputacions, dic, ens proposem prendre les mesures necessàries perquè aquestes transferències es facin molt ràpidament. Aquests traspassos afectaran la titularitat de les competències, però és la nostra intenció que, fins que no s'aprovi la nova organització territorial i administrativa de Catalunya, aquestes competències, totalment o en part, puguin ser exercides, per delegació de la Generalitat, per les mateixes Diputacions, amb el fi de no allunyar totes aquestes funcions de les realitats comarcals que han de servir. Tot això representarà obrir una nova etapa d'actuació de la Comissió Mixta Generalitat-Diputacions, inspirada en idèntics criteris de representació que els assenyalats per a la Comissió Mixta Estat-Generalitat. Serà aquest el punt de partida que, rellegant amb la nova Llei de Règim Local i d'Organització Territorial de Catalunya —de la qual parlaré més endavant— ens ha de permetre fer desaparèixer les actuals Diputacions, en tant que estructura de l'Administració local catalana.

Estic convençut, per les declaracions que conec de les diverses forces polítiques d'aquest Parlament, que totes elles voldran donar suport a aquesta política, d'una banda, de recuperació institucional catalana, i, de l'altra, de reforçament de les estructures locals y comarcals del nostre país. En aquest punt, per tant, i per resumir, diré que la nostra política perseguirà un triple objectiu: traspasar ràpidament la totalitat dels serveis i les competències de les Diputacions a la Generalitat; preparar la nova estructura territorial de Catalunya, i, mentrestant, utilitzar, sota ple control de la Generalitat, les estructures de treball de les actuals Diputacions.

He de dir, per acabar aquest tema, que creiem estar en

condicions de rellançar eficaçment la política de traspassos, però, com els deia abans, per a això necessitem tenir, i confiem poder tenir, el suport massiu de tots els partits catalans. I com també els deia, procurarem que cap actitud sectària per part nostra faci difícil aquesta col·laboració de tothom.

Pel que fa a la legislació sobre l'organització bàsica del país, és a dir, tot allò que cal fer perquè el país funcioni d'acord amb la nova situació política, voldria fer unes observacions prèvies: estem en un règim parlamentari; és, per tant, el Parlament a qui correspon la tasca de legislar sobre aquestes qüestions bàsiques institucionals. Però hem de definir el paper que correspon al Consell Executiu, que té l'obligació d'impulsar l'acció parlamentària. I vull remarcar, en aquest punt de les relacions entre el Parlament i el Govern, que és el meu propòsit d'establir uns acords bàsics aportant dues grans qüestions. Per un costat, si bé el Govern està en condicions de presentar els perinents projectes per a cadascuna d'aquestes lleis bàsiques institucionals, considera que haurien de ser elaborades del seu inici, totes o bona part d'elles, per una Ponència emanada de la Comissió pertinent d'aquest Parlament. Creiem que així, en la mesura que ningú no protagonitzi la iniciació del procés legislatiu, tots plegats servirem millor l'esperit que ha de marcar aquesta etapa legislativa que té una bona part de contingut institucional. No obstant això, respectem la sobirania parlamentària i la seva decisió i, per tant, si l'opinió del Parlament fos una altra, el Govern assumiria la responsabilitat d'iniciativa que també li correspon.

En un segon punt, és propòsit del Govern, que sotmeto a la vostra consideració, convenir per a cada període de sessions el programa legislatiu; és a dir, sense cap mena de renúncia a la iniciativa legislativa que a uns i altres correspon, considerem que seria positiu, que seria molt positiu per al bon funcionament institucional, que es programessin els projectes legislatius que han d'entrar en el Parlament. En aquest sentit, el Govern pensa demanar al Parlament un debat a l'inici de cada període de sessions per fer conèixer el seu programa legislatiu i rebre els suggeriments que els diversos Grups parlamentaris li vulguin fer.

Dit això, i d'acord amb els principis que inspiren les anteriors manifestacions, considero que durant un període de sessions de, proposo, deu mesos, el Govern ha d'impulsar un debat en el Parlament dels següents projectes de llei: Primer, Reglament del Parlament català. Aquest reglament ha d'incloure un element de gran importància per a la futura estructura territorial de Catalunya, que és la iniciativa legislativa comarcal que l'Estatut reconeix. Puc avançar que el criteri del Govern serà d'inspirar el nou Reglament en les línies bàsiques del Parlament de l'any 32. En tot cas, ha de ser un reglament que permeti una actuació àgil i eficaç. Però sobre això no voldria dir res més perquè temo que a partir d'aquí les meves paraules podrien interpretar-se com una interferència en la sobirania del Parlament; que sigui el mateix Parlament que iniciï el procés que l'ha de conduir a dotar-se d'un reglament definitiu. En tot cas, el Govern,

només d'una manera subsidiària, està disposat a presentar la seva proposta sobre aquest punt.

Segona llei, segon projecte: Llei sobre Organització, Funcionament i Règim Jurídic del Govern i Administració de la Generalitat. És a dir, la llei que ha de regular les funcions de la Presidència, del Consell Executiu, del Parlament i dels Organismes Autònoms, així com les relacions entre ells. És el que l'any 32 se l'anomenà Estatut Interior de Catalunya. També aquí, com en totes les lleis del capítol d'organització bàsica, i per tant no em caldrà ja repetir-ho, el Govern —tot anunciant el seu propòsit de defensar criteris que, bo i respectant les funcions i l'autonomia de cadascun d'aquests òrgans, assegurin un funcionament eficaç de la Generalitat—, el Govern, dic, afirma la seva voluntat de mirar d'aconseguir una àmplia concertació entre totes les forces polítiques.

Tercer projecte: Llei sobre Patrimoni, Pressupost, Comptabilitat i Sindicatura de Comptes.

Quart projecte: Llei de Règim Local i Organització Territorial de Catalunya. Aquesta és també, i de manera especial, una llei de gran transcendència per al país. La revitalització de la vida local catalana i la seva adequació a la realitat comarcal en què s'integra reclama urgentment l'elaboració d'aquesta llei. Per al Govern que els presento seran característiques bàsiques d'aquesta organització les derivades de la Llei Municipal de 1934, degudament actualitzada per criteris d'eficàcia i racionalitat en la prestació dels serveis públics. És evident —almenys aquest és el nostre criteri— que ens trobem en la necessitat d'una autèntica redistribució de competències en el marc nacional català. Moltes competències atribuïdes a la Generalitat hauran de ser redistribuïdes, hauran de ser assumides en un fort procés de descentralització pels òrgans locals i comarcals. En canvi, molts serveis locals requeriran una nova escala de gestió i planificació, que comportarà potenciar i agilitzar la mancomunitat de municipis. Les comarques es configuraran com a unitats administrativo-polítiques de gran responsabilitat, ja que damunt d'elles haurà de descansar la política, precisament, la política de coordinació de municipis. Però aquesta organització no s'acaba aquí, i haurà de contemplar altres unitats i formes d'actuació que potenciïn l'eficàcia de la vida local. M'estic referint a la necessitat de donar un tractament globalitzador al fet metropolità, que és un fet creador d'específiques necessitats i que la mancomunitat no sempre resol. I també s'haurà de contemplar el consorci com a figura administrativa idònia per a la coordinació de determinades activitats sectorials de les corporacions locals. Però, en definitiva, hi haurà el que hi ha d'haver, que és una gran voluntat d'autonomia, d'enfortiment de l'autonomia local en tots els sentits, fins i tot en els financers. És obvi que els municipis han assolit progressivament serveis que no els eren propis, carregant els seus pressupostos per damunt de les possibilitats reals dels seus recursos. Aquest és un tema que s'haurà de resoldre en el marc d'una participació en els recursos financers de la Generalitat i de l'Estat.

Sobre aquest punt vull fer tres darreres, tres últimes consideracions. La primera és que el Govern, que en línies generals dona per vàlida la divisió territorial de

1936, defensarà en alguns casos concrets la necessitat de fer recurs al referèndum per a la fixació de límits comarcals. La segona és que la política territorial catalana ha de respondre a la voluntat de correcció dels equilibris territorials, demogràfics, econòmics, culturals i de tota mena que s'han d'instaurar a Catalunya. I la tercera és que el Govern que els presento no farà costat a les iniciatives que tendeixin a minimitzar la nostra competència en el camp de la regulació del règim local que hagi de fer el Parlament espanyol. Aquesta ens afecta en una part mínima, que no condiciona la nostra actuació; i demanar des de Catalunya que es faci pel Parlament espanyol aquella llei, creiem que podria originar interpretacions i malentesos que el nostre Estatut no autoritza.

El cinquè projecte fa referència a la Llei sobre la Funció Pública. Pensem procedir al suport de la funció pública catalana, i per això cal amb urgència fer una llei sobre la funció pública. Aquesta urgència, aquesta urgent necessitat deriva del fet que en aquests moments hem de muntar, estem muntant, en tots els nivells i en tots els àmbits la nova Administració catalana, i cal fer-ho amb normes precises i ben definides, perquè, d'una banda, hem de donar estabilitat i independència als funcionaris i, de l'altra, hem d'evitar la politització de la funció pública. Això, independentment de la qualitat tècnica i de l'esperit de servei públic que hem de procurar i que estem segurs que tindran els funcionaris de Catalunya.

En aquesta línia, i ara fujo, m'aparto un moment de la línia estrictament legislativa, una de les primeres coses que el Consell Executiu es proposa fer és donar un gran impuls a l'Escola d'Administració Pública creada per la Generalitat provisional. En tot cas, volem subratllar una cosa: creiem que en gran part, en una gran part, l'èxit o el fracàs de la nostra autonomia dependrà de l'eficàcia i de la independència dels funcionaris catalans, i fem per tant una crida a totes les forces polítiques perquè ajudin a crear un clima positiu en aquest sentit. Fem igualment una crida a tots els funcionaris de Catalunya perquè se sentin responsables més que ningú de la tasca de fer funcionar el país, amb el benentès que hem de ser especialment sensibles a les seves justificades reivindicacions.

El sisè projecte fa referència a la Llei electoral al Parlament de Catalunya. Aquesta llei, òbviament, és de la més gran transcendència, i si la situo cap al final no és pas per disminuir-ne la importància, sinó simplement perquè no es podrà començar a discutir fins que no s'hagin aprovat algunes de les lleis que abans he esmentat, entre altres la de l'Organització Territorial de Catalunya. Almenys des de la nostra perspectiva, des de la perspectiva del qui els parla, aquesta llei, la de Règim Local i Organització Territorial de Catalunya, és prèvia, perquè, tot respectant plenament els principis democràtics de la representació proporcional, pensem defensar criteris comarcalistes en l'elaboració de la llei electoral.

I finalment, dues lleis potser no tan urgents, però que igualment corresponen a aquest capítol de la institucionalització del país: hi ha la Llei sobre el Síndic de Greuges i la Llei sobre Actualització de la Compilació del Dret Civil Català, de la qual parlaré més endavant. I serà com a conseqüència de la política de traspassos i de l'a-

plicació d'aquestes lleis institucionals catalanes que s'obrirà el procés que ens haurà de permetre concretar i mesurar l'abast de la revisió de l'Estatut, fins a abastar les màximes possibilitats del sostre constitucional. Això és el que ens proposem fer en el que n'he dit el camp de la institucionalització.

El segon gran camp de la nostra actuació és el de la defensa específica de la catalanitat. He dit abans que som un poble agredit en la seva identitat. És a dir, no som només un poble que vol recuperar les seves institucions polítiques; som un poble en perill de desnacionalització i també de ruptura interna profunda i radical. No vegin en el que acabo de dir un signe de desànim. Catalunya és un poble del qual, com deia un de nosaltres no fa gaire, és un poble del qual a través de la història, els reis, els papes, els historiadors, els polítics i els sociòlegs i els estadístics han dit molts cops que ens havíem acabat, però que sempre hem tornat. I ara mateix estem tornant, estem superant un període difícil, d'amenaça mortal, i aquest Parlament mateix, aquest acte d'avui, en són la prova. Però això no treu que si un objectiu prioritari ha de tenir un govern català, i molt més, evidentment, un govern nacionalista català com el que jo us presento, que si un objectiu prioritari ha de tenir és la defensa, l'enfortiment i la projecció d'allò que fa que, a través dels segles, Catalunya hagi estat Catalunya: la seva llengua, la seva cultura, l'evidència de la seva història, el sentiment i la consciència de collectivitat, la defensa dels seus drets polítics, la voluntat de ser. Per tant, un dels objectius fonamentals del programa i del Govern que tinc l'honor de presentar en aquest Parlament serà la normalització de la llengua catalana. Actuarem fermament des d'aquest moment perquè el català sigui en la pràctica —i no solament com una afirmació de l'Estatut— que sigui en la pràctica la llengua pròpia de Catalunya. L'Administració, els serveis públics, els mitjans de comunicació, l'ensenyament i en general tots els àmbits de l'ús lingüístic ho han de fer evident. És a dir, cal una política de normalització lingüística que evidentment, i ho vull subratllar, ha de ser respectuosa i no gens discriminatòria per a la llengua castellana, però que ha de ser eficaç i ha de ser de signe inequívoc i ha de conduir a una revitalització irreversible del català. I només aconseguirem la normalització de la llengua catalana si el seu ús esdevé predominant, tot convivint amb la llengua de l'Estat, oficial també a Catalunya, i, no ho hem d'oblidar, pròpia d'una bona part dels ciutadans de Catalunya. I això ho vull subratllar. Donarem suport a les genuïnes expressions culturals d'aquest sector de la població de Catalunya, i la Generalitat garantirà a tots els ciutadans l'ús de la seva llengua, catalana o castellana, sense oblidar, però, que l'objectiu és d'aconseguir a través d'un procés que pot ser llarg, i que en tot cas ha de ser assumit lliurement i sense el més petit enfrontament, que, a Catalunya, la llengua i la cultura pròpies del país siguin les catalanes. Com a instrument d'aquesta política ens proposem crear uns serveis de normalització de l'ús oficial de la llengua catalana i d'assessorament lingüístic, com a instruments específics creats per una Llei de Bases d'Acció Cultural, i que pensem presentar en aquest Parlament amb el

mateix paquet legislatiu que hem assenyalat en la part relativa a la institucionalització de Catalunya. Perquè tot és institucionalització, però l'enfortiment i la consolidació de la nostra cultura i la nostra llengua també ho són. Aquesta llei ha de ser la base de la política nacional de defensa i enfortiment de la nostra cultura i de la nostra llengua. Hem de definir legislativament l'abast de l'oficialitat del català, hem de definir entre tots quines són les mesures que la Generalitat ha de prendre per a garantir l'ús de les dues llengües, del català i del castellà, per part de tots els ciutadans de Catalunya. I ens correspon, per tant, desenvolupar l'article tercer de l'Estatut en l'esperit de convivència i de respecte que ens ha caracteritzat sempre, però també en defensa de l'eficàcia de la definició com a oficial de la llengua catalana.

L'Estatut reconeix la competència exclusiva de la Generalitat en el camp de la cultura, i nosaltres durem a la pràctica aquest reconeixement esgotant totes les seves possibilitats legals. Ho farem, no pas exercint un nou dirigisme, que prou que n'hem patit, sinó a través de potenciar la llibertat de creació i d'expressió i de descentralitzar al màxim l'organització de la nostra cultura. I arribat aquest punt, vull expressar amb força una convicció profunda nostra i que el programa que els presento tindrà molt en compte en tot, i és que nosaltres creiem en la capacitat d'iniciativa del nostre poble. En tot, en l'economia, en l'acció social, en la cultura. Ni la riquesa ni les formes més pròpies de relació d'organització social, ni la cultura de Catalunya no són principalment obra de l'Estat, sinó dels catalans. Catalunya ha estat feta pel treball i per la creativitat, pel treball i per la capacitat d'iniciativa dels catalans. I quan dic catalans, vull dir, ho recordo, tot i que probablement és innecessari en el meu cas, quan dic catalans, vull dir tots els homes que viuen i que treballen a Catalunya i que de Catalunya en volen fer el seu país i, sobretot, el país dels seus fills.

Des de la Generalitat caldrà, evidentment, prendre iniciatives, moltes, però sobretot caldrà potenciar la capacitat del nostre poble de fer coses, la capacitat del nostre poble de crear.

Això ho farem en el camp de la literatura, del teatre, del cinema, de la música i de les arts plàstiques, a través d'una política d'ajut, de premis i de suport a l'edició, estrena, realització i exposició d'obres que potenciï, en general, la producció editorial en català i faciliti la professionalització de l'escriptor; en el marc d'una política teatral que afavoreixi la creació de companyies estables i que obri el camí a la creació d'un teatre nacional de Catalunya i d'una política cinematogràfica que, al costat de donar impuls a un cinema autòcton, faci habitual l'exhibició de pel·lícules estrangeres doblades o subtitulades en català; en el marc d'una política musical que, basada en la promoció de l'ensenyament de la música, aconseguixi alhora la seva extensió a tot el país a través de grups corals i instrumentals, i tot plegat tenint com a base, tant com pugui, d'una banda, la promoció del més gran nombre possible de poblacions catalanes com a centres culturals i artístics i, de l'altra, la promoció de les entitats de caràcter popular, centres excursionistes, ateneus obrers, orfeons, esbarts, grups teatrals, cine-clubs,

associacions recreatives, etc. És a dir, totes aquestes institucions a través de les quals s'ha manifestat la creativitat del nostre poble i a través de les quals en els moments difícils el nostre poble ha respirat i ha sobreviscut.

Ens proposem també de reprendre la creació o ajudar les iniciatives locals que actuïn en aquest sentit; reprendre la creació, deia, de la xarxa de biblioteques, d'arxius i museus comarcals que va iniciar la Mancomunitat i que va continuar la Generalitat dels anys trenta.

No entro en el detall de moltes altres actuacions, però sí que vull assenyalar dos fets concrets per acabar aquest capítol. Un és que procurarem dur a terme una política de projecció exterior de la política catalana. Catalunya, òbviament, no pot aspirar a ser un país internacionalment de primera fila en molts camps, però hi pot aspirar en el de la cultura i, sobretot, més específicament, en el de l'art, i convé que no desaprofitem aquesta força i aquesta capacitat de presència internacional. De l'altre punt no puc deixar de parlar-ne tot i que és probable que se'n doni en alguns ambients una interpretació errònia i que s'atribueixi al que diré tota mena d'intencions. Em refereixo a la unitat lingüística i cultural del Principat, del País Valencià i de les Illes. Quedi clar que no dono a aquestes paraules cap intencionalitat política. Quedi clar que no parlo ni el Consell Executiu parlarà mai dels plantejaments polítics valencians i balears o del problema de la bandera, per exemple. No plantejo res d'això. Però la Generalitat de Catalunya no pot ser menys en la defensa de la llengua, que és la seva obligació defensar-la, no pot ser menys que l'Acadèmia de la Llengua Espanyola. I per tant hem d'afirmar aquesta unitat lingüística i cultural del Principat, del País Valencià i de les Illes; i hem de dir que la llengua de Catalunya, la llengua que es parla a Figueres, a Reus i a Tàrraga, es defensa a Reus, a Figueres i a Tàrraga i a Barcelona, però també es defensa a Xàtiva i es defensa a Ciutat de Mallorca; i no podem oblidar que hi va haver moments en què qui més va defensar la nostra llengua varen ser un noi de Xàtiva i una noia de Mallorca.

Per tant, amb ple respecte i sense cap ànim d'intromissió en res, el Consell Executiu procurarà mantenir una relació cultural viva amb les terres germanes del País Valencià i de les Illes.

M'he de referir d'una manera especial al tema dels mitjans de comunicació. En aquest sentit, aprofitarem al màxim les possibilitats de l'Estatut, tant en la creació d'una ràdio i d'una televisió pròpies, com en el suport de la llibertat d'iniciativa d'àmbit català i d'àmbit comarcal pel que fa a aquests mitjans i pel que fa a la premsa. Però és en el camp de la televisió on durem a terme una de les accions més enèrgiques per a les quals esperem poder comptar amb el suport ple, decidit, massiu de totes les forces polítiques catalanes. És en el camp de la televisió, dic, on hem d'actuar d'una manera més enèrgica, perquè és en aquest punt on més que en cap altre ens juguem el nostre ser com a catalans. L'Estatut preveu la concessió de l'Estat a la Generalitat d'un futur tercer canal, Ràdio Televisió Espanyola haurà de crear una programació específica per a Catalunya, la qual, òbviament, haurà de respondre no solament a la nostra realitat com a poble,

sinó a la necessitat que tenim que la televisió deixi d'ésser un instrument de desnacionalització. D'altra banda, el Govern prendrà les mesures per tal d'assegurar des d'ara que els actuals programes de televisió en català, o realitzats des de Catalunya, tinguin les garanties d'objectivitat que l'Estatut Jurídic de RTE defineix. La Generalitat amb el Parlament, el Govern amb el Parlament, ha d'assumir el control de la gestió de la programació catalana. Aquesta ha de ser una gran fita de la nostra inicial actuació de govern.

El tercer gran camp d'actuació del Consell Executiu de la Generalitat serà l'econòmic. Les dificultats empresarials i l'atur, o bé la manca de confiança i d'estímul evidents en molts sectors, tot això és prou conegut; no cal dedicar-hi temps a analitzar-ho, a comentar-ho més. En el que vull insistir, això sí, és en la voluntat del Consell Executiu d'ajudar a superar aquesta situació. Per això presentarem un programa d'actuació econòmica per al període 1980-1984 a primers de setembre. Un programa d'actuació econòmica que haurà d'incidir positivament, i aquesta ha de ser una de les seves intencions bàsiques, sobretot en la problemàtica social i laboral. Però volem deixar molt clar què és el que creiem que, Estatut en mà, podem fer i què és el que escapa a les possibilitats i competències de la Generalitat. Perquè aquest, el de la política econòmica i el de la política social, precisament per la facilitat amb què entorn d'ells es creen grans expectatives, és un dels punts en què la nostra voluntat de no crear falses expectatives ha d'actuar d'una manera més vigilant. La Generalitat no disposa, efectivament, de la gran majoria d'instruments i competències necessàries per a practicar el que se'n sol dir una política econòmica. És a dir, no tenim potestat sobre la política monetària, ni sobre la de rendes, és a dir, sobre els preus i sobre els sous. Tenim unes possibilitats limitades, força limitades en el camp fiscal, i encara de les competències que tenim és aconsellable no fer-ne ús, d'això en parlaré després. I també són limitades les possibilitats que ens dona l'Estatut en matèria financera, tot i que podem actuar sobre les Caixes. Volem que això quedi clar. Volem que això quedi clar perquè no es creïn segons quines expectatives. La majoria de decisions que poden tenir una repercussió ràpida sobre l'economia catalana cauen fora de l'Estatut. No podem pujar o abaixar el tipus d'interès del Banc d'Espanya o no podem rebaixar un coeficient bancari i així de cop alliberar molts milers de milions de pessetes que podran ser afectats a operacions comercials, i que per tant alleugeriran en pocs dies les condicions del mercat. O, en un altre terreny, no podem votar un crèdit especial de milers de milions de pessetes per a subvencionar l'atur. Totes aquestes coses no les podem fer. En canvi, podem fer moltíssim a mitjà termini, i naturalment a llarg termini, podem fer moltíssim per donar a Catalunya els mitjans i els instruments que ens calen per a superar la crisi de fons. La Generalitat només indirectament, vull dir només a través de la capacitat de pressió que té i que ha d'exercir per a actuar sobre aquestes mesures que, aquestes sí, poden actuar a curt termini, només indirectament es pot responsabilitzar del que passarà d'aquí a sis mesos. Però és del tot responsable, som tots del tot res-

ponsables del que serem econòmicament parlant, i per tant també socialment parlant, d'aquí a cinc anys. Tenim competències molt àmplies, sovint exclusives, en camps tan capitals com són l'agricultura, la comercialització, el turisme, l'urbanisme, l'ordenació del territori, l'habitatge o bé en activitats de tant de pes, quan el que es tracta és d'adaptar-se a una situació nova, com són la formació professional i el reciclatge de la mà d'obra, o bé la tecnologia i la recerca. I, a més tindrem, si no la malversem, tindrem una incidència real sobre molts centres d'iniciativa econòmica, privada i pública. D'acord amb el que acabo d'exposar, la Conselleria d'Economia i Finances, en col·laboració molt estreta amb les d'Indústria i Energia i de Comerç i Turisme, actuarà en tres línies principals.

Però abans els vull recordar —perquè de vegades sento comentaris que donen a entendre que no hi ha una idea prou clara, en general, de quines són les nostres perspectives quant a recursos, recursos de la Generalitat—, abans els vull recordar, senyores i senyors Diputats, que els recursos financers de l'Estatut són de quatre classes. Hi ha, en primer lloc, els impostos cedits per l'Estat d'acord amb l'Addicional Quarta de l'Estatut, que, com saben, són els impostos sobre el patrimoni net, sobre transmissions patrimonials, sobre successions i donacions i sobre el luxe en el lloc de destinació. En segon lloc, hi ha els recursos vinculats a les transferències, que de fet representen una participació dels ingressos de l'Estat, i que constituïran, de molt, la part més important dels nostres ingressos. El tercer component dels nostres recursos seran els impostos nous o recàrrecs que la Generalitat estableixi. I finalment tenim els ingressos que ens puguin correspondre a través del fons de compensació interterritorial.

Ja sé que la numeració precisa i exacta dels ingressos de la Generalitat és més complexa del que acabo de dir, com es desprèn de l'article 44 de l'Estatut. Però la descripció que ara acabo de fer resumeix l'essencial de la qüestió i deixa ben clar que el punt principal de les finances de la Generalitat, mentre no renegociï tot el tema de finances en un període màxim de sis anys, tal com preveu l'article 45, són els recursos vinculats a les transferències. Per tant, ara per ara, la negociació de les valoracions és la qüestió primordial des del punt de vista del pressupost de la Generalitat. Això dependrà de la Conselleria d'Economia i Finances, però també de la Comissió Mixta que preveu la Transitòria Tercera de l'Estatut. Comissió Mixta que, com hem dit, volem plantejar de tal manera, que totes les forces polítiques s'hi puguin sentir autènticament representades.

Pel que fa a la possibilitat de crear impostos, he de dir que el nostre Consell Executiu no pensa fer ús d'aquesta potestat en un futur previsible, i això per dues raons. Perquè en el moment actual de crisi econòmica, generalitzada, uns nous impostos tindrien uns efectes negatius, i perquè, no estant encara la Generalitat en condicions, com no ho està, de prestar tot el servei que la collectivitat n'espera, l'increment de pressió fiscal no es podria justificar. És a dir, vindrà un dia en què la capacitat de la Generalitat de donar un servei millor en un determinat

aspecte justificarà un nou impost o un recàrrec i una gran part del país l'acceptarà, perquè un impost és més o menys oneros segons el servei del qual deriva. Però en el nostre cas, avui, de moment, tot aconsella no fer ús de la nostra potestat impositiva.

Dit tot això, em referiré a les tres línies d'actuació que abans he anunciat. Primera: seguiment de molt a prop de la política pressupostària de l'Estat, a fi de vigilar que el pressupost general no sigui lesiu per als interessos catalans. Cal fer aquest seguiment tant pel que fa a l'administració ordinària de l'Estat com pel que fa als programes d'inversió pública o a les contribucions, ajuts especials i programes específics que fa l'Estat. Hi ha una certa tendència al nivell general d'Estat a pensar que Catalunya s'espavilarà pel seu compte i a oblidar-nos a l'hora de la inversió i de les contribucions públiques de tota mena, i és veritat que nosaltres estem disposats a sortir-nos-en a través, fonamentalment, del nostre esforç, però també és veritat que nosaltres tenim dret, i tenim necessitat, de l'atenció que l'Estat ens deu.

Un cas flagrant d'aquesta interpretació abusiva és, per exemple, el de l'escola pública a Catalunya, especialment a la província de Barcelona, que, amb motiu de l'inici de l'actual curs, es va posar prou de manifest. Però el mateix passa en altres coses, en moltes altres coses, en la recerca, per exemple, on l'Estat atribueix a Catalunya només un 10% del que proporcionalment li correspondria, i en moltes altres. I, de fet, avui només dos Ministeris inverteixen en aquest moment a Catalunya les quantitats que proporcionalment ens pertocuen.

Segona línia d'actuació: elaboració i aplicació d'un programa de quatre anys, tal com ja he anunciat, que articularà totes les actuacions en el camp agrícola, industrial, financer, comercial, interior i exterior, urbanístic, d'obres públiques i d'habitatge, de formació i de reciclatge professional, de promoció de la inversió, d'introducció de noves tecnologies i de recerca que la Generalitat pot dur a terme.

Aquest programa contemplarà també la participació que la Generalitat convé que tingui en l'empresa pública existent a Catalunya i el paper que hi ha de jugar.

Si bé el programa en qüestió haurà de ser jutjat en el seu moment per les forces polítiques, socials i econòmiques del país, puc avançar, a tall d'exemple, que ens proposem crear algunes institucions i alguns instruments d'acció econòmica i social que al nostre entendre són necessaris per a la batalla que Catalunya ha de donar de cara a la transformació dels anys vuitanta. Institucions i instruments com l'Institut Català de Govern Exteriors, a causa de la nostra convicció que una economia moderna no sobreviurà si no és capaç de competir internacionalment. Em refereixo també, entre altres iniciatives, a l'Institut Català de Foment Empresarial i, d'una manera immediata, al Consell Consultiu del Crèdit, com a primer pas cap a la futura creació d'un autèntic Institut Català de Crèdit.

Puc avançar, també, que aquest pla preveurà la coordinació i el potenciament de totes les mesures per a lluitar contra l'atur que estan a l'abast de la mateixa Generalitat i d'altres institucions i òrgans de poder, espe-

cialment els ajuntaments. Com també puc dir que farem tots els possibles per treure el màxim rendiment de les possibilitats que, de fet —i hem de ser sincers, són limitades—, l'Estatut ens dona en matèria financera.

Els he dit que els parlaria amb sinceritat, i per tant he de dir que no és clar el que en la pràctica representarà l'ordenació del Crèdit, Banca i Assegurances que ens correspon dintre del marc de la legislació bàsica de l'Estat. Però hi ha una cosa clara, i és que, poc o molt, la Generalitat tindrà un dret d'actuar sobre aquestes activitats. Per tant, ho hem de fer. Aquest és un primer punt.

El segon punt és més clar, i fa referència a la nostra competència sobre les institucions de crèdit corporatiu, públic i territorial i sobre les Caixes d'Estalvis. Podem intervenir, entre altres coses, en l'estructuració, composició i funció dels seus òrgans de govern, en la fixació dels subcoeficients sectorials o territorials, en la determinació de l'aptitud dels valors als efectes de la regionalització de les inversions, en la fixació d'un ordre de prioritat sectorial, en la computabilitat dels títols emesos i en moltes altres coses d'aquest estil.

En tot cas, i recordant el que ja he insinuat —que les nostres competències en el camp financer en un cert sentit estan per acabar de guanyar i per acabar de definir—, vull insistir en el fet que ara és tan o més important l'estratègia a seguir que no pas els objectius immediats concrets.

En aquest sentit, la Presidència de la Generalitat es proposa crear de moment el Consell Consultiu del Crèdit, amb participació de les diverses classes d'entitats financeres, i amb l'objectiu de procedir a l'elaboració d'un projecte d'institucionalització del crèdit a Catalunya. No entro en el detall de tot el que creiem que haurà de fer aquest Consell, però hem d'arribar a poder crear una institució similar als Länderbank alemanys, per tal de fomentar la inversió a Catalunya.

I la tercera línia d'actuació és que la Conselleria d'Economia, sempre en col·laboració amb les d'Indústria i de Comerç, disposa al nostre entendre d'una arma que potser alguns consideraran poc tangible, però que a mi em sembla de la més gran importància si se sap utilitzar: en refereixo a la utilitat i a la capacitat de convocatòria que la Generalitat tindrà i té si fem les coses bé. Em refereixo també a la capacitat de proposta que la Generalitat té envers l'Administració central. El país no ens demana que fem miracles. El país ens demana només que demostrarem un autèntic interès pels seus problemes reals, i que fem tots els possibles de debò per resoldre'ls. Això ho farem, i quedarà molt clar que ho farem, i d'aquí sortirà una capacitat d'orientació, de promoció i d'estímul de tota l'activitat econòmica molt superior de la que es desprèn de la lectura estricta de l'Estatut. Sempre, repeteixo, si tenim alguna manera de fer, que sigui competent, realista i sincera. Crec que el Consell Executiu que presento és especialment indicat per a dur a terme una tasca d'aquesta mena, perquè justament es caracteritza per la fe que té en la capacitat d'iniciativa dels catalans, per la convicció que no hi ha fórmules miraculoses per a tirar el país endavant, sinó simplement el treball i el realisme. Confio que la nostra política tindrà la resposta que

necessita i que es mereix per part dels sectors socials catalans que poden ajudar més a crear llocs de treball, que tenen més responsabilitat en la creació de llocs de treball. Tots tenim la nostra part de responsabilitat en l'esforç per treure el país de la crisi econòmica, i justament un Consell Executiu que proclama la seva fe en la capacitat d'iniciativa dels catalans té dret a esperar que aquesta capacitat s'exerceixi, i en tot cas anuncio que farem tot el que sigui al nostre abast perquè així sigui.

Però a part d'aquests tres grans camps d'actuació, a mesura que es vagin produint les transferències, hi haurà necessitat de legislar sobre les matèries traspassades. Per tant, al llarg d'aquesta legislatura, i d'acord amb el ritme de traspassos i sempre amb la voluntat, com ja he dit abans, de convenir amb el Parlament el programa legislatiu, pensem presentar a aquest Parlament, per mica que les transferències ens ho permeten, que el ritme de transferències ens ho permeti, a més dels ja mencionats, els següents projectes de llei:

En el camp de l'ensenyament, cultura i mitjans de comunicació, una Llei General d'Educació, una Llei d'Universitats, una Llei de Foment i Organització de la Investigació a Catalunya, una Llei sobre la Protecció del Patrimoni Artístic, Històric, Monumental i Cultural, una Llei sobre Col·legis Professionals, una Llei sobre Fundacions i Institucions Benèfiques, Culturals i Assistencials, una Llei sobre la Publicitat, una Llei sobre l'organització de la Ràdio i la Televisió a Catalunya.

En el camp de l'urbanisme, de l'ordenació del territori i dels mitjans de transport, una Llei sobre Ordenació del Territori, Urbanisme i Habitatge, una Llei sobre Ordenació General de Turisme, una Llei sobre Organització i Coordinació dels Transports a Catalunya i una Llei sobre Ordenació de Ports i Costes.

En el sector d'esports i espectacles, una Llei sobre Espectacles, Casinos i Sales de Joc, una Llei sobre Caça i una Llei sobre Ordenació de l'Esport.

En el capítol de sanitat, higiene i medi ambient, una Llei sobre Higiene, una Llei sobre la Protecció del Medi Ambient.

En el capítol dels diversos sectors econòmics, una Llei d'Aigües, una Llei sobre Cooperatives, Pòsits i Mutualitats, una Llei General del Comerç i Defensa del Consumidor a Catalunya, una Llei sobre Ordenació Industrial, una Llei sobre Ordenació de les Caixes d'Estalvis i Institucions de Crèdit Públic, una Llei d'Atracció i Incentius de la Inversió a Catalunya, un Estatut de l'Empresa Pública a Catalunya, un Estatut de l'Empresa Familiar Agrària, una Llei d'Arrendaments Agraris, una Llei de Protecció de Zones d'Alta Muntanya i una Llei de Pesca i Ordenació del Sector Pesquer.

Aquest Parlament, al qual demano el vot, és lícit que conegui, no només les grans línies d'acció del nostre programa legislatiu, sinó també les nostres opcions bàsiques en els temes fonamentals de la vida social i política. És el que faré ara, al més breument possible.

En el camp de l'ensenyament, actuarem d'acord amb els criteris següents. Primer, que hi hagi a Catalunya la deguda inversió en escola pública. Ja m'he referit abans a l'escandalós dèficit que tenim en aquest sentit, i hem

d'assolir en aquest punt nivells europeus. Segon, aconseguir escola gratuïta de qualitat per a tothom. Això tampoc no es farà en un any, ni depèn només de nosaltres, però aquest és l'objectiu. Objectiu, la consecució del qual dependrà en bona part del ritme que sobre aquest particular tingui l'Estat, i de la força negociadora que la Generalitat tingui, perquè és evident que la consecució d'aquest objectiu passa per un gran esforç de creació d'escola pública. Estic segur que en aquest punt podem comptar amb el suport de totes les forces polítiques catalanes. Tercer, defensar la llibertat d'ensenyament d'acord també amb el model de la majoria de països de l'Europa occidental. Quart, defensar igualment l'eficàcia de l'escola, evitant tendències excessives a l'experimentació, i més encara a la instrumentalització. Cinquè, adequar l'ensenyament a les necessitats de la societat catalana per tal d'evitar la frustració cada cop més generalitzada que es produeix entre molts llicenciats. Sisè, defensar a ultrança l'autonomia i la catalanitat de les nostres universitats. I setè, dur a terme un pla de recerca tan científic com humanista, utilitzant racionalment els mitjans de què actualment es disposa, els que pugui proporcionar la Generalitat i la part que en justícia ens correspon i que hem de reclamar del pressupost general de l'Estat.

Pel que fa al camp de l'actuació de la Conselleria de Treball, el Consell Executiu s'orientarà cap a una política de concertació i de diàleg constant. La creació d'un marc de discussió i d'un clima dialogant és condició indispensable, no ja per a redreçar l'economia, sinó per a evitar-ne l'empitjorament, no ja per a reduir l'atur, sinó per a evitar nous tancaments d'empreses i noves pèrdues de llocs de treball.

En aquesta línia, el Consell Executiu procurarà enfortir l'autonomia de les parts, és a dir, dels empresaris i dels sindicats, i propiciarà, al nivell català, un acord marc.

Això representa, evidentment, acceptar i donar suport a la línia assenyalada per l'acord marc de la UGT i de la CEOE, però voldríem que en el cas de Catalunya pogués incloure totes les sindicals. Ens proposem també aprofitar les atribucions que en aquest sentit ens dona l'Estatut per a democratitzar els organismes encarregats de tota la problemàtica de l'atur, de la col·locació i de l'Institut Nacional de Previsió, amb participació dels sectors afectats.

La millor forma de lluitar contra l'atur és, òbviament, aconseguir, abans de res, salvar l'economia, salvar les empreses en crisi. És a dir, amb el to de sinceritat que vull que tingui aquest discurs, que hi ha perspectives fosques en més d'un punt, i que caldran l'esforç i l'acció ben conjuntada de tothom per a defensar-nos d'alguns problemes greus que ens amenacen.

Penso, per exemple —i és un exemple potser el més gros de tots però no pas l'únic, de bon tros— en el greu perill que en aquests moments podria comportar segons quina evolució de la SEAT, i no només per als obrers de la SEAT, sinó per a tots els de la indústria auxiliar. Però dit això, afirmo, que aprofitarem totes les competències que ens dona l'Estatut per a lluitar des d'aquí contra la crisi laboral.

I tindrem en aquest sentit —no ho tenim encara, però

ho tindrem a mesura que es practiquin les transferències— uns grans camps d'acció en la formació professional i en el reciclatge de la mà d'obra. Farem tot el que calgui per tal d'evitar també que l'Administració estatal de fet ens tregui la potestat de mediació, com darrerament ha semblat que intentava fer. I utilitzarem tota la nostra força per tal que els fons de distribució estatal sobre els quals no tenim competència tinguin degudament en compte la problemàtica de l'atur català, que no és pas menys greu, en contra d'una imatge que a vegades s'estén fora de Catalunya, que a d'altres zones de l'Estat.

En tot cas, en el camp laboral, per la importància que té, des d'un punt de vista de justícia i des d'un punt de vista de creació d'un marc de convivència, hem d'aprofitar fins a la darrera engruna les nostres possibilitats i competències.

La Conselleria de Justícia requereix una explicació prèvia. Sóc conscient que, d'acord amb l'Estatut d'Autonomia, són escassos els instruments que permeten una actuació de fons del Govern de la Generalitat en aquest camp, i precisament aquest serà un dels temes que haurem de plantejar amb més urgència de cara a una possible revisió que doni plenitud a una competència que avui és excessivament limitada. Però ja des d'ara tenim per endavant una tasca important, que és iniciar el procés que ens ha de conduir a la ràpida creació del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, un Tribunal de Justícia que hem de procurar que sigui capaç d'heretar el prestigi que en poc temps d'actuació va saber-se guanyar el nostre Tribunal de Cassació, el darrer President del qual, per honor i satisfacció nostres, tenim avui entre nosaltres en aquest Parlament.

A més, és propòsit del Consell Executiu presentar ràpidament a aquest Parlament un projecte de llei que fixi les demarcacions judicials de Catalunya ajustant-les a la nostra realitat.

I, en darrer terme, de manera també urgent, el Govern de la Generalitat haurà d'ocupar-se d'establir els vincles de cooperació amb l'administració de justícia que permetin millorar les actuals dotacions de la judicatura, tant pel que fa a mitjans humans com a mitjans materials, superant una imatge de paralització derivada d'una greu desatenció per part del poder central.

Serà en el marc d'aquesta Conselleria, també, que ens proposem incorporar els serveis derivats dels traspassos de competències en el camp de la Protecció i Tutela de Menors, Reinserció Social i Institucions Penitenciàries. I també, en el marc d'aquesta Conselleria, és propòsit del meu Govern confiar a la Comissió Jurídica Assessora de la Generalitat l'elaboració d'un projecte de llei sobre actualització de la compilació del Dret Civil català.

Finalment, ens proposem fer funcionar una Comissió de Coordinació Legislativa amb la finalitat d'estudiar tota la legislació que es vagi produint en el Parlament espanyol i la seva incidència en la legislació del nostre Parlament i en l'aplicació de l'Estatut.

En el camp de l'agricultura, sortim de la base que, si volem una agricultura forta —i la volem—, l'hem d'ajudar. Volem una agricultura forta, en primer lloc, per una raó de justícia. Se'ns diu de vegades que en el camp

sobra gent. Jo no sé si això és veritat en altres indrets, però els cent mil pagesos que en números rodons hi ha a Catalunya no sobren. I volem una agricultura forta, en segon lloc, perquè és imprescindible per a reequilibrar el país. Això requereix una política de millora de les condicions de vida del medi rural, cosa en la qual ara no m'aturaré, i requereix, des del nostre punt de vista, reforçar els dos pilars que, al nostre entendre, ha de tenir l'agricultura catalana, que són la competitivitat i una estructura basada en l'empresa familiar agrària. No excloem l'existència d'empreses més grans que circumstàncies de rendibilitat o de capacitat innovadora justifiquin, però creiem que la base del camp català ha de ser l'empresa familiar agrària. Ens proposem, per tant, potenciar aquest tipus d'empresa a través d'un Estatut de l'Empresa Familiar Agrària que ha de reunir tota una sèrie de mesures de caire jurídic i fiscal de crèdit, de protecció de cara a l'adquisició de terres o de cara a l'adaptació dels contractes, tot pensat, tot orientat a fer que hi hagi seguretat i estabilitat del pagès a la terra. Tot això ho proposarem tenint en compte la diversitat comarcal de Catalunya. En la mateixa línia de reforçar el camp català, ens proposem, en la mesura que les nostres competències financeres ho permetin, facilitar el finançament agrari, així com potenciar el cooperativisme agrari. El projecte de Llei de Cooperatives a què abans he fet referència tindrà especialment en compte el cooperativisme agrari, que, evidentment, és el més vigorós que hi ha a Catalunya. Finalment, i tancant aquest breu resum dels nostres projectes sobre aquest tema, presentarem un pla d'actuació en les zones d'alta muntanya, en la línia aplicada a Catalunya de les propostes que la Minoria Catalana va fer al Parlament espanyol el mes d'agost de 1978.

En el camp de l'urbanisme i de les obres públiques, la nostra política s'inspirarà en el següents principis: primer, tenir cura que la inversió de l'Estat en obres públiques sigui la que correspon a Catalunya. Segon, estudiar, posar al dia i establir un ordre de prioritat dels grans projectes d'infraestructura que hi ha a Catalunya. Em refereixo especialment a dos, que són l'eix transversal i el problema de l'aigua a Catalunya. Hi ha altres qüestions també importants que el Govern de la Generalitat no pot deixar de banda sigui quin sigui aquest Govern, com són el port de Barcelona o bé el túnel o els túnels del Cadí o de Toses. Però els dos abans esmentats, els de l'eix transversal i el de l'aigua, són d'una gran, d'una extrema, d'una gravíssima urgència, sobretot el de l'aigua. Aquest tema de l'aigua pot esdevenir dramàtic en un futur no llunyà. Això requereix una difícil negociació i una política de desenvolupament econòmic en algunes comarques, especialment a les terres de l'Ebre i a les de Lleida. És un tema d'autèntic interès nacional, i jo espero que tots els partits catalans sabrem enfocar aquesta qüestió sota el prisma de l'interès col·lectiu. I tercer punt, en aquest mateix camp de l'urbanisme i de les obres públiques, ens proposem continuar la tasca de racionalització, d'informació i, quan calgui, de correcció de la problemàtica urbanística que ha dut a terme fins ara la Conselleria d'Urbanisme i d'Obres Públiques. La relació entre la

Conselleria i els Ajuntaments ha de ser molt intensa i ha de permetre superar l'actual situació d'excessiva frenada de la construcció d'habitatges i, en alguns casos, d'instal·lacions industrials. Cal dir que una bona part d'aquest estancament és fruit, més que res, de la manca de demanda, la qual, en part, és provocada per unes facilitats financeres molt insuficients, però en bona part, en principal part, és deguda, simplement, a la profunda crisi que patim. Vull dir amb això que una política de relançament —que en tot cas nosaltres mateixos volem que sigui moderat— de la construcció tindrà de moment efectes limitats, però això no treu que les traves excessives que en alguns casos es donen han de desaparèixer.

En el camp de la sanitat i de l'assistència social, el Consell Executiu basarà la seva política en l'actuació equilibrada i molt adaptada a les nostres realitats. Una actuació, per a entendre'ns, que trobi el punt just entre les tendències contraposades que volen posar l'accent massa especialment en una medicina hospitalària molt sofisticada, o bé en una assistència massa exclusivament primària. És el nostre propòsit utilitzar els importants materials preparats per l'actual Conselleria de Sanitat. I, a partir d'aquests materials i de l'inventari de recursos disponibles, fer un pla sanitari que inclogui prioritàriament, entre altres, els següents objectius: potenciació de l'assistència primària de medicina preventiva, correcció dels dos equilibris existents, atenció als col·lectius més vulnerables, coordinació de la xarxa hospitalària i reciclatge i eventual reconversió tècnica dels professionals sanitaris. És obvi, d'altra banda, que cap d'aquests objectius no podrà ser assolit sense comptar amb la total col·laboració dels diversos estaments de professionals de la sanitat. Per això caldrà actuar, en tot cas, d'acord amb els respectius Col·legis Professionals i amb altres institucions científiques, tècniques i acadèmiques, tot comptant, no cal dir-ho, que tots els professionals sanitaris es responsabilitzaran plenament de la seva tasca.

És obligat parlar de la seguretat ciutadana, que, junt amb l'atur, és una de les primeres preocupacions dels catalans. Tinguem o no tinguem competències prou àmplies en aquest camp, la Generalitat, com a poder públic que és i com a poder públic que vol ser, no es pot desentendre d'aquesta qüestió i ha de contribuir a crear seguretat. Sabem també que la delinqüència, i sobretot la delinqüència juvenil, no és només un problema diguem-ne policíac. Té unes causes profundes d'origen social, com són la marginació, l'atur, la duresa de la mateixa societat, la baixa qualitat de vida en un urbanisme salvatge, etc. Sabem que la delinqüència només es combat en profunditat combatent aquestes causes, tot i respectant, evidentment, les llibertats.

En tot cas, sigui com sigui, sigui coordinant les policies locals, sigui a través de la Junta de Seguretat que coordinarà les competències de l'Estat i de la Generalitat en matèria de seguretat i que es constituirà en el termini de tres mesos a partir del nomenament del Consell Executiu —o sigui, també a través de la Conselleria de Governació i Direcció General d'Ordre Públic—, la Generalitat ha de contribuir i ha de pressionar perquè les mesures policiaques siguin les pertinents.

D'altra banda, ens proposem que en el termini d'aquesta legislatura es creï la Policia Autònoma de la Generalitat per a tenir una acció directa en la protecció de persones i béns i en el manteniment de l'ordre públic.

El Consell Executiu que proposo, que presento en aquest Parlament, donarà, en cas de comptar amb la confiança de vostès, una gran importància a l'esport. Propiciarà l'ensenyament de l'esport a les escoles, fomentará la creació de consells d'esport locals i ajudarà a la construcció d'instal·lacions esportives per als practicants. Tot això ho volem fer compatible amb la idea que la cellula bàsica de l'esport han de ser els clubs, especialment a Catalunya. El que demanem és suport i ajut, no que ens donin les coses fetes. A Catalunya on, una vegada més, també en l'esport, el que ens ha donat nivell ha estat la capacitat d'iniciativa i d'agrupament que abans he comentat dels catalans.

Hi ha una altra qüestió, a més, diguem-ne interdisciplinària, però que és de les que més ha de caracteritzar la política del govern que els proposo. He dit abans que no podem fer mai de Catalunya un poble gran per la seva dimensió o pel seu pes demogràfic o econòmic, però el podem fer gran en altres aspectes, com són la qualitat de vida, el grau de civisme i, sobretot, l'atenció que s'hi doni a les persones i als grups de persones més amenaçades de marginació. El que avui determina el caràcter més o menys progressista d'una societat ja no són només les rendes i la seva distribució, sinó també el tracte i la situació de les persones grans, dels infants i dels minusvàlids físics i mentals. És a dir, la situació i el tracte de tots aquells que per ells mateixos no es poden defensar. Serem aquell país que, en frase d'en Martí i Julià, hauria de ser Catalunya: «Un país —deia— d'alta qualitat humana, en el grau que sapiguem, dintre del que es pot, resoldre aquesta mena de problemes». I l'Estatut ens dona, en aquest sentit, possibilitats considerables, que pensem aprofitar.

Finalment, el Consell Executiu que els presento es proposa, si surt elegit, seguir molt de prop la negociació d'Espanya amb la Comunitat Econòmica Europea. Catalunya ha estat tradicionalment partidària de la integració a Europa, i ho continua essent, però de la forma com en el tema econòmic es produeixi aquesta integració, en depèn que la nostra economia sigui o no capaç de superar la prova dels anys vuitanta, i, per tant, que el nostre nivell de vida i la nostra organització social siguin realment progressives. Per tant, tot i que l'Estatut no ens reconeix potestat d'intervenció en la negociació, res no ens priva —i ho hem de fer— que a Madrid i a Brussel·les la seguim de prop i que hi fem sentir la nostra veu en defensa dels interessos catalans. I és la nostra opinió que aquest seguiment, no l'ha de fer el Govern tot sol, sinó assistit d'una comissió que agrupi les forces polítiques, sindicals i econòmiques del país.

Per dur a terme una obra de govern que s'ajusti a tot aquest programa, els vaig a fer ara una proposta de govern amb el benentès que no faré la presentació de les persones que el constitueixen, no pas només perquè son prou conegudes, sinó perquè és el seu conjunt el que els demano de valorar. I els prego que les crítiques que vul-

guin formular al Govern en aquesta seva presentació me les adrecin a mi, perquè jo en sóc el responsable global i meva és la responsabilitat de l'elecció i de la decisió: Conseller Adjunt a la Presidència, Miquel Coll i Alentorn; Conseller de Governació, Joan Vidal; Conseller d'Economia i Finances, Ramon Trias; Conseller de Comerç i Turisme, Francesc Sanuy; Conseller d'Indústria i Energia, Vicenç Oller; Conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació, Max Cahner; Conseller d'Ensenyament, Joan Guitart; Conseller de Treball, Joan Rigol; Conseller d'Agricultura, Agustí Carol; Conseller d'Obres Públiques, Josep Maria Cullell; Conseller de Sanitat, Josep Laporte.

Creiem que aquestes Conselleries tenen totes elles la seva substantivitat. Possiblement, algunes d'elles no caldrà que disposin de serveis gaire complets o d'una estructuració interna molt desenvolupada, però convé que hi siguin, que tinguin un titular. Convé crear des de l'inici el que ha de ser un Govern propi en tots els camps de les nostres competències.

Senyores i senyors Diputats, és per dur a terme aquest programa i amb aquest Consell Executiu que demano la seva confiança. És un programa que assegura el procés d'institucionalització que el país necessita, que es compromet a defensar amb la màxima energia la nostra personalitat nacional i que es proposa dur a terme una política possible, una política viable, de progrés, de justícia i de construcció del país. És un programa i un estil de govern que pretén fer la síntesi de la voluntat de construcció metòdica, de construcció sistemàtica de país d'en Prat de la Riba i d'aquell esperit també d'ardent patriotisme, d'aquell esperit obert, d'aquell esperit també constructiu del President Macià.

Crec que hi ha sectors del Parlament que se'l poden fer seu. També n'hi ha que hi estan d'acord en moltes coses i que hi poden trobar punts concrets o bé alguns plantejaments generals que els siguin de difícil acceptació. I ho comprenc. Però, amb tot, els vull fer avinent que no veig que cap altre programa o cap altre plantejament general els pugui donar avui tanta garantia de progrés i alhora d'estabilitat.

Senyores i senyors Diputats, no puc acabar aquest parlament sense retre homenatge a tots els homes i a totes les dones que a través de la història han fet que Catalunya sigui, i en especial als qui durant els darrers quaranta anys han mantingut viva la nostra voluntat de ser. Vull retre homenatge també a tots els qui han mantingut viva la nostra institució de govern, la Generalitat, i especialment als Presidents Macià i Companys. I no puc acabar tampoc sense referir-me amb especial reconeixement a l'home que va restaurar ara fa tres anys la Generalitat de Catalunya, que va assegurar així la continuïtat històrica de la Generalitat i que ha contribuït més que ningú, amb la col·laboració d'alguns de nosaltres, a crear la Generalitat provisional durant aquest temps. I enllaçant, precisament, amb aquest exemple del President Tarradellas de defensa de la institució, una cosa vull que quedi clara: sóc molt conscient que la responsabilitat que personalment assumeixo en el suposat cas que aquest Parlament em doni la seva confiança és una gran

responsabilitat. Per això, des d'una actitud de modèstia personal, he de dir que no acceptaré res que pugui desmerèixer, reduir o perjudicar el prestigi de la institució de la Presidència de la Generalitat. I ho dic, no per mi, sinó per allò que la Presidència representa per a tots nosaltres. I tot això, només amb una finalitat: transmetre al qui m'hagués de succeir, si ara el Parlament em donés la seva confiança, una institució respectada i enfortida en aquesta llarga continuïtat dels cent catorze Presidents que la Generalitat ha tingut fins avui. *(Aplaudiments a la tribuna del públic.)*

El Sr. PRESIDENT: Prego els senyors que ocupen les tribunes que s'abstinguin d'aplaudir. Senyors i senyores Diputats, la Disposició Transitòria Cinquena de l'Estatut preveu que abans de la votació relativa a l'elecció del President de la Generalitat tingui lloc un debat.

La Mesa i els portaveus dels Grups han decidit ordenar aquest debat de la manera següent: els diferents grups intervindran per ordre invers al nombre de Diputats que els integren, amb una duració màxima de les intervencions de trenta minuts cada una. Tenint en compte l'heterogeneïtat del Grup Mixt, la Mesa i la Junta de Portaveus han acceptat que la intervenció d'aquest Grup pugui ésser dividida en dues parts iguals i que cada intervenció de quinze minuts pugui ésser efectuada per una persona distinta, de manera que les dues ideologies presents al Grup puguin, totes dues, expressar-se. Acabades les intervencions dels Grups, el senyor candidat a la Presidència de la Generalitat podrà efectuar un parlament de rectificació, sense limitació de temps. A continuació, aquells grups parlamentaris que ho desitgin podran exposar llur intenció de vot, en un temps màxim de deu minuts. El Grup Mixt podrà també migpartir el seu temps d'intervenció. Finalment, acabada l'exposició de les intencions de vot, es procedirà a la votació, que serà nominal i pública. Els senyors Diputats seran cridats per l'ordre alfabètic de llurs noms, i se sortejarà la primera lletra amb la qual començarà la crida. Cada Diputat haurà de manifestar si vota a favor o en contra del candidat, o si decideix abstenir-se. En fi, la Mesa i els Portaveus dels Grups han cregut convenient fer possible que els diversos grups poguessin, abans del debat, estudiar amb la detenció necessària el programa exposat pel senyor candidat a la Presidència. És amb aquest fi que interrompem ara la sessió per reprendre-la a les quatre de la tarda. Se suspèn la sessió. *(És un quart i cinc minuts d'una del migdia.)*

Es reprèn la sessió a un quart i set minuts de cinc de la tarda. Presideix el Molt Honorable Sr. Heribert Barrera, acompanyat de la totalitat dels membres de la Mesa.

El Sr. PRESIDENT: Senyores i senyors Diputats, comença la sessió. D'acord amb l'ordenació del debat que hem indicat aquest matí, té la paraula en nom del Grup Mixt el Senyor Josep Benet.

El Sr. BENET: Senyor President, senyores i senyors Diputats, permeteu-me que les meves primeres paraules en aquest Parlament Català recuperat siguin dedicades a la memòria de totes aquelles persones que lluitaren en defensa de l'autonomia de Catalunya durant la guerra i d'aquelles que, després de la desfeta, continuaren el com-

bat per recuperar-la. És just de fer-ho, perquè no hem d'oblidar mai que és gràcies al seu combat que es va salvar la dignitat del nostre poble i que avui torna a existir aquest Parlament. Per no oblidar cap nom individual, recordem almenys, atès que encara no ho ha fet ningú en aquesta Cambra, l'Assemblea de Catalunya, l'organisme més unitari i més representatiu forjat en plena clandestinitat i que, en la mesura que li va ser possible, va ser una prefiguració, una mena de prefiguració, d'aquest Parlament. Cal recordar-ho, també, perquè tinguem present, en començar la tasca de reconstruir la Catalunya autònoma, que al nostre poble res no li serà donat graciosament, i que res de sòlid no podem construir si oblidem l'experiència del nostre tràgic passat; construir la nova Catalunya autònoma, de tots i per a tots els qui vivim en aquesta terra, sigui quin sigui el lloc del nostre naixement. Aquesta és la difícil i dura tasca que ens correspon de realitzar en aquesta nova ocasió històrica que es presenta al poble català, una ocasió que no ha de ser una nova ocasió perduda com tantes n'hi ha hagut en la història de Catalunya. La responsabilitat que no sigui així recau molt especialment en nosaltres, els membres d'aquesta Cambra. Tots n'hem de ser ben conscients. Perquè és així, aquest primer debat parlamentari té una enorme importància, car, segons quin sigui el seu resultat, la nova ocasió històrica que se'ns ofereix serà o no una nova ocasió perduda.

He escoltat aquest matí, amb la major atenció, el discurs de presentació de programa que ha pronunciat el candidat proposat a la Presidència de la Generalitat i l'anunci que ha fet de la composició de Govern que ofereix per dirigir la construcció de la nova Catalunya autònoma. Crec que el programa que ens ha estat exposat té nombrosos punts positius, però que en el seu conjunt és confós perquè sovint barreja propostes de govern i programa legislatiu. En alguns punts, em dol de remarcar-ho, és d'una ambigüitat total; en altres, és merament indicatiu del que cal fer per a desenvolupar l'Estatut d'Autonomia. Es diu que és un programa nacionalista, i, en canvi, en algunes qüestions que afecten punts fonamentals de la llengua i cultura catalanes, crec que és molt inconcret i no arriba a utilitzar les possibilitats que ens dona fins i tot l'Estatut d'Autonomia actual, tan retallat. Per exemple, en les relacions amb les altres terres de llengua catalana, de dins o de fora de l'Estat espanyol, les facultats que ens reconeix l'article 27, apartat 4, i la Disposició Addicional Cinquena de l'Estatut són molt més positives del que es dedueix en el programa. Una timidesa incomprensible, també, m'ha semblat trobar en la qüestió de la televisió, i l'acceptació d'una mena d'ajornament sine die de l'ús del segon canal en una espera potser il·lusòria d'un tercer canal. I això em sembla greu, perquè no hi pot haver una autèntica política autònoma a Catalunya si no disposem d'una televisió autònoma. La confusió que s'observa en el programa prové, al meu parer, del fet que el seu autor no acaba d'acceptar com un fet evident que el període que va a viure Catalunya durant aquesta primera legislatura, i molt especialment durant els dos primers anys de la legislatura, serà un període excepcional, serà un període constituent amb totes les

característiques que té sempre un període constituent. Nosaltres creiem que anem a entrar en aquest període constituent, amb totes les dificultats que comporta, dificultats, a més, acrescudes per la crisi econòmica mundial, que pesa sobre el nostre poble molt més durament que no hi pesava la de 1929, durant la construcció de la Catalunya autònoma dels anys trenta, un període constituent durant el qual un dels objectius principals serà la difícil negociació amb el poder central.

Un programa, a més, necessita un instrument ample per a ser realitat, i aquest instrument és un Govern de determinades característiques. Ara, el Govern que se'ns proposa no és, al meu parer, aquest instrument. En afirmar-ho, no nego pas que entre els seus membres no hi hagi persones competents, i algunes de molt competents. En conec algunes, i d'algunes m'honoro amb la seva amistat. Però un Govern és quelcom més que una relació de persones més o menys competents. El Govern que se'ns proposa potser podria ser un Govern correcte en una altra ocasió, en una Catalunya autònoma ja construïda, però no és, certament, el que reclama el període constituent que anem a viure. ¿En quin país del món s'ha vist mai que un període constituent, sempre difícil, hagi estat presidit per un Govern minoritari i tan minoritari com el que se'ns proposa? Enlloc del món. I, tanmateix, aquesta experiència inèdita es pretén ara de fer a Catalunya, i precisament per un partit, per una coalició que durant la seva campanya electoral es cansà de declarar que no volia convertir Catalunya en un camp d'experiments, en un camp d'experiències, en un conillet d'indies. I ara, aquesta és la primera cosa que se'ns proposa; és precisament convertir Catalunya en un camp d'experiments de quelcom que no s'ha fet mai en el món. Se'ns proposa reconstruir la Catalunya autònoma de tots per un Govern minoritari integrat pels representants de tots els partits polítics, els quals, en la coalició electoral, han aconseguit només 43 Diputats entre els 135 que formen aquesta Cambra, presidit per un líder d'un partit que ha aconseguit 35 escons, és a dir, només 2 més que el Partit dels Socialistes de Catalunya, una coalició electoral que representa només el 28% dels vots emesos el passat dia 20, que representen, si no m'equivoco, el 17% de l'electorat de Catalunya, o sigui, un partit que obtingué 743.788 vots, mentre que els partits d'esquerra, PSC, PSUC i Esquerra Republicana de Catalunya, n'obtenien en conjunt 1.359.953, és a dir, 605.166 vots més. Si, amb permís dels respectius partits, sumem els vots de Convergència i Unió amb els de Centristes de Catalunya-UCD, el resultat d'aquesta suma és d'1.042.404 vots, o sigui, que fins i tot amb aquesta suma, les esquerres de Catalunya continuen tenint una majoria en el país de 317.549 vots. Quant a escons en aquesta Cambra, les esquerres en tenen 72, mentre que Convergència i Unió i Centristes de Catalunya-UCD en sumen en total 61. Per tant, queda ben clar que els votants de Catalunya el passat dia 20 van votar majoritàriament les esquerres. I ara, ¿Quin Govern se'ns proposa? Un Govern de Convergència i Unió escorat cap a la dreta amb l'exclusió total de les esquerres. Però, a més, se'ns proposa un Govern que representa en aquest Parlament 754.788 vots, mentre

que la resta de la Cambra en representa 1.719.670, és a dir, gairebé un milió de vots més. ¿Quina autoritat moral pot tenir aquest Govern tan minoritari davant el poble de Catalunya i davant del poder central amb el qual caldrà negociar durament?

Certament que aquest Govern pot arribar a superar la prova de les votacions en aquesta Cambra, gràcies a certes habilitats i compensacions de votacions que en alguns casos potser no seran casaments, però que poden arribar a ser amistançaments que difícilment comprendrà una gran part del nostre poble. Certament que fins i tot es podrà mantenir amb penes i treballs durant alguns mesos amb el suport incert i canviant d'alguns dels partits que no participen en aquest Govern proposat.

Aquest govern serà un d'aquells que, segons Maurice Duverger, s'assemblen a Penèlope esperant Ulisses, teixint de dia els suports parlamentaris que de nit s'han anat desteixint. ¿És amb un govern tan dèbil i inestable que construirem la Catalunya autònoma de tots i per a tots? Se'ns ha dit que el govern que se'ns presenta és un govern nacionalista, amb un programa nacionalista i un president nacionalista. ¿No s'hauria de corregir aquesta afirmació dient que és un govern d'un sector del nacionalisme? Perquè en aquesta Cambra existeixen molts altres nacionalistes en els diversos grups, i fins i tot existeix un grup parlamentari que s'afirma també nacionalista i que està absent del govern. En aquesta hora de construir la Catalunya autònoma de tots i per a tots, en lloc d'un govern d'un sector del nacionalisme, ¿no seria millor un govern plenament nacional català?

La construcció d'aquesta Catalunya autònoma pot ser la gran ocasió de convertir aquesta població invertebrada que és la Catalunya actual en un poble. Els gairebé quaranta anys d'opressió lingüística i cultural que ha sofert Catalunya sota el franquisme, precisament en un moment o en un temps de grans moviments emigratoris, han creat aquesta població invertebrada. Ara és l'hora que es converteixi en poble. Si és així, ¿algú pot dir seriosament que el govern que se'ns proposa és el que cal per a dur a terme aquesta tasca essencial quan, en aquest govern, no hi tenen cap lloc els partits que tenen la major representació de la classe obrera i, per tant, dels homes i dones que han arribat d'altres terres i s'han convertit en ciutadans de Catalunya? ¿És que pot reeixir en aquesta tasca un govern minoritari, format per dos partits polítics amb 47 diputats en aquesta Cambra, dels quals ni un sol no ha nascut fora dels Països Catalans? ¿No s'adonen els qui proposen aquest govern i els qui pensen donar-li suport amb el seu vot, o amb la seva abstenció, en la primera, segona o tercera votació, que el govern que se'ns proposa pot contribuir a la divisió de Catalunya, a aquesta ruptura de Catalunya de què se'ns ha parlat aquest matí, i afavorir així, per tant, un neolerrouisme, un lerrouisme que encara no és pas mort?

Jo no vull que un dia, per no haber sabut construir la Catalunya autònoma, es puguin aplicar a la meua terra catalana aquelles paraules d'advertiment que Joan Maragall va dir un dia: «Aquí potser hi hagué una gran població, però no hi ha hagut un poble.» I això pot arribar a

esdevenir, com pot esdevenir que en nom d'un nacionalisme merament verbal algú arribi a destruir la nació.

La construcció de la Catalunya autònoma hauria de ser també l'ocasió de fer un gran esforç per vèncer la crisi econòmica i les seves gravíssimes conseqüències a Catalunya. Certament, el govern autònom tindrà pocs mitjans per a aconseguir aquest objectiu, i així ho ha reconegut avui el candidat a la Presidència de la Generalitat de Catalunya.

Però també ho és que una bona política pot facilitar molt la solució de la crisi, en crear el clima de confiança i de col·laboració en la societat catalana que és imprescindible per a vèncer aquesta crisi. Permeteu-me que faci una nova pregunta: ¿podrà crear aquest clima i impulsar aquest esforç col·lectiu un govern minoritari escoratat a la dreta, on no tenen representació els partits d'esquerra ni els que representen majoritàriament la classe obrera?

Tots estem convençuts que cal un govern estable, però, ¿pot ser un govern estable el que se'ns proposa, si arriba a néixer, la vida del qual dependrà constantment del suport que puguin donar-li des de l'exterior altres partits amb el seu vot o amb la seva abstenció, que mentre voten o s'abstenen pot ser que esperin que aquest govern minoritari fracassi per substituir-lo? La nova Catalunya autònoma, ¿pot construir-se sota signe de la inestabilitat governamental?

Senyores i senyors Diputats: s'ha dit i s'ha repetit que Catalunya seria ingovernable en el període històric que ara comença. Jo no crec pas que hagi de ser així fatalment. Jo crec que Catalunya és i pot continuar essent un poble perfectament governable, fins i tot amb aquest Estatut d'Autonomia retallat que hem hagut d'acceptar. Però també haig de reconèixer que si aquest Parlament no sap donar al poble de Catalunya el govern que reclama, en aquest període constituent que anem a viure aquell pronòstic pot convertir-se en una trista realitat. Ara, si això arriba a esdevenir-se, la responsabilitat que sigui així recaurà sobre nosaltres, sobre aquest Parlament, i més concretament sobre els parlamentaris que hagin aprovat amb el seu vot o hagin facilitat amb la seva abstenció la constitució d'un govern minoritari inestable, monocolor i sense suficient suport parlamentari i del poble.

Aquest govern que se'ns proposa és evident que no és el que necessitem per a construir una Catalunya autònoma de tots i per a tots. Per això crec que al candidat proposat a la Presidència de la Generalitat, quan en les consultes realitzades amb els caps dels grups parlamentaris comprovà que no podia fer altra cosa que oferir aquest govern a la consideració del Parlament, potser li corresponia renunciar a l'encàrrec rebut del President de la Cambra, d'acord amb la pràctica parlamentària i democràtica. El que jo no puc creure és que el candidat proposat, del patriotisme del qual no dubto gens ni gota, estigui convençut que aquest govern que anuncia és el govern que necessita Catalunya en aquest període constituent que anem a viure.

Senyores i senyors Diputats: no oferim el trist espectacle de no ser capaços de donar un govern estable, prestigiós i àmpliament representatiu que és el govern que

necessita Catalunya, el poble de Catalunya, en aquesta hora crucial, en aquest període constituent.

L'Estatut ens dona temps per a reflexionar, per a reconsiderar posicions, per a pactar. Si cal paciència, prenguem-la, però donem al nostre poble el govern que necessita, i no un govern dèbil i de circumstàncies. Podem fer-ho i hem de fer-ho.

No oblidem que Catalunya, des de la meitat dels anys seixanta, fou exemple d'unitat i de seriositat política per a tots els altres pobles de l'Estat espanyol, amb la creació, primer, de la Comissió Coordinadora de Forces Polítiques, després amb la creació del Consell de Forces Polítiques i de l'Assemblea de Catalunya. I més encara: des de la constitució del govern de la Generalitat provisional, el mes de desembre de 1977, fins al dia d'avui, existeix a Catalunya un govern unitari, integrat pels cinc partits polítics catalans d'aquesta Cambra. Un govern que fins ahir era lloat i posat com a exemple pels mateixos partits catalans d'aquesta Cambra, com a prova del seny polític i del pactisme del poble català. Si ha estat així, ¿per què avui serem incapaços nosaltres, els parlamentaris, d'oferir al nostre poble el govern àmpliament representatiu que necessitem?

Senyores i senyors Diputats: acabo. Hi ha moments en la vida dels pobles que el patriotisme exigeix de prendre posicions que poden no coincidir amb els interessos personals, de classe o de partit. Ara ens trobem davant d'un d'aquests moments. Que el patriotisme guï les nostres decisions en aquesta hora, quan anem a començar a construir una Catalunya que ha de ser la Catalunya de tots i per a tots.

Res més. Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Senyores i senyors Diputats, el candidat a la presidència, senyor Jordi Pujol, em prega de rectificar un lapsus que ha comès aquest matí en la seva intervenció. A saber, l'omissió entre la llista dels Consellers proposats del senyor Ignasi de Gispert, que el senyor Pujol proposa per a la Conselleria de Justícia.

Continuant el debat, té la paraula, en nom dels Diputats del Partit Socialista Andalus del Grup Mixt, el senyor Francisco Hidalgo.

El Sr. HIDAGO: Señor Presidente, señoras y señores Diputados: quiero que nuestras primeras palabras sean de congratulación y felicitación a la nación catalana, por haber conseguido en estos momentos recuperar su institución soberana, el Parlamento Catalán, y sobre todo en esta hora en que nuestro pueblo andaluz lucha también por recuperar sus instituciones de autogobierno.

La razón de ser del PSA en Cataluña está clara en el día de hoy, tras una campaña electoral y unos resultados concretos de la misma que han traído a esta Cámara dos Diputados de nuestro Partido. Lo que, expresado en términos políticos, significa que un sector importante de la ciudadanía de este país ha dado pleno sentido a nuestra causa al convertirnos en sus representantes en esta institución tan decisiva para la reconstrucción nacional de Cataluña. ¿Qué queremos aportar nosotros a esa reconstrucción en la que vamos a participar de la forma más activa y positiva, en tanto ciudadanos de pleno derecho y responsabilidades? o lo que es igual, ¿qué cuestiones

consideramos insoslayables en la construcción de una Cataluña democrática y que sea efectivamente de todos los que en ella vivimos y trabajamos?

En primer lugar, y lo hemos dicho muchas veces, es necesario que la reconstrucción nacional de Cataluña se realice respetando escrupulosamente las identidades y derechos de las comunidades culturales que en este país conviven con la comunidad cultural catalana, como consecuencia de la llegada a esta tierra en las últimas décadas de más de dos millones de personas venidas de otros pueblos del Estado español, de otros pueblos de España, y que tanto han contribuido y siguen contribuyendo a la prosperidad, a la riqueza y a la recuperación de las instituciones democráticas de Cataluña. Traducido a términos aún más claros, nosotros no podemos otorgar nuestro voto a un programa de gobierno para Cataluña que propugne, bajo la forma que sea, un proceso de catalanización forzada, un proceso que encubriría en el fondo una colonización cultural de las gentes llegadas de otras tierras, y en concreto de la importante parte del pueblo andaluz emigrado a Cataluña. No nos negamos, como no lo hemos hecho nunca, a nuestra integración en este país, pero ha de ser una integración bien entendida, racional, respetuosa con todos los intereses y lejos de todo tipo de colonización o alienación de cualquiera de los sectores sociales que aquí conviven.

Esto no es un tema banal para Cataluña. Esta no es una cuestión secundaria para la reconstrucción de este país. Es algo fundamental e insoslayable. Por ello no es casualidad que nuestra voz se oiga en esta Cámara. Una voz que viene respaldada por más de 70.000 votos. Por ello nadie debe engañarse en este tema, y las fuerzas políticas aquí presentes deben asumirlo con toda seriedad y consecuencia, conscientes de que al hacerlo están respondiendo a uno de los retos decisivos de este pueblo. Este tema escuetamente enunciado como se acaba de hacer, este tema profundo que constituye en sus múltiples vertientes y secuelas la razón de ser básica de nuestro Partido en esta Cámara, este tema, decimos, no puede ser atendido desde una perspectiva de gobierno bajo simples declaraciones genéricas en la forma de las puras declamaciones a la galería que estamos acostumbrados a oír, y, efectivamente, no vemos que se haya contemplado de otra manera la cuestión que nos ocupa en el discurso del programa del candidato a Presidente de la Generalitat.

Cuando nosotros afirmamos que nos encontramos ante uno de los programas o uno de los problemas fundamentales de Cataluña, estamos diciendo, por encima de cualquier otra cosa, que se trata de un problema concreto, un problema concreto que exige planteamientos concretos, soluciones concretas.

En suma, estamos reivindicando, exigiendo un tratamiento parlamentario de la cuestión y una acción de gobierno, y está claro que tal tratamiento se ha de materializar en la norma que en su día habrá de emanar del poder supremo de Cataluña encarnado en este Parlamento. Norma que, a su vez, debe determinar una acción específica de la Generalitat: norma que nosotros incluimos en ese bloque de leyes constituyentes de Cataluña,

que ya se prefigura y que ocupará las jornadas próximas de las Comisiones de esta Cámara; norma, señoras y señores Diputados, que nosotros concebimos como una ley de derecho de las comunidades culturales en Cataluña; norma que nosotros no hemos visto ni siquiera insinuada en el programa de gobierno que se nos ha ofrecido hoy.

También queremos que se concrete en normas y acción de gobierno algo estrechamente vinculado a la cuestión que acabamos de tratar, algo que viene a representar otra vertiente y que habrá de poner a prueba la verdadera disposición de Catalunya respecto a los pueblos de donde gran parte de las masas trabajadoras de este país han venido. Nos estamos refiriendo al tema tan declamado de la solidaridad de Cataluña con las nacionalidades tan subdesarrolladas de España, y tampoco hemos oído en el programa del candidato las concreciones, la firme voluntad de gobierno que dicha cuestión exige. Nuestro pensamiento al respecto está también definido.

La vocación solidaria de este país con los pueblos desangrados por la acción de un sistema económico que sólo ha atendido a la acumulación del capital debe especificarse en unas normas elaboradas por este Parlamento y concretadas en una acción de gobierno. Es muy sencillo lo que pretendemos con nuestra presencia en esta institución suprema de Cataluña, presencia avalada democráticamente, a saber: que se conviertan en leyes las declaraciones de solidaridad y comprensión con la gente llegada de otras tierras y con sus pueblos empobrecidos, declamaciones que venimos oyendo desde hace años, sobre todo en las campañas electorales, a la hora siempre oportunista de la captación de votos. Puestos a precisar el contenido de discurso programático oído esta mañana, hay dos puntos que nos han chocado de manera especial. Uno, el contraste entre el tono bastante realista utilizado en la campaña por el partido hoy mayoritario en esta Cámara —tono basado en el reconocimiento de la pluralidad cultural de Catalunya— y el radical catalanismo cultural que ha vertebrado y marcado la intervención del candidato a la Presidencia. Consideramos que constituye una incoherencia, de consecuencias forzosamente negativas, ignorar en un programa de gobierno lo que públicamente se ha reconocido antes, a saber, el gran problema de la existencia en Cataluña de culturas e identidades no catalanas.

Si como ha dicho esta mañana el candidato a la Presidencia de la Generalitat, en un alarde de pragmatismo, lo primero que este país pide al partido gobernante es que demuestre su preocupación por los problemas reales, no vemos francamente que ese imperativo se haya cumplido en lo que respecta a la esencial cuestión que venimos exponiendo. Más bien creemos que este tema tan real de la Cataluña de nuestros días ha sido orillado en el programa de gobierno propuesto. Nos basta recordar para demostrarlo, además del contexto general del discurso programático ya elocuente al respecto, el hecho tan significativo de que, a la hora de exponer el candidato la acción de impulso y promoción de expresiones artísticas que habrá de marcar la actividad de la Consejería de

Cultura, sólo ha nombrado, de manera por lo demás muy consciente, entidades estrictamente catalanas, es decir, centros y focos culturales que pertenecen a la cultura exclusivamente autóctona. Y siendo así que en este país coexisten con esas entidades otras que expresan, que reflejan la expresión cultural, las manifestaciones artísticas e idiosincráticas de la gente llegada de otros pueblos de España, hay otras expresiones y focos culturales que también merecen la atención del gobierno de la Generalitat, atención, respeto y apoyo lejos de todo paternalismo y enmarcado en una acción política. Porque, si realmente queremos ir a la Cataluña de todos, la única democrática, la política cultural de la Generalitat debe atender a las demandas de todas las comunidades culturales coexistentes en este país como consecuencia del importante hecho inmigratorio. De otra manera, si los presupuestos de cultura se dedican exclusivamente a la cultura autóctona, además de la injusticia fiscal que ello representa, en cuanto todo contribuyente tiene derecho a que los poderes públicos atiendan a su cultura concreta, además de eso, en sí negativo, hay el hecho más preocupante de que las culturas no catalanas, que sería absurdo negar, queden condenadas a una existencia subterránea, desfasada gravemente de la cultura oficial y generadora de celos y resentimientos nada beneficiosos para esa Cataluña del futuro que el propio himno de este país canta como «rica i plena».

Por todo ello, estamos convencidos de que, al reivindicar el reconocimiento, respeto y apoyo gubernamental a la personalidad y culturas de los ciudadanos de este país llegados de otras tierras de España, que han estado ausentes en el discurso oído esta mañana, no sólo defendemos, como es nuestra obligación, la existencia y cultura del pueblo andaluz en la emigración, así como la de otros pueblos aquí presentes también, sino que potenciamos al mismo tiempo el acervo civilizador de esta tierra, de esta nación, constante en toda su historia y que no debe truncarse hoy.

En síntesis, la política cultural de Cataluña no puede limitarse a la defensa de la cultura catalana, porque la Cataluña de hoy no es sólo de los catalanes, sino de todos aquellos que viven y trabajan y hacen suyo el destino de este país, aún de aquellos que legítimamente no desean renunciar a su identidad ni a su tierra de origen, aún de aquellos que, cuando quieren conservar su identidad, su derecho a esa identidad, proclaman su defensa de la cultura catalana y están dispuestos a luchar por esta cultura, por este engrandecimiento. Así vemos la reconstrucción nacional de Cataluña en esta vertiente tan rica y trascendental de la cultura, vertiente que de ninguna manera se debe minimizar o subvalorar como culturalista, porque lo cultural, y mucho menos en Cataluña, no se acaba en la cultura, sino que produce toda una complejidad de efectos sociales que ya han comenzado a apuntar en la vida diaria de este país, con riesgo de marginación o discriminaciones. Estamos convencidos, y por ello denunciaremos el contenido del discurso programático de esta mañana, que es obligación del gobierno catalán prevenir los riesgos de un proceso de catalanización que entraría en contradicción con la realidad social y cultural

de Cataluña, y pondría en entredicho una voluntad integradora y la vocación civilizadora de este país, diverso y plural en su verdadera naturaleza de hoy.

La otra ausencia que nos ha chocado fuertemente en el discurso programático de esta mañana, ha sido, según hemos apuntado ya y es preciso resaltar, la de la solidaridad de Cataluña con los pueblos de España, especialmente con aquellos más subdesarrollados e inermes, de donde un día llegaron tantos centenares de miles de trabajadores a Cataluña. Semejante omisión diríamos que no sólo es sorprendente sino inédita en los anales últimos de Cataluña, y sobre todo en el contenido de un discurso eminentemente político. No queremos pensar que existe actuante una voluntad insolidaria del partido que pretende gobernar con esos pueblos entre los que figura el nuestro, o una indiferencia siquiera respecto a este tema. Sólo nos vemos obligados a constatar el extraño y alarmante hecho de que la palabra solidaridad, esa solidaridad concreta, no haya aparecido una sola vez en el discurso oído esta mañana. Semejante ausencia en la exposición de intenciones y en la política general del primer gobierno de Cataluña, no la podemos considerar como simple anécdota, como olvido irrelevante. Nos cuesta creer en esa anécdota, en ese olvido. La solidaridad jamás debe olvidarse en esta hora de los pueblos de España, en esta hora de Cataluña, en esta hora de Andalucía. Nada más. Gracias.

El Sr. PRESIDENT: En nom del grup d'Esquerra Republicana, té la paraula el Diputat senyor Víctor Torres.

El Sr. TORRES: Senyor President, senyores i senyors Diputats, voldria que les meves primeres paraules en aquesta intervenció inicial del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana fossin per saludar, amb tota la deferència que es mereixen, la Presidència i la Mesa del Parlament, com també tots els grups que componen aquesta Assemblea legislativa. Aquesta salutació voldria que anés acompanyada del desig que l'actuació de la nostra institució sigui presidida tothora pels principis de respecte, de comprensió i de cortesia que són les regles fonamentals de tot organisme democràtic. Que l'encert inspire la nostra tasca, i que aquesta es desenvolupi en un clima de companyonia i d'alt sentit de responsabilitat és el vot fervent que formulem en l'inici d'aquesta etapa tan important per al futur del nostre poble.

En el moment del trànsit de la Generalitat restaurada, el mes de setembre de 1977, a la Generalitat nascuda de la Constitució espanyola, de l'Estatut d'Autonomia i de les eleccions del propassat dia 20 de març, creiem útil dedicar unes paraules, encara que siguin molt breus, a les institucions presidides fins avui per l'Honorable President Josep Tarradellas. Possiblement sigui prematur lliurar-se a fer valoracions concretes de l'actuació de l'Executiu català d'ençà de la seva restauració. Però no ens podem estar de dir que seríem injustos si no reconeguéssim que en conjunt el camí recorregut fins ara és senzillament esperançador. I encara seríem més injustos si no reconeguéssim l'alta contribució aportada per l'Honorable Josep Tarradellas en la difícil comensal d'endegar el país pels viarans de l'autonomia retrobada en un cli-

ma d'unitat i de pau cívica, que tant ha contribuït a donar prestigi nacional i àdhuc internacional a les nostres institucions.

Però avui ja no es tracta d'aturar-se en la contemplació d'un passat que ja està entrant en la nostra història, sinó que ens pertoca encarar-nos resoltament amb les realitats polítiques eixides dels textos constitucional i estatutari i amb la necessitat de posar ràpidament en estat de funcionament el nou Executiu català, d'acord amb allò que prescriu la Disposició Transitòria Cinquena de l'Estatut. I m'escau a mi, en nom de l'Esquerra Republicana, de precisar la nostra posició en aquest important debat, després d'haver escoltat la declaració efectuada pel senyor Jordi Pujol, candidat proposat pel President del Parlament a la Presidència de la Generalitat.

Ha estat una tesi constant del nostre partit amplament divulgada durant el període electoral, a través dels seus homes i dels seus organismes rectors, que, tot i reconèixer els mèrits i les virtuts de la política d'unitat de totes les forces polítiques que s'ha practicat fins ara, calia, després de les eleccions al Parlament de Catalunya, entrar de ple en el joc parlamentari democràtic amb les seves diverses opcions polítiques, majoritàries o minoritàries, i amb les conseqüents confrontacions de programes, prioritats o tendències. Si la prudent dissimulació de les preferències polítiques era justificable i fins i tot aconsellable en el si del govern durant la darrera etapa, ja no ho seria ara, quan ja hem recuperat el poder legislatiu, la possibilitat de fer lleis catalanes, car legislar vol dir encarar-se amb les realitats vives del país i assajar de trobar solucions als diferents problemes, respectant les preferències dels nostres conciutadans manifestades a través del pluralisme polític i del sufragi universal.

El poble de Catalunya ha parlat i ha parlat clar, i a nosaltres, els seus representants electes, ens pertoca de respectar i d'interpretar la seva voluntat. Per a l'Esquerra Republicana no hi ha cap dubte. Les eleccions del dia 20 de març, cal interpretar-les com un avenç del sentiment nacionalista i com una confirmació dels ideals esquerrans i de progrés social. No és el moment potser de lliurar-se a una exegesi dels resultats electorals, car la premsa i els mitjans de comunicació social ho han fet a bastament i els mateixos partits polítics han efectuat les anàlisis corresponents. Però per a nosaltres, repeteixo, és evident que els ciutadans de Catalunya han volgut exterioritzar inequívocament llur voluntat d'un veritable règim d'autogovern sense paliatius i al mateix temps el refús d'una situació social en la qual els privilegis, les injustícies i les desigualtats inadmissibles tenen encara una predisposició massa marcada a perpetuar-se i a agreujar-se. En presència d'aquest veredicte electoral varem creure que el millor per a Catalunya hauria estat la formació d'un govern de coalició que recollís les orientacions abans esmentades a través d'un Consell Executiu integrat per membres de Convergència i Unió i del Partit dels Socialistes de Catalunya amb la col·laboració possible, però no indispensable, de l'Esquerra Republicana.

Aquesta solució hauria tingut, al nostre judici, els següents mèrits fonamentals. Primer: s'hauria format un

govern majoritari, és a dir, disposant d'una àmplia base parlamentària que li hauria permès de portar a terme una labor legislativa important, sense haver d'estar tothora subjecte i condicionat per la correlació de les forces polítiques. Segon: hauria estat un govern amb la suficient homogeneïtat i cohesió, car les tendències nacionalistes i progressistes haurien estat convincentment representades en el si del Consell Executiu. Nosaltres creïem, doncs, i ho continuem creient, que aquesta hauria estat la millor combinació política per tal d'endegar amb petjada ferma el procés constructor de l'autonomia catalana. Aquesta solució, malauradament, no ha estat viable. Lluny de nosaltres el propòsit de fer-ne retrets a ningú, car els partits són mestres i comptables de la seva pròpia estratègia, però que se'ns permeti, tanmateix, de formular el desig i guardar l'esperança que en un esdevenidor no massa llunyà el que avui no ha estat possible pugui realitzar-se plenament per al bé de Catalunya i de les seves institucions.

Donada, doncs, la impossibilitat de construir un govern de coalició majoritari, calia resignar-se a la formació d'un Consell Executiu compost per una força minoritària al Parlament. Jordi Pujol ens ha explicat el procés polític que l'ha conduït a la formació del Consell Executiu que avui es presenta a la recerca dels nostres sufragis. No insistirem, doncs, en aquest aspecte del problema, però sí que voldríem precisar les dues raons fonamentals que ens han aconsellat de no entrar a formar part del govern.

La primera, que podríem definir com una motivació de tècnica parlamentària, és que nosaltres no som partidaris d'un govern de coalició que sigui minoritari, car un govern d'aquesta vocació tindria probablement menys possibilitats d'acció durable i d'eficàcia que un govern perfectament homogeni, monocolor com es diu avui. En efecte, un govern com el que el senyor Jordi Pujol ens ha presentat aquest matí gaudeix d'una cohesió que sembla evident, i en conseqüència les possibilitats de crisi provinents de l'interior del Consell Executiu queden reduïdes a la més simple expressió. Les possibilitats de crisi poden venir, és cert, de la confrontació amb les altres forces polítiques en l'exercici normal de la democràcia parlamentària. Però em sembla obvi que un govern de coalició amb implantació minoritària correria el doble perill de trobar-se en minoria al Parlament i, a més a més, hauria de vetllar en tot moment per a mantenir la indispensable solidaritat governamental. Altra cosa hauria estat si Convergència i Unió i Esquerra Republicana haguessin assolit la majoria absoluta en les darreres eleccions. Aleshores hauria estat possible de formar un govern de coalició amb un programa prèviament i detalladament negociat gaudint d'una majoria al Parlament. Si aquesta eventualitat s'hagués produït, Esquerra Republicana no hauria refusat el seu concurs per a la formació d'un govern de coalició, com tampoc no l'hauria refusat si la coalició majoritària hagués estat possible amb el Partit dels Socialistes de Catalunya.

El segon motiu fonamental que ens ha induït a no participar en el Consell és que el nostre partit, si així ho hagués fet, hauria desatès la vessant netament esquerra-

na i progressista del seu programa, que ha rebut l'aprovació de molts milers de catalans. I hauríem acceptat al mateix temps el risc d'haver-nos de refiar massa sovint d'un suport parlamentari molt allunyat del nostre ideari i de les nostres opcions actuals. És doncs, per una pruïja de coherència i de respecte de la voluntat popular que Esquerra ha decidit de no participar en el govern minoritari que ha estat presentat aquest matí pel candidat a la Presidència.

Afegim-hi tot seguit, però, que el refús de formar part del Consell no significa, ni de bon tros, desig de situar-se en una oposició sistemàtica, i menys encara refús de cooperar en l'àmbit parlamentari a les tasques primordials de l'estructuració de les institucions de Catalunya. Som perfectament conscients dels nostres deures, i sabem que l'esdevenidor de l'autonomia dependrà del grau de responsabilitat que sabrem donar a les nostres actuacions. Seguirem les tasques del Consell Executiu que surti elegit amb esperit crític, certament, però sense prejudicis destructors. Analitzarem amb rigor i severitat tots els projectes i totes les realitzacions, però sense perdre mai de vista que esperit crític, rigor i severitat no poden identificar-se de cap de les maneres amb el derrotisme, la irresponsabilitat o la demagògia. Això, d'una part.

Però també volem que quedi ben clar que no es podrà comptar amb nosaltres si un dia es tractava de desvirtuar el mandat que ens han donat els nostres electors. Afirmem solemnement que no acceptarem cap disminució ni cap rebaixa a les ja migrades possibilitats que ens ofereixen la Constitució i l'Estatut, fruit de compromisos que nosaltres hem denunciat i acceptat a contracor; que no tolerarem cap defallença ni cap retard que no sigui motivat en el traspàs dels serveis, competències i recursos financers que ens pertoquen en virtut de la llei; que no serem còmplices ni encobridors si algun dia es pretenia portar a terme una política d'abandó dels drets de la nació catalana a exercir la sobrerania que li correspon, no solament pels textos constitucionals, ans encara en virtut de la seva pròpia existència com a comunitat nacional multisecular; que no participarem amb la nostra aprovació en qualsevol acte de govern o tasca legislativa que no sigui clarament respectuosa de la voluntat de progrés social manifestada per la majoria dels ciutadans de Catalunya.

En fi, i gairebé diria sobretot, que quedí ben entès que no ens resignarem a acceptar com a definitiu un text estatutari que se situa molt per sota de les nostres aspiracions, i que reclamarem amb insistència, com a objectiu de primera importància, la posta en marxa dels mecanismes de reforma, utilitzant les possibilitats que ofereixen l'article 150 de la Constitució i els articles 56 i 57 de l'Estatut, fins a aconseguir com a mínim que tornin a la Generalitat aquelles atribucions i competències que ens foren arrabassades per la força.

I voldria referir-me ara, més concretament, a la candidatura del senyor Jordi Pujol, seguint el procediment establert per l'apartat tercer de la Disposició Transitòria Cinquena de l'Estatut, que preveu l'aprovació o el refús simultani de la Presidència de la Generalitat, del Consell Executiu i del programa de govern, procediment, dit sigui

de passada, que em sembla molt discutible i que potser caldrà matisar més així que es pugui. No tenim cap objecció a formular contra la persona del candidat a la Presidència de la Generalitat, prou conegut de l'opinió pública catalana. A més, trobem normal i legítim que el President del Parlament l'hagi escollit entre d'altres possibles candidats per la raó fonamental d'haver estat el dirigent de la formació política que ha obtingut el major nombre de sufragis en les eleccions a Diputats. Tampoc no tenim cap objecció a formular en el que respecta a les diverses persones proposades per a fer-se càrrec de les diverses Conselleries. En canvi, no podem ésser tan afirmatius en el que fa referència al programa de govern presentat pel senyor Pujol. No pas que les línies generals del que ha estat exposat siguin contradictòries amb els nostres plantejaments. No pas que l'enumeració dels objectius prioritàris no coincideixi fins a cert punt amb aquells que nosaltres proposàrem. Però que se'ns permeti formular certes reserves, algunes d'elles importants, al programa de govern que caldrà passar a votació. En primer lloc, voldríem dir que no és possible, en un espai de temps tan curt, comentar, ni tan sols succintament, els nombrosíssims problemes evocats pel senyor Jordi Pujol. Ell mateix es limita en la major part dels casos a fer un simple inventari, un catàleg de les lleis que caldria presentar al Parlament, però sense que ens digui quin contingut se'ls hauria de donar. Així, per exemple, quan es refereix a la futura llei electoral, creiem que no n'hi ha prou amb l'afirmació que —cito— «pensem defensar criteris comarcalistes». I quan es parla de problemes tan importants —al meu judici, un dels problemes primordials que té plantejat el nostre país és el problema dels desequilibris territorials, demogràfics, econòmics i culturals—, em sembla que hauríem pogut esperar altra cosa que una simple «voluntat de correcció».

El mateix es podria dir dels temes culturals tractats amb una extensió comprensible i lloable, però deixant múltiples zones d'ombra i deixant punts poc precisats tan capitals com és el de la televisió i, en particular, el seu finançament. En el terreny econòmic, notem, d'una part, la confessió d'una limitació evident d'atribucions estatutàries i, d'altra part, l'anunci d'un ambiciós programa de quatre anys que articularà totes les activitats econòmiques del país. Ens caldrà, doncs, esperar, car, com diu el mateix candidat, aquest programa haurà de ser jutjat en el seu moment per les forces polítiques.

Diguem també que hi hem trobat a faltar referències més concretes a temes tan preocupants com és, per exemple, el de l'energia. No sabem exactament quins seran els criteris que seguiran per protegir el medi ambient. En l'agricultura de muntanya, les referències són poc precises i poc afalagadores del desig i dels anhels que inquieten els nostres pagesos muntanyencs.

El problema de l'aigua, l'ha tractat el candidat, al nostre judici, superficialment, i la gent de Tarragona i de Lleida saben que és un problema de primordial importància i que cal consagrar-hi una atenció, una dedicació i uns plantejaments totalment prioritàris i perfectament concrets.

Pel que fa referència a l'ordre públic, hauríem volgut

que se'ns expliqués de quina manera es compensaran les migrades competències que ens han escaigut per l'Estatut amb l'amplitud del problema de la inseguretat ciutadana, i hauriem volgut que se'ns expliqués de quina forma, amb quins objectius i amb quins mitjans s'estructurarà i es posarà en peu la futura policia catalana. Ens hauria agradat que ens hagués dit quina serà la reacció del Govern de la Generalitat enfront del projecte de Llei Orgànica de Polícies Autònomes, que agredeix d'una manera inconsiderada els mateixos textos estatutari i constitucional.

Em seria possible allargar la llista dels punts programàtics tractats insuficientment i enumerar-ne d'altres que no han estat evocats, però no ho farem i ens limitarem a recordar que solament es fa referència a la reforma de l'Estatut, i d'una manera encara indirecta, quan es parla de la Conselleria de Justícia i es reconeix que serà aquest un dels temes que plantejarà amb més urgència una revisió que doni plenitud a una competència excessivament limitada. El mal és que, en matèria d'administració de justícia, la reforma ens sembla molt compromesa, perquè el sostre constitucional és tan baix que, malgrat la bona voluntat dels uns i dels altres, em sembla que serà molt impossible aixecar-lo. Aquest, el problema de la reforma, és per a nosaltres un problema greu, important, i desitjaríem que se'ns donessin més explicacions sobre els propòsits de millorament de l'Estatut d'Autonomia.

Aquestes són unes de les consideracions que ens ha suggerit el programa de govern que ens ha estat presentat, consideracions forçosament breus per raó del temps reduït de què hem disposat. Hauriem volgut pronunciar-nos definitivament ja des d'avui en forma d'acceptació o de refús, però temem que no ens serà possible, car no s'hi val, quan es tracta de l'esdevenidor del país, de treballar de forma precipitada i de forma improvisada. Dit això, el Grup parlamentari de Esquerra Republicana no serà un simple espectador crític i passiu del que faran els altres, i es disposarà a jugar el paper que li correspon per la voluntat dels seus electors. Volem participar, i participarem des del Parlament, en totes aquelles comeses de signe positiu que vagin a fer una Catalunya més puixant i més civilitzada. Farem costat, sense reticències ni regateig, a aquelles iniciatives que tendeixen a estructurar sòlidament les institucions de l'autonomia. Cooperarem resoltament en les accions del Govern i del Parlament que tinguin com a objectiu eixamplar el marc de les nostres atribucions i incrementar els nostres recursos. En resum, la nostra actitud serà d'una vigilància crítica i constructiva perquè aquest és l'imperatiu que tenim tots els catalans en aquests moments, i perquè aquest és el repte al qual hem de saber respondre amb seny, amb comprensió i amb patriotisme.

Moltes gràcies per la vostra atenció.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup dels Centristes de Catalunya, té la paraula el Diputat senyor Anton Cañellas.

El Sr. CAÑELLAS: Senyor President, senyores, senyors Diputats, com a representant de Centristes de Catalunya, el més nou dels partits que integren aquest Parlament, resulta obligat que esmenti, en primer lloc, un

fet que considerem fonamental: l'inici de les sessions parlamentàries que estem celebrant no pot desvincular-se de la història passada de Catalunya. Al contrari, tenim plena consciència que formem part d'una continuïtat històrica de segles i que avui estem consolidant una nova anella essencialment idèntica a les anteriors. Vull proclamar públicament que en aquests moments vivim el començament d'una nova fase en la història de Catalunya. A molts de nosaltres ens ha tocat viure'n d'altres en les quals els drets del nostre poble i la seva supervivència, com a collectivitat es veien discutits i ignorats, si és que no eren conculcats explícitament. Gràcies a una lluita sense defalliments, a una esperança convençuda en la victòria final i a la fortalesa que només tenen els pobles que assumeixen el seu destí, avui podem posar la primera pedra del grandios edifici de la Catalunya futura.

La reinstauració de la Generalitat com a òrgan d'auto-govern a Catalunya no ha estat una concessió benvolent o generosa, sinó el reconeixement d'un dret històric. Així l'entenem nosaltres, i per aquesta fita hem lluitat des de sempre. Per consegüent, la Generalitat de Catalunya ha d'aprofitar les experiències del passat, tant del passat més llunyà com del que molts de nosaltres hem conegut de forma directa. El significat històric del moment, tanmateix, té un contingut específic: constitueix la definitiva afirmació de l'autonomia catalana. Quan hem defensat l'autonomia del nostre país, no ens limitàvem a ser fidels a la nostra història i al nostre passat gloriós. L'autonomia, ja tothom ho reconeix, és una exigència del nostre poble i de la seva fidelitat a ell mateix, però el seu contingut no s'esgota aquí. L'inici de la tasca pròpia d'aquest Parlament de Catalunya ens exigeix a tots nosaltres l'exercici de la responsabilitat i de la coherència.

El Grup parlamentari de Centristes de Catalunya no pot i no vol abdicar aquest exercici. Cal començar afirmant que els resultats electorals han estat eloqüents. El poble català s'ha decidit d'una forma majoritària per les opcions que defensaven una Catalunya reformista i avançada. D'acord amb una interpretació objectiva de la voluntat popular, sembla evident que una política de govern eficaç a la Catalunya autònoma demanaria la creació d'un Consell Executiu dotat del que jo qualificaria d'unitat natural. Molt sovint, la política d'unitat només amaga el desig d'instrumentalitzar la voluntat popular a favor dels interessos d'una minoria privilegiada. Òbviament, no és aquesta la unitat que nosaltres proposem, però hi ha, en canvi, unitats positives. La unitat natural a la qual he fet esment consisteix en la lògica articulació d'aquelles forces polítiques que lluiten per un mateix projecte de societat, una mateixa defensa de la justícia i de la llibertat, un mateix respecte als drets de Catalunya.

Salvaguardant les diferències específiques existents entre les forces polítiques moderades, hem ofert la nostra participació i la nostra corresponsabilització en la tasca de govern del nostre país. Malgrat el nostre desig de cooperació i la nostra total disponibilitat sense exigències partidistes, la coalició majoritària no ha intentat la configuració d'aquesta unitat eficaç, coherent i responsable. Unitat que disposaria d'un ampli suport parlamentari

permetent alhora el necessari i democràtic diàleg entre la majoria i la minoria. Tant la majoria que nosaltres estem disposats a integrar perquè el vot popular així ho ha decidit, com la minoria que estaria situada a l'oposició, tindrien un dinamisme natural com a conseqüència d'un fet perfectament comprovable. Ambdós sectors representen grups amb opcions diverses, però en definitiva la majoria avui existent està clarament a favor d'una Catalunya justa i plena de llibertats d'acord amb els projectes polítics vigents a l'Europa occidental. A alguns els ha semblat que Centristes de Catalunya condicionàvem el nostre vot positiu al candidat a la Presidència de la Generalitat a les hipotètiques contrapartides que se'ns oferissin en forma de Conselleries o d'alts càrrecs administratius. S'ha suposat alegrement que els Centristes de Catalunya votariem favorablement qualsevol programa que ens presentés avui el Diputat senyor Pujol. Sento haver de decebre els qui hagin pronosticat això. La nostra actitud, després d'haver escoltat el candidat a la Presidència i el seu programa de govern, serà conseqüència lògica del que ha estat la nostra línia de conducta de sempre. La Catalunya autònoma exigeix una Generalitat forta, sòlida, i no un Govern monocolor que només disposi de 43 Diputats en el millor dels casos. Quan cal crear uns hàbits de govern democràtic, un parlamentarisme responsable, una Administració pública preparada i eficient, i sobretot quan cal resoldre una crisi econòmica i social molt profunda, resulta imprescindible sumar més recursos, més voluntats i més capacitats per tal d'edificar les bases estables de la Catalunya del futur.

Hem escoltat aquest matí amb molt d'interès l'exposició que ha fet el Diputat senyor Pujol com a candidat a la Presidència de la Generalitat en representació de la coalició que ha obtingut més vots en les passades eleccions del 20 de març. Aquesta exposició ens ha permès comprovar a tots que la coalició majoritària, és a dir, la minoria més votada, considera que hi havia altres fórmules de govern diferents a la que nosaltres proposàvem basada en un acord entre Convergència i Unió, Esquerra Republicana de Catalunya i Centristes de Catalunya. Però això no ho és tot. Encara que no hi hagués un acord al nivell polític, respectant sempre la identitat pròpia de cada Grup parlamentari, podia haver-hi hagut un acord programàtic. La minoria majoritària podia haver-nos consultat oportunament i amb la deguda antelació el programa de govern que pensava portar a terme i que abans hem escoltat. Així nosaltres podríem haver discutit aquest programa, haver-hi portat els nostres punts de vista i haver arribat a un eventual suport polític. No s'ha volgut fer això i no s'ha fet. Comprenem les posicions partidistes, encara que neixin de vegades d'una interpretació parcial i excloent dels resultats electorals. Comprenem els enfocaments voluntaristes i reconeixem la importància que molt sovint manifesten les actituds testimonials, i sabem que en certs casos influeixen positivament sobre sectors reduïts de l'electorat. Tanmateix creiem amb profunda convicció que, per tal de constituir un govern sòlid i d'establir aliances duradores, no s'ha de recórrer a les combinacions merament formals, sinó a les coincidències programàtiques. També estem convençuts

que la construcció de la Catalunya autònoma reclama la participació de tots aquells que estiguin disposats a participar-hi, i que, a més d'això, els responsables del futur de Catalunya, els qui integrin el Consell Executiu i la nova Administració pública catalana han de ser aquells que siguin capaços de portar a la pràctica un programa reformista de redreçament i d'obertura de llibertats públiques i privades i de justícia social profunda i real.

No s'ha buscat un acord polític, no s'ha volgut un acord programàtic. Queda molt lluny de les nostres intencions presentar ara aquest memorial de greuges. No és el nostre estil ni és aquesta la circumstància més idònia. No obstant això, tenim l'obligació de fer públiques les raons que justifiquen a bastament la nostra actitud enfront del que ha estat la praxis adoptada per la coalició Convergència i Unió, a partir de les passades eleccions.

Els paral·lismes existents entre aquesta coalició i el nostre partit de Centristes de Catalunya han portat certs sectors de l'opinió pública a considerar que calia donar com a segur el nostre suport al candidat de Convergència i Unió a la Presidència de la Generalitat. Em veig obligat a afirmar un altre cop que aquest hipòtesi resulta prou aventurada.

En primer lloc, si som una força política sobrer, en opinió dels qui avui demanen l'aprovació parlamentària del seu programa de govern, també els han de sobrar els nostres vots. Si no som necessaris en el terreny dels acords polítics o programàtics, també resultem innecessaris com a força de suport dels programes d'altri. D'altra part, les eventuais coincidències que en el terreny ideològic pugui haver-hi en relació amb el programa que ha exposat el Diputat senyor Pujol reclamen de nosaltres una actitud de reflexió serena. Els objectius poden ser vàlids, les intencions poden estar carregades de bona voluntat, però la política catalana ja no es limita a les declaracions d'intencions ni a l'enunciat de principis abstractes.

L'ambigua i contradictòria exposició que ha fet aquest matí el Diputat senyor Pujol ens deixa en una situació de lògica confusió. Els objectius que ha assenyalat, ¿com seran portats a la pràctica? ¿Quina serà la forma concreta d'aconseguir les fites que ha proposat? Evidentment, la resposta a aquestes preguntes, una resposta suficient, veritablement aclaridora dels interrogants, exigia un diàleg previ, un diàleg previ que no s'ha produït. Diàleg que era factible, i al qual estàvem plenament oberts, encara que no tingués com a resultat l'assoliment d'un acord programàtic estable, condicionat o incondicional. Diàleg acompanyat d'unes garanties efectives, que ens donessin la seguretat requerida per una decisió tan transcendent.

El vot popular ha estat el que ha decidit quina força és la que avui aspira a constituir el primer govern de la Catalunya autònoma, i ha estat el mateix vot popular el que ha assenyalat quina ha de ser la funció de Centristes de Catalunya dins d'aquest Parlament. La nostra funció com a representats d'un important sector del nostre país consisteix a demanar les suficients garanties que els programes de govern beneficiaran realment la majoria dels

ciutadans, vetllant per tal que la seva aplicació pràctica afavoreixi a tots i molt especialment els més febles i els més necessitats.

No se'ns ha encarregat de dictar la política de govern, però hem d'assegurar-nos que la política de govern doni les garanties oportunes de realisme, d'austeritat i d'eficàcia. En aquest sentit, trobem a faltar en l'exposició del senyor Pujol una clara definició de les relacions de la Generalitat amb la resta d'Espanya, pel que respecta a la política econòmica. S'ha parlat, això sí, d'exercir pressions, i s'ha fet esment del poder de convocatòria de la Generalitat. No se'ns ha ni tan sols insinuat la possibilitat de concertar una política de desenvolupament comú i de solidaritat amb tots els pobles d'Espanya, tot i que reconeixem la intercomunicació avui existent entre els factors productius. Essent la crisi conjuntural que ens afecta el problema central de la fase inicial de la nostra autonomia, considerem perillosa aquesta omisió. El redreçament de Catalunya no s'aconseguirà aïlladament, i menys encara amb perjudici de tercers.

Aquesta omisió, que qualifiquem de perillosa, és acompanyada d'altres manques de realisme. Considerem excessiva la creació de dotze Conselleries, no tan sols per raons de cost financer, sinó també per motius de racionalització burocràtica. La frondositat de l'Administració pública no acostuma a ser paral·lela a la seva eficàcia. Molt sovint es limita a estar imposada per criteris de clientela política que pretenen satisfer, sense aconseguir-ho, els diversos sectors d'una coalició o d'un partit. A més d'això, la burocratització ha estat sempre l'enemic tradicional de la bona Administració pública. No podem permetre que la recuperació autonòmica comporti un augment, ni que sigui mínim, de les disfuncions característiques de les burocràcies. La Generalitat, en tant que autogovern de Catalunya, no pot aparèixer als ulls dels seus ciutadans com a institució desitjosa d'imposar noves complicacions i més oficines a un conjunt ja sobre-carregat. Al contrari, ha de donar proves d'agilitat, que potenciï la imatge d'eficàcia i de proximitat al ciutadà. Aquesta mentalitat burocratitzant ens fa pensar que, malgrat totes les promeses programàtiques d'aquest matí, ens trobem al davant d'una nova contradicció. Només a través d'un notable augment de la pressió fiscal podrà finançar-se aquest aparell administratiu. Seria perillosíssim que la praxis del govern donés la raó als enemics de les autonomies, quan afirmen que l'autogovern implica necessàriament una major càrrega impositiva sense contrapartides apreciables en la qualitat de vida del ciutadà. Un increment de la fiscalitat tindria com a conseqüència inevitable el desprestigi de les nostres institucions i l'hostilitat declarada del nostre poble, que no està esperant precisament això, sinó tot el contrari.

La Generalitat ha de començar a governar, i a governar bé, des del primer dia. Catalunya no pot admetre ja més dilacions, amb l'excusa que manquen mitjans econòmics o que cal crear una estructura administrativa massa sofisticada. L'Estatut vigent constitueix un marc suficient per a avançar decididament i eficaçment pel nou camí que el nostre poble ens assenyala i ens reclama urgentment. Si nosaltres estàvem disposats a ajudar a la

creació d'una majoria parlamentària, això no era a causa d'un desig de protagonisme, sinó per col·laborar activament en una tasca que serà de dimensions gegantines. S'ha de crear una nova Administració, i s'ha de crear en una conjuntura de crisi econòmica profunda, amb eficiència i amb imaginació per tal d'aprofitar de manera òptima tots els recursos existents.

A moltes comarques de Catalunya hi ha una gran preocupació perquè s'està anunciant un desmantellament de les Diputacions, cosa que provocaria una disminució de la ja migrada representació comarcal. Centristes de Catalunya considera que la nova ordenació territorial de Catalunya reclama uns òrgans administratius supracomarcal, però que la desaparició de les Diputacions sense una immediata substitució institucional seria negativa per als interessos de nombrosos sectors i territoris del nostre país. Per exemple, cal assegurar que els beneficis generats pel cànon d'energia elèctrica vagin als llocs on es produeix aquesta energia, de tal manera que no siguin absorbits per l'aparell administratiu general.

La manca de garanties efectives no ens permet veure cap a on s'adreça i com es portarà a terme el pla de govern que s'ha de sotmetre al nostre vot. Al llarg de les darreres setmanes, la coalició majoritària ha seguit un camí erràtic, volent el suport de qui no estava disposat a donar-l'hi, i rebutjant una base àmplia parlamentària. Això provoca un fenomen inquietant: el primer Govern de la Generalitat naixerà amb una feblesa innecessària.

Els Centristes de Catalunya estem preocupats pel fet que Convergència assumeixi tota sola una concentració de responsabilitats molt superior al seu pes electoral real. Els Centristes de Catalunya som plenament conscients de la responsabilitat que recau sobre nosaltres en tant que força parlamentària que molt sovint resultarà imprescindible per a l'aprovació de les lleis, i que en tot cas ha d'exercir un control acurat de les funcions legislatives. Hem de construir entre tots l'estructura jurídica bàsica per al correcte desenvolupament de la nostra vida col·lectiva a Catalunya i per al funcionament eficient de la Generalitat. A la iniciativa en matèria legislativa se suma un tema de gran transcendència durant la fase inicial del govern autonòmic: el traspàs de competències del Govern central a la Generalitat. El nostre Grup parlamentari considera que hi ha certs criteris que no són respectats suficientment en l'exposició programàtica del candidat a la Presidència del poder executiu.

En primer lloc, cal establir un calendari de traspassos. Les prioritats, independentment de les competències de caràcter normatiu, s'haurien d'orientar a assolir la complementació dels traspassos ja prou dits, car això suposa la plena assumpció de la matèria, entesa aquesta com a conjunt d'activitats, béns i institucions que fan referència a un determinat sector homogeni.

A la vegada, aquesta interpretació permet continuar desenrotllant funcions sense creació de noves estructures administratives i amb el mínim cost econòmic. D'altra part, el traspàs dels serveis inherents a les competències que corresponen a la Generalitat s'haurà de fer d'acord amb les bases que estableix la disposició transitòria sisenada de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, que preveuen

el nomenament d'una Comissió mixta, encarregada d'inventariar els béns i drets de l'Estat que hauran de ser traspassats, de concretar els serveis i institucions objecte d'aquests traspassos i de procedir a l'adaptació dels que passaran a la competència de la Generalitat.

Tanmateix, les diferents classes i gradacions de competències i la manca de previsions concretes sobre quins hauran de ser els criteris per a l'establiment dels calendaris i terminis de traspàs de cada servei atorguen una dosi considerable de complexitat a qualsevol consideració d'aquest tema.

Això no obstant, i atès que en el curs dels darrers dos anys s'han anat produint una sèrie de traspassos de competències de l'Administració de l'Estat a la Generalitat, sembla possible establir un esquema aproximat a partir d'aquests indicadors amb totes les reserves que imposi una predicció de futur relativa al camí a seguir en els propers traspassos.

Vull ara recapitular, senyores i senyors Diputats, el que acabo d'exposar, deixant ben clar per què ens abstenem de votar favorablement la candidatura del Diputat senyor Pujol, en representació de la coalició Convergència i Unió.

Ni amb posteritat a les eleccions del 20 de març ni a l'exposició programàtica d'aquest matí no hem trobat suficients garanties que el govern que demana el nostre suport tingui la solidesa i la força que requereix un primer Govern de la Catalunya autònoma. L'ambigüitat dels postulats, la indecisió en la conducta negociadora, les declaracions contradictòries i sobretot la manca d'una clara visió de correlació de forces existent en aquest Parlament ens impedeixen aprovar una proposta com la que avui se'ns ha formulat.

Els ciutadans de Catalunya desitgen que el resultat de les eleccions garanteixi un govern moderat, eficaç, just i pragmàtic, defensor de les llibertats i respectuós del model de societat humanista i occidental. Tot això implica que els Centristes de Catalunya hem d'exercir un control parlamentari autèntic, assumint posicions coherents i vetllant per l'efectiva instauració de la nostra autonomia. Conseqüència de la nostra actitud ha de ser des del primer moment una actitud clara d'exigència d'un govern que governi a benefici de tot Catalunya i del seu poble. Els ciutadans de Catalunya, els quals tenim l'honor i la greu responsabilitat de representar en aquest Parlament, esperen molt de nosaltres. Volen una Catalunya on valgui la pena viure, on ells i els seus fills puguin desenvolupar-se amb la plenitud i la riquesa que proclama el nostre himne. El nostre compromís bàsic va lligat amb el poble de Catalunya en conjunt i amb la nostra nacionalitat. Per tant, la coalició Convergència i Unió, i la resta de representants en aquest Parlament, ens trobarà sempre al costat de tot allò que signifiqui un benefici real per al nostre país, però també ens trobarà sempre en la més ferma oposició en tot el que impliqui un retrocés o una omisió en el servei de Catalunya. Centristes de Catalunya és un partit català. Assumeix les aspiracions històriques de Catalunya, en tant que nacionalitat, la seva identitat cultural i el seu autogovern, en els termes de la Constitució i de l'Estatut de Catalunya. Som

un partit democràtic, defensem la democràcia com la forma més adequada d'organització social i la que garanteix amb més eficàcia els principis de llibertat, igualtat i convivència ciutadana. Som un partit progressista i interclassista. Mirem la societat com un conjunt dinàmic en el qual mai no s'arriba a una combinació ideal de democràcia política, econòmica, social i cultural.

La nostra actitud, avui, sense cap dubte, serà una forma positiva de servir el país en unes circumstàncies com les actuals, quan no volem revalorar actituds partidistes, febles i mancades d'autèntica visió d'Estat. Les urnes van proclamar el propassat 20 de març un veredict molt clar. Els resultats electorals que han permès la configuració d'aquest Parlament també permeten aconseguir una majoria sòlida i estable que sigui fidel al model de societat volgut majoritàriament pel poble català.

Volem que la Generalitat comenci a funcionar amb una base àmplia, i que garanteixi que assolirem tot el que Catalunya s'ha proposat. Aquest és el nostre compromís públic, i aquest és el criteri amb el qual volem que se'ns judiqui.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup del Partit Socialista Unificat de Catalunya, té la paraula el Diputat senyor Antoni Gutiérrez i Díaz.

El Sr. GUTIÉRREZ I DÍAZ: Honorable senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, en prendre la paraula per primera vegada en el nostre Parlament en nom del Grup del Partit Socialista Unificat de Catalunya, vull expressar aquí, públicament, la voluntat del nostre Grup de traslladar al Parlament l'esforç que el nostre partit ha estat fent durant els seus prop de quaranta-cinc anys d'existència en la lluita per les llibertats nacionals i democràtiques de Catalunya.

També vull expressar la satisfacció del nostre Grup pel fet històric que avui, aquí, els comunistes ens trobem en el Parlament català integrats en un grup propi des del qual, junt amb els altres, defensarem els interessos de la classe treballadora, de les capes populars, dels catalans de naixement i dels catalans d'immigració.

Senyor President, senyores, senyors, el Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya entén que la Cambra ha de refusar la proposta que, en nom del Grup parlamentari de Convergència i Unió, ens ha presentat avui, aquí, el Diputat senyor Jordi Pujol. I ho entenem així perquè creiem que reclamem de la Cambra un servei a Catalunya, un servei a les necessitats de la reconstrucció d'una col·lectivitat nacional amb voluntat de progrés.

La proposta del senyor Jordi Pujol es desqualifica, al nostre entendre, pels seus profunds continguts, per les seves preteses proposades programàtiques, de principis d'una gran ambigüitat, i també per alguns aspectes de la concepció global de la formació de govern que ens ofereix.

En un moment en què el món es debat en un augment de la tensió davant de l'agressivitat de l'imperialisme, en què apareixen de nou els perills de la guerra, la guerra freda o la guerra calenta, en un moment en què estem davant d'una crisi de civilització, en un moment en què hi

ha una situació a Espanya que, per tractar-la generosament, podríem dir que no sap ben bé a on va, ens plantejem reconstruir les nostres institucions, fer avançar el nostre poble, marxar cap a la nostra autodeterminació.

I això, sols és possible amb una voluntat unitària de tots aquells sectors polítics i socials amb contingut de progrés, amb voluntat nacional. Amb un govern monocolor, monocolor en l'aspecte polític, però monocolor també en l'aspecte social, no es pot oferir a la Cambra, responsablement, una activitat de govern que tingui seriosament l'objectiu de representar els interessos globals de Catalunya. I això es veu ja immediatament en la contradicció que hi ha entre la proposta d'un govern monocolor i la petició d'una unitat parlamentària. El senyor Jordi Pujol ens ofereix un govern monocolor i ens diu: «No hagués estat aquesta la nostra voluntat». Però el senyor Jordi Pujol, el seu partit, la seva minoria, no són les víctimes, són els responsables, i el primer acte de govern fallit és arribar avui a la Cambra amb una proposta monocolor. I és clar, diuen, ah!, nosaltres hem demanat, hem trucat portes, i ens han dit que no.

Analitzem com han trucat, com han demanat que s'obrisin les portes.

Centristes de Catalunya ens ho acaben de dir: no els han volgut.

Els interessava més deixar una ombra a la dreta per dissimular els continguts incontestablement dretans que hi ha en la política de Convergència i Unió. Els servia de paraigua, i, a més a més, els servia per a apaivagar la imatge que pugui donar compromisos més profunds amb la política del Govern de l'Estat.

I ens deien en la seva campanya electoral —i no ho han dit avui aquí, però és clar i notori—: no res amb el PSUC, no res amb els comunistes; invocant què? Jo no vull creure de cap de les maneres que el senyor Jordi Pujol, em consta, quan invoca l'anticomunisme ho faci amb ressonàncies històriques molt pròximes que tots volem oblidar. Però sí que ho fa defensant determinats continguts de classe, per afeblir la força de l'esquerra. No es tractava, en realitat, de marginalitzar el PSUC; es tractava de trobar una esquerra afeblida que es pogués integrar en la seva política. No es tractava de fer una política unitària de tu a tu; es tractava de portar els altres a la pràctica de la pròpia política. Sí, la coneixem, la política del pal de paller, en la qual els altres són palla. Però, de vegades, aquest pal no serveix per a reunir la palla, sinó per a iniciar un ball de bastons que divideixi Catalunya. I això serà molt folklòric, però, en realitat, no ajudarà aquesta Catalunya d'unitat.

La proposta, en la seva concepció, és una proposta anticatalana, és una proposta de desnacionalització, perquè no arranca dels continguts reals de la nostra història recent, de les necessitats de les nostres classes socials, de les possibilitats d'avançar modestament, però realment, en la reconstrucció de la nostra petita pàtria, sinó que es tracta de defensar uns interessos propis. I quan es defensen uns interessos propis s'és responsable dels resultats, i, avui, aquí, la incapacitat de Convergència i Unió d'oferir a la Cambra un govern amb suport majoritari, representa també la seva incapacitat de govern futur, representa

la possibilitat de malbaratar les possibilitats de Catalunya.

I això es reflecteix ràpidament en les propostes programàtiques que el senyor Jordi Pujol ens ha ofert. Són propostes programàtiques que, en realitat, no són res més que una posició de principis genèrica, intemporal i geogràfica. No estan, perquè no podien estar-ho, arrelats en la realitat mateixa de Catalunya, perquè, si no, conseqüentment, hauria hagut de demanar un plantejament unitari. I per això, el senyor Jordi Pujol ens ha parlat de grans principis.

Quan ens ha parlat de la política legislativa, no ens ha parlat d'una política de govern; ens oferia, com si fos el President del Parlament, un programa legislatiu. I és més, encara se'ns apareixia amb la benevolència de voler deixar a la Cambra aquelles qüestions legislatives que representen un reforçament de les institucions. No, no! Aquí, el senyor Jordi Pujol s'ha llegit malament l'Estatut. L'article 30, l'article 30 del nostre Estatut diu clarament que és el Parlament a qui corresponen la direcció política i la vigilància del Govern, i l'article 32, en l'apartat sisè, diu que la iniciativa correspon als Diputats i al Govern, però primer als Diputats, i, per tant, la sobirania de la Cambra no pot posar-se en qüestió. I és un principi de necessitat inqüestionable que les lleis que tendeixin a reforçar les nostres institucions, que tinguin a veure amb el conjunt de la nostra collectivitat nacional, han de ser d'iniciativa negociada de la Cambra, no de generosa prestació d'un Govern monocolor.

Però quan el senyor Jordi Pujol passa al terreny econòmic, terreny que li hauria de ser tan propi, les vaguetats arriben a un punt incommensurable: ni una paraula sobre la crisi de la petita i mitjana empresa que estem soffrint; ni una paraula sobre la necessitat de la reconversió del tèxtil, de la situació real, no fictícia, de la construcció, de la petroquímica; ni una paraula sobre la situació d'arts gràfiques; ni una paraula sobre la transformació del metall.

El senyor Jordi Pujol ha oblidat tota una sèrie d'empreses que en aquests últims temps han tancat les seves portes; per dir-ne poques: Sedicsa, La Farga Casanoves, Secoinsa, la Moritz, Valera Ricci, Mail Ibèrica, Hilanderias de Manresa, Indústries Afa; ha oblidat que durant l'any 1979 solament s'han tancat a Catalunya 1664 empreses i ha augmentat el nombre d'obriers parats en 20.491; i quan ens parla del problema de l'atur, el senyor Jordi Pujol ens diu que és un problema «molt fosc». Molt fosc segurament perquè n'està distanciat, però molt dolorós per als treballadors que es troben immersos en aquesta situació. I no ens fa cap proposta de com anem a la reconversió industrial de Catalunya, amb uns plantejaments tecnològics nostres, propis; amb una orientació que tendeixi a augmentar els llocs de treball; amb una política que ens porti a ser competitius. I ens parla de l'entrada al Mercat Comú i de la necessitat d'intervenir; però, ¿amb la política de deixar-nos lligar les mans davant la penetració de les multinacionals? Perquè el senyor Jordi Pujol no ens ha parlat de les multinacionals. Tal vegada és que a Catalunya no han arribat les multinacionals... Però jo em pregunto: ¿què ha passat amb la

Inter, que ha passat a mans de la Grundig? Què ha passat amb l'Anglo, que ha passat a mans de la Parasonic? Què ha passat amb la Lavis, que ha passat a mans de la Sharp? Què ha passat amb la Pegaso, que ha passat a les mans de la Harvester, o amb la Motor Ibèrica, que està volejant la Nissang japonesa? I ens ha parlat de la Seat... Ah, es troba molt preocupat per la Seat, però no ens ha parlat que en aquest procés de la Seat hi ha hagut una introducció de capital multinacional, transnacional, de la Fiat, que posa pràcticament fora de les mans de l'economia catalana la possibilitat d'incidir en tot això. Senyor Pujol, és veritat, ens hem de preocupar de la situació industrial de Catalunya, però hem de procurar que la nostra estimada, la nostra volguda Catalunya, que no és sols patrimoni de la nostra llengua i de la nostra cultura, sinó que també és una realitat socio-econòmica, no quedi convertida en un suburbi de les multinacionals. Que les nostres petites i mitjanes empreses no les cridem sols a l'hora d'anar a les eleccions, a l'hora de demanar diners per a les campanyes electorals, sinó que les tinguem en compte a l'hora d'orientar la nostra política econòmica, a l'hora de fer una seriosa reconstrucció industrial del nostre país.

I el senyor Jordi Pujol ens ha parlat del camp, però ha silenciado un dels anhels més importants de la nostra pagesia: la desaparició de les Cambres Agràries, la substitució de les Cambres Agràries pels organismes de Servei Agrari... ¿Quina és la posició del seu projecte de Govern, davant un problema tan sentit? ¿Quina és la seva posició davant la necessitat d'impulsar un autèntic moviment cooperatiu, tenint en compte la importància de l'empresa agrícola-familiar, com ell ha dit?

I el senyor Jordi Pujol no ens ha parlat gens ni mica —tal vegada perquè la seva proposta era ageogràfica— de la reestructuració pesquera, de la necessitat dels nostres pescadors de plantejar-se seriosament una política de reestructuració que tingui en compte el cubicatge, el tonatge, que tingui en compte la necessitat de la regulació de les vedes, la necessitat de la regulació de les trames, de les xarxes...

Però el senyor Jordi Pujol ens ha parlat també, molt genèricament, com sembla que volia ser el seu estil, de la necessitat de la potenciació cultural i lingüística de Catalunya. Sap que aquest és un terreny de fàcils coincidències. Però cal dir, també, que en aquest terreny hi pot haver també diferències importants. Perquè quan es parla de la política educativa, quan es parla de la llibertat d'ensenyament, voldríem saber de quina política educativa s'està parlant, de quina llibertat d'ensenyament s'està parlant; si està parlant o no de l'Estatut de Centres Docents aprovat en el Parlament espanyol, o s'està parlant de quelcom diferent. I quan es parla d'ajudar la cultura catalana, volem saber si es tracta d'una fomentació clientelar o si, en realitat, el que es vol de veritat és dotar d'instruments de creació cultural incondicionalment posats a mans de la nostra collectivitat.

Senyor President, prego que, si em passo del temps, tingui la bondat d'avisar-me.

Perquè, en realitat, el senyor Jordi Pujol ha parlat que ell representa un partit nacionalista, que si la Cambra el

vota, votarà un govern nacionalista, un programa nacionalista... Senyor Jordi Pujol, vostè no es troba a la Cambra espanyola, ni es troba al Parlament Europeu. Es troba al Parlament català; un Parlament que, per si mateix, és un Parlament nacional. I aquí, el que volem votar és un Govern nacional, una política nacional, una política catalana de la qual som tots corresponsables, perquè en aquest Parlament, totes les Diputades, tots els Diputats, tenim una voluntat nacional, catalana, indiscutible. I amb la seva intervenció el senyor Jordi Pujol ha perdut tota credibilitat davant un sector importantíssim de la nostra collectivitat nacional: els catalans d'immigració. No es pot dir que s'ha inventat un dia que som catalans tots els qui vivim i treballem a Catalunya, i després, a la pràctica, reservar-ho per a alguns només dels qui treballem a Catalunya. No, no, no, no! Cal arbitrar una política per al que avui és el conflicte cultural més important que Catalunya té plantejat, que és el lingüístic. I no es pot parlar només del que és fonamental: que el català és llengua pròpia de Catalunya, sense dir a continuació que és llengua pròpia, però no exclusiva; sense deixar ben clar que el procés d'integració, si és realitzat, ha de ser voluntari, progressiu, sense violències i respectant les manifestacions culturals de la immigració. Si no, el que s'està promovent és una desconfiança, un ressentiment, una dificultat per a fer de la nostra collectivitat una sola collectivitat, per a instal·lar-nos en un procés que eviti una cristallització bicultural a Catalunya.

I, és clar, el senyor Jordi Pujol s'ha oblidat de moltes coses, i no és perquè la Cambra li hagi limitat el temps, que tots vàrem desitjar que el senyor Jordi Pujol pogués parlar tantas hores com volgués. Però, ¿per què no ens ha dit res, el senyor Jordi Pujol, de la política energètica a Catalunya? Per què no ens ha dit res de quin model de creixement i quin model de societat hem d'impulsar? Per què no ens ha dit res del perill d'instal·lació de noves centrals nuclears a Catalunya? Ah! ¿És que ho ha posposat, com el seu programa, per a la verema, quan hagi madurat el raïm el setembre? És avui que ens demana el seu vot, és avui que volem conèixer quines són les seves posicions concretes, les seves posicions reals, sobre problemes tan importants com aquest.

I el senyor Jordi Pujol no ens ha parlat de la joventut. Com si Catalunya no tingués joventut... Ah! Ha parlat un moment de la paraula «juvenil», però referida a la delinqüència. Ens ha parlat de la delinqüència juvenil. S'ha recordat dels joves a l'hora de la delinqüència. I és veritat. Hi ha delinqüència juvenil. El que és menys cert és que el camí per a solucionar els problemes de la delinqüència siguin només la repressió, i fixin-se, senyores Diputades i senyors Diputats, que entre les propostes del senyor Jordi Pujol només n'hi ha de repressives: coordinar les forces d'ordre públic i la creació de la Policia Autònoma. Segur, segur que en deu tenir moltes altres, però no ens les ha dites. Ha estat llàstima que no hàgim conegut quins altres plantejaments té, de cara a la delinqüència: de la delinqüència en general i de la delinqüència juvenil. I ha estat una llàstima que no ens hagi dit com comptarem amb la joventut de Catalunya, perquè sense la joventut podrem estar molt cofois, però no

reconstruïrem Catalunya. O incorporem en el nostre projecte tots els sectors socials amb potencialitat de transformació, o no farem avançar Catalunya. I la joventut és una realitat, i una realitat que no ens escolta i una realitat que no va a votar i que cal no imputar-ho a les seves culpes, sinó a les nostres. Cal examinar això un xic autocríticament. Cal examinar això amb voluntat d'entesa. Cal començar a pensar que la joventut té entitat en si mateixa, que no cal dir-los: «No us preocupeu; encara que no ho vulgueu, ja deixareu de ser joves, i quan sigueu grans, ja podrem parlar, però, ara per ara, ni parlem de vosaltres.» No, no! La joventut cal incorporar-la amb el seu protagonisme, amb tota la seva força, amb la capacitat, no de futur, sinó de renovació, actual.

I el senyor Jordi Pujol no ha parlat —i suposo que no ha estat per descortesia— de la situació de marginació en què estan situades les dones. Hi ha un problema real, jurídic, social, fàctic, de marginació de la dona. Hi ha una realitat en la nostra collectivitat que fa pocs dies s'ha vist reflectida amb els escarafalls que s'han fet quan s'ha vist que s'intentava informar les dones del que és el seu dret, del que és la responsabilitat de la collectivitat. D'això, ni mitja paraula. Potser és per això que fem governs només d'homes, però, en realitat, aquesta és una necessitat fonamental d'una política de govern.

El senyor Jordi Pujol ens ha dit que ell, si és President, i si no ho és també, defensarà la personalitat, la representativitat del cap de la nostra institució. I nosaltres entenem que la proposta de no separar les funcions representatives de les funcions executives cedides a un Conseller primer, compromet el President de la Generalitat amb les contingències de la política quotidiana; i en certa forma, si el senyor Jordi Pujol arriba a ser elegit, amb la proposta que ha aportat avui, haurà compromès, en certa forma, aquesta personalitat. Per tant, nosaltres entenem que cal que el President sigui el President de tots els catalans, d'una Catalunya que hem de fer entre tots, i que, per tant, la figura del President cal respectar-la des de fora i des de dins, quan s'intenta materialitzar-la, i per això nosaltres creiem que la proposta del senyor Jordi Pujol es desqualifica també per aquesta manca de separació. Ell ens ha dit que qualsevol crítica que s'hagi de fer als homes i dones —perdó—, als homes i homes que componen el seu Govern, que li sigui adreçada a ell mateix; jo voldria fer, encara que sigui breument, una reflexió sobre la proposta de la Conselleria de Treball. Una Conselleria que no representa la presència de la classe treballadora en el Govern de la Generalitat. I una Conselleria des de la qual el senyor Jordi Pujol ens fa la proposta que s'avanci cap a un acord marc. Jo voldria recordar-li, al senyor Jordi Pujol, en primer lloc, que l'acord marc signat al nivell d'Estat no ha estat una tasca de govern, malgrat que el Govern l'hagi vist amb ulls benevolents i satisfets, sinó que ha estat un compromís entre les central sindicals i les organitzacions empresarials; que plantejar-se fer un acord marc des del Govern expressa, si més no, una mentalitat empresarial que correspon a altres nivells i no als alts dissenys d'un Govern de Catalunya.

Una altra cosa seria ja parlar d'uns pactes generals com varen ser els Pactes de la Moncloa. I potser s'ha confós el senyor Jordi Pujol, però també cal recordar que els Pactes de la Moncloa que vàrem signar tots els Grups parlamentaris, després, dipositats en mans d'un Govern monocolor, no varen ser realitzats, i, per tant, van anar en detriment de la classe treballadora. Una vegada més torna a aparèixer la necessitat que, per a donar confiança a un Govern, cal estar corresponsabilitzat, no des de fora, no amb benevolència, sinó des de dins i amb plenitud de responsabilitats, de deures i d'obligacions.

És per això, honorable senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, que el Partit Socialista Unificat de Catalunya, a través del seu Grup parlamentari, demana que la Cambra refusi la proposta que en nom del Grup parlamentari de Convergència i Unió ens ha presentat el senyor Jordi Pujol. I que el senyor Jordi Pujol i el seu Grup entenguin per al bé de Catalunya la lliçó d'aquest refús. Que aprofitin les quaranta-vuit hores que queden per a la propera sessió perquè des d'aquí puguem escoltar el que no hem escoltat avui; si més no, una guspira de confiança que se'ns ofereix per a presidir la Presidència de la Generalitat un home d'Estat: una ombra de confiança que hi ha un programa real de Catalunya, que vol dir arrelat en la nostra situació actual, i que hi ha una composició de Govern que compta amb la confiança del Parlament, que, no ho oblidem, vol dir la confiança del nostre poble, perquè avui som aquí, no amb una representació individualitzada, sinó a través de la confiança que ens ha donat el nostre poble. Esperem, desitgem, que Convergència i Unió compleixi amb aquesta confiança i ens ajudi a tots a complir-hi.

El senyor PRESIDENT: En nom del Grup Socialista, té la paraula el Diputat senyor Joan Reventós.

El senyor JOAN REVENTÓS: Honorable senyor President del Parlament de Catalunya, senyores Diputades, senyors Diputats. Abans de res unes primeres paraules de salutació en nom de tots els Diputats que formem el Grup Socialista en aquest Parlament.

Aquesta no és una institució de nova creació a Catalunya. Com digué el President Francesc Macià el 24 d'octubre del 1932, les antigues Corts Catalanes foren de les primeres d'Europa. Aquell any el Parlament de Catalunya es constituí com ara gràcies a la fidelitat i tenacitat del nostre poble en les reivindicacions de les llibertats nacionals i del dret a l'autogovern. És, doncs, amb emoció que els socialistes tornem a ser en aquest Parlament. Hi tornem a ser amb una presència notable, i hi som, com tots vostès, i hi venim com a representants del poble de Catalunya, amb la voluntat de fer-nos dignes de la confiança que ell ens ha donat.

Abans d'entrar en la matèria específica d'aquesta intervenció, la representació que ostento m'obliga a fer algunes reflexions del balanç de l'etapa que ens ha portat a l'acte d'avui. En ella, els socialistes hem estat punta de llança de la recuperació democràtica i de la recuperació de l'autogovern de Catalunya. És el procés polític que, a partir de les eleccions del 15 de juny del 1977, transformà la reforma política en un procés constituent en què s'aconseguí, primer, el restabliment de la Generalitat, i

amb el retorn del President Josep Tarradellas, un Govern d'unitat a la Generalitat provisional. Després, l'elaboració i aprovació de la Constitució, i després l'elaboració de l'Estatut de Sau i la seva defensa a Madrid. També la democratització i posta en marxa dels nous ajuntaments.

Cal recordar que aquests resultats han estat assolits en el context d'una crisi econòmica a què nosaltres, els socialistes, hem contribuït responsablement a afrontar, negociant els Pactes de la Moncloa en el seu dia, i, en aquests darrers temps, donant suport a l'acord interconfederal entre la CEOE i la Unió General de Treballadors. Avui acabem una etapa difícil i determinant del nostre poble, la de la recuperació d'allò que per a molts semblava impossible: l'autogovern de Catalunya. Sabíem que era una acció política difícil i responsable, que generaria uns costos per al nostre Partit, que assumim perquè pensem que aquest ha estat el nostre servei a l'etapa que tanquem i perquè estem guiats pel criteri d'anteposar els interessos de la majoria del poble de Catalunya als interessos de partit.

Les eleccions del 20 de març i la constitució d'aquest Parlament obren una nova etapa en la vida política de Catalunya. L'Estatut d'Autonomia consagra la democràcia parlamentària com a forma política del nostre autogovern, i tots ens hem d'esforçar a enfortir les arrels populars de les nostres institucions i a aconseguir el seu ple funcionament democràtic, una etapa en la qual els socialistes assumirem el nostre paper. La democràcia s'expressa sempre pel respecte a la voluntat popular. En la pràctica, vol dir que els resultats electorals marquen que el partit o la coalició situat en primer lloc és el que té en primera instància la responsabilitat de presentar un candidat a la Presidència de la Generalitat, proposar un Consell Executiu i exposar un programa de govern d'acord amb allò que hagi exposat al poble al llarg de la seva campanya electoral. Qualsevol altra opció en primera instància seria desvirtuar el sentit del vot del poble que nosaltres, els socialistes, acceptem i acceptarem sempre.

Ara bé, si el candidat al Consell i el programa que es presenta no són acceptats pel Parlament, és palès que altres opcions són possibles. A ningú no se li escapa que els resultats del 20 de març ofereixen en el seu conjunt una major implantació de les forces polítiques d'esquerra. És en aquesta lectura dels resultats electorals i en la voluntat socialista de sacrificar els interessos de partit o personals en favor de la cristallització d'aquesta majoria parlamentària d'esquerra, que varem donar suport a l'actual Presidència del Parlament elegida amb els vots del nostre Grup, el primer entre les forces d'esquerra en aquest Parlament.

I anem ara al tema central de la meua intervenció. Hem escoltat, amb l'atenció i el respecte que ens mereix, el discurs del candidat a la Presidència de la Generalitat senyor Jordi Pujol exposant el programa de govern i la proposta de persones per a integrar el Consell Executiu. De les seves paraules, se'n desprenen algunes valoracions que cal i vull contestar. Implícitament, ha vingut a dir que aquest no és el Govern que ell hauria volgut per a Catalunya; que ha demanat la nostra col·laboració per a

formar Govern i que es veu forçat a compondre un Govern minoritari que ell no hauria volgut.

La nostra posició sobre aquesta qüestió és ben clara. Formava part de les nostres anàlisis anteriors als resultats electorals i constituïa un element central del compromís davant del poble. La democràcia, ja ho he dit, té una de les columnes vertebrals en el fet de l'alternança en el poder. Varem dir també que formariem Govern només sobre la base del programa socialista perquè enteníem que només un Govern constituït sobre la base d'aquest programa i sobre la base d'un equip coherent amb aquest programa podria garantir les perspectives de progrés que volem i que constitueixen el nostre projecte irrenunciable. I això, amb Convergència i Unió com a principal força de govern és impossible, i més amb el programa que ens ha estat exposat. És el que varem dir davant de les eleccions. ¿És que algú podia esperar una altra cosa? Per coherència política, per fidelitat als nostres electors i més enllà dels interessos del Partit. És ben cert que canviar avui de posicions esdevindria participar en unes parcel·les de poder que altrament ens són vedades. Però no canviem d'opinió. És aquesta coherència que ens allunya de l'oferta de participar en el Govern i ens incardina en la millor de les tradicions socialistes de no acceptar de governar amb posicions de subordinació a la dreta. Però vull aprofundir més les raons de la nostra posició. En l'actual fase política que viu Catalunya, tots sabem distingir les dues accions polítiques que, perquè son distintes, han de tenir un tractament diferent. Una és el programa i la gestió de govern, és a dir, les tasques de l'Executiu; i l'altra la institucionalització de Catalunya, és a dir, el desenvolupament legislatiu previst en l'Estatut i la dotació de continguts a la nostra autonomia. Vull examinar separatament una i altra.

El senyor Pujol ens ha explicat un programa que, al nostre judici, és un programa poc elaborat i sobretot poc concret. Realment entre el que ha dit i s'ha compromès durant la campanya electoral i el que ens ha dit avui aquest matí ens queda sempre el dubte de saber què és el que farà. Jo voldria assenyalar alguns punts inicials de les nostres discrepàncies amb el programa de govern que ens ha exposat aquest matí el candidat a la Presidència de la Generalitat.

Una de les primeres discrepàncies està en com ha considerat les relacions entre el Govern i el Parlament. I aquí, cosa que no acostumo a ser mai, haig de ser dur. Fa més de cent cinquanta anys que ningú no ha discutit la sobirania dels Parlaments, dels Parlaments en la democràcia. I un dels principis de sobirania parlamentària és que el Parlament es faci el propi reglament. I avui hem hagut d'escoltar la gosadia del candidat a la Presidència de la Generalitat, tot dient-nos que en última instància o que subsidiàriament, com ha dit, estaria disposat a enviar un projecte de reglament a aquest Parlament. Això, si fos així, a més de ser un acte de gosadia que no vull qualificar, constituïria realment un atac a la sobirania d'aquest Parlament.

Un segon punt de discrepància també important: ens ha assenyalat que el seguiment de la legislació estatal vol, segons el seu programa, que sigui fet des de la Con-

selleria de Justícia. Nosaltres creiem que precisament una de les tasques primordials d'aquest Parlament, i també de totes les institucions de Catalunya —naturalment el Consell Executiu, naturalment la Conselleria de Justícia, però en primer lloc el Parlament de Catalunya—, és el seguiment de la legislació estatal en tot allò que pugui afectar els continguts estatutaris.

Una tercera discrepància important: ha parlat el candidat, en la seva intervenció d'aquest matí, de quan aquest Parlament podrà fer les lleis. Nosaltres hem de manifestar la nostra absoluta discrepància respecte al que ha dit en aquest terreny. Aquest Parlament no pot començar a fer lleis quan comenci a haver-hi transferències. Sembla com si el candidat senyor Pujol pensés ara només en les lleis institucionals i després en les lleis sectorials, lleis que són precisament les que poden tenir repercussió directa i més immediata sobre la vida dels ciutadans de Catalunya. No! No, en primer lloc, perquè no partim de zero: el treball de la Generalitat provisional ha donat ja competències a la Generalitat estatutària; i no, perquè entenem que ja des d'ara una i altra facultat són potestat d'aquest Parlament. No podem admetre, com es desprèn del discurs del candidat, que el poder legislatiu d'aquesta Cambra quedi condicionat pel procés de la negociació de transferències. Dir això és tant com retallar l'Estatut per endavant.

Respecte a la política de transferències en si mateixes, vull expressar aquí, en nom del nostre Grup, la voluntat política, voluntat profundament sentida pels socialistes, la voluntat solidària amb la política de transferències. Vetllarem per aquesta unitat de totes les forces polítiques amb la defensa dels serveis i recursos que l'Estat està estatutàriament obligat a transferir-nos, i expressarem aquesta voluntat solidària en aquest Parlament. Però les transferències són més que això. Són també, i aquesta és la gran segona absència del programa de govern que hem sentit aquest matí, un programa polític, establint, en les transferències, prioritats, calendaris, continguts, criteris polítics sobre punts tant decisius com el personal, les mateixes valoracions i les fórmules de connexió amb les respectives Conselleries; i d'això, el candidat, no ens n'ha dit pràcticament res.

A més d'aquestes vaguetats, hi ha incongruències en la intervenció del candidat en exposar el seu programa en relació amb les transferències, que és una de les peces cabdals de la política immediata. Incongruències com la de donar a la Conselleria d'Economia i Finances la responsabilitat primordial de les valoracions, quan aquesta responsabilitat està, per l'Estatut, atribuïda a una Comissió especial. És evident que sense superar aquestes vaguetats i inconsistències no podrà fer-se efectiva la idea que nosaltres reollim, proposada pel candidat, d'un front unitari de tot el Parlament de Catalunya per a assolir la immediata transferència de serveis.

Vull anar més endavant en la nostra valoració del programa que hem escoltat aquest matí. Més que un programa era un llistat, un catàleg de problemes. Però era un programa sense fixar prioritats. No hi havia pressupostos mínims per a programar les funcions prioritàries que des del Consell Executiu es volen portar endavant. Jo

diria, per dir-ho amb frase ben colloquial, que no sabem per on es vol començar i encara sabem menys per on es vol acabar. És evident que de les competències recollides en l'Estatut en un calaix, se n'han fet dotze calaixos, que són dotze Conselleries, però en cap moment no se'ns ha explicat amb quins criteris s'ha fet i s'ha formulat aquest projecte de dotze Conselleries.

Tenim un desacord global amb les idees del programa presentat, i això, ¿per què? Perquè el programa de govern que exposava el candidat és un programa substancialment diferent del nostre. Ja ho sabíem. També té alguns punts de coincidència. També ho sabíem. Però allò important és que l'alternativa global, el projecte polític que li dona suport, encara és més diferent.

El nostre és un projecte polític, un projecte nacional, amb una concepció diferent de com ha de ser la gestió del Consell Executiu en la reconstrucció nacional de Catalunya, que veiem i volem centrada pels treballadors i les classes populars catalanes en una perspectiva de progrés i de canvi. I un partit socialista no està fet per satisfer possibles apetències personals o de grup, sinó per avançar amb coherència, en el sentit dels nostres objectius de construcció de la Catalunya del poble treballador, de la Catalunya justa, lliure i solidària.

I, senyores i senyors Diputats, això no són paraules; les diferències globals s'expressen també amb objectius diferents de política concreta entre el programa que ha exposat el candidat i el programa que nosaltres defensam.

He parlat de la política de prioritats que per a nosaltres és essencial, però vull exemplificar alguns casos concrets. En matèria d'ensenyament, em plau de constatar que per primera vegada i amb claredat el candidat coincideix en la necessitat d'aconseguir una major inversió en l'escola pública i també que s'expressa a favor d'una escola gratuïta igual en qualitat per a tots. Però lamentem que no hagi recollit la idea de la programació pública en l'educació, que no ha manifestat; no s'ha manifestat per la concepció de l'educació com a servei públic, irrenunciable per a nosaltres i plenament compatible amb la iniciativa privada i el respecte al pluralisme.

Senyor candidat, no hi ha una concepció europea de la llibertat de l'ensenyament, n'hi ha moltes i moltes en l'Europa occidental; i, fins avui, la manifestada pel candidat, no ara en aquest Parlament sinó en el Parlament de Madrid, es correspon amb les concepcions més retrògrades de l'ensenyament. I també dic que ha manifestat reticències sobre allò que ha estat sempre la definició de l'escola catalana, que és l'experiència pedagògica.

En una altra àrea, en un altre camp del programa, trobem a faltar un projecte capaç de fer possible la incorporació dels catalans d'immigració, la vehiculació en la construcció nacional de Catalunya d'allò que ha estat un ingredient històric, constant, el que Vicenç Vives definia com l'aportació vivificadora de la immigració.

En aquest sentit creiem imprescindible l'establiment i l'explicitació d'un sistema de garanties de tots envers tots i el disseny de mecanismes concrets, a nivell d'escola, mass-media, de política urbanística, que són els que han

d'afermar Catalunya com a una única comunitat nacional.

¿I què direm de la política d'obres públiques? Des de la titularitat de la Conselleria que canvia i, segons ens diu el candidat, deixa de ser Conselleria de Política Territorial i Obres Públiques, constatem mancances profundes en el programa que ha exposat aquest matí. És evident que el problema prioritari a Catalunya en aquesta àrea són les aigües, però una política d'obres públiques ha de fonamentar-se en estudis sòlids, en estudis i en la participació de tots els sectors territorials afectats. I ara, en aquest moment, centrar-se en un objectiu prioritari en funció d'un problema territorial concret, és no tenir en compte les necessitats globals i les prioritats que se'n desprenen.

¿I què direm del que ens ha dit dels problemes de la seguretat ciutadana? És evident que aquest és un dels grans problemes de la nostra societat, però aquí la improvisació del programa de govern del candidat, aquest matí, és total. Des de l'expressió que cal afrontar els problemes de la seguretat ciutadana —entre cometes ho dic— «sigui com sigui», i aquest sigui com sigui, que té elements tan diferents com són la coordinació de la política municipal, una política en la Junta de Seguretat o la creació d'una policia autònoma, expressa la total absència de programa de govern en aquest camp. S'ha de dir com, de quina manera, de quina forma, amb quins mitjans i amb quins finançaments es vol crear, per exemple, aquesta policia autònoma, i, sobretot, s'hauria de definir la política a fer a la Junta de Seguretat que és una de les polítiques essencials per a afrontar la seguretat ciutadana en el pròxim futur.

Ha parlat d'una de les altres lleis importantíssimes per al futur polític de Catalunya que és la llei electoral, i no ha fet cap referència a criteris sobre com ha de ser aquesta llei electoral que ha de regir la composició de la segona legislatura d'aquest Parlament. Per a nosaltres hi ha tres valors d'una futura llei electoral que volíem haver sentit i escoltat del candidat. Aquella regla democràtica fonamental que diu: una persona —no dic un home, dic una persona—, un vot: la proporcionalitat; aquella regla que per a Catalunya és clara: que tots els àmbits territorials amb personalitat pròpia han de tenir representants en aquest Parlament; i també aquella regla: que totes les circumscripcions electorals han de tenir una representació política plural.

I anem ara al programa econòmic. I prego el senyor President una mica de tolerància amb la meua intervenció. També aquí convindran els senyors Diputats que poc programa econòmic ens ha exposat el candidat. Jo diria, i convindrà amb mi el candidat, que en altres ocasions ell i jo, en una altra cambra, hem reclamat d'un president, a Madrid, un programa d'acció econòmica i social. Avui l'haig de reclamar aquí, en la primera sessió de debat polític en el Parlament de Catalunya, al candidat a la Presidència de la Generalitat, perquè no ha exposat un programa econòmic i social. Ens ha parlat que fins al mes de setembre, i falten molts mesos per al mes de setembre, no portarà a aquesta cambra un programa econòmic. I això en un període de crisi, en un període en

què els problemes s'agreugen de dia en dia amb una gravetat extraordinària, i qui més ho senten són els treballadors, la pagesia, les capes populars; jo haig de dir clarament que això és inacceptable. Ens ha dit que la Conselleria de Finances és la que hauria de seguir la política parlamentària feta a Madrid en el terreny dels pressupostos. Certament, però també ho ha de fer aquest Parlament i és tasca que haurà de complir aquest Parlament.

Alguns dels altres que han intervingut abans que jo en nom del Grup Socialista ja han parlat d'altres aspectes concrets, com de l'absència del programa econòmic de la política agrària. No ens ha dit res de política agrària en un tema que ha mobilitzat mantes vegades la primera de les organitzacions sindicals agràries d'aquest país, la Unió de Pagesos: què pensa fer amb les Cambres Agràries. No hi ha una paraula, en la política de pressupostos, de criteris per a formar el pressupost de la Generalitat d'aquí a final d'any. No hi ha paraules respecte a intencionalitats i projectes de reconversió industrial. I aquí vull dir una cosa molt concreta. En la seva campanya electoral el candidat i el seu partit van dir que si governaven els socialistes, si governaven les forces d'esquerra, augmentaria la crisi econòmica i social, i que sols ells podien fer una política que reduís el problema de l'atur. En aquest sentit, nosaltres reclamarem, estarem i estarem especialment amatents als processos d'inversions privades i públiques, i exigirem, des d'aquest Parlament, al Govern de la Generalitat, mesures puntuals, concretes i efectives per a la creació de llocs de treball, estimulants la inversió privada i creant també formes concretes d'inversió pública de les quals tampoc no ens ha parlat. I respecte a la política de les Caixes d'Estalvis, tampoc no ens ha dit el candidat quina política vol fer amb les primeres institucions financeres del país; no ha definit una política perquè tots sabem les pressions que existeixen des dels poders tradicionals per a trencar el principi de territorialitat de les Caixes d'Estalvi, que voldria dir tant com posar-les fora de la competència exclusiva que l'Estatut dona avui a la Generalitat i a aquest Parlament per a legislar sobre elles. Quedem plenament insatsfets quan el senyor Pujol ens proposa la creació d'un Consell Consultiu de Crèdit format per diverses entitats financeres que no és res més que un aigua-barreig; quan, a més, sabem que en el passat no es va donar suport a aquella gran possibilitat que oferia la proposta de crear un Institut Català de Caixes d'Estalvis.

Sobre l'acord marc. Bé, nosaltres hem estat l'únic partit polític a Catalunya que hem donat suport a l'acord marc. Acord que és el resultat d'un procés d'acció responsable d'una central sindical, la Unió General de Treballadors, que arriba a un acord amb la CEOE. I jo vull dir al candidat que reclamar un acord marc català penso que és, d'una part, no saber exactament el que significa un acord marc interconfederal, que vol l'autonomia de les parts, que en tot cas implica quelcom que el senyor candidat no ens n'ha parlat, que és la capacitat del poder executiu per a tenir iniciatives i poder incidir en la política de rendes, que precisament amb mesures i prudència cauteloses ha dit que la Generalitat no tindria. De tota manera jo vull dir que estem oberts a tot procés per

millorar les condicions de treball, i fer-ho amb responsabilitat, però això sí, respectant sempre les parts afectades. I encara més, el candidat res no ens ha dit de quelcom que per a nosaltres els socialistes és també fonamental en un programa de la Generalitat de Catalunya: la concepció de l'avenç en la consolidació de la democràcia, de l'aprofundiment de l'autonomia, i aquesta expressió que és la de la solidaritat amb els altres pobles, la de la voluntat d'ajudar a construir l'Estat de les autonomies.

Voldria assenyalar moltes altres mancances, però estic acabant el meu temps si no l'he acabat ja. Mancances en la política de la dona, en la política juvenil, de la joventut, mancança tremenda, cap, pràcticament, referència a la Seguretat Social, i de la política a fer amb la Seguretat Social, que va ser un dels combats més durs en la negociació i defensa del projecte d'Estatut a Madrid, i on al final es van aconseguir competències importants en una política des de la Generalitat per a la Seguretat Social.

Tornant a tot el que és el desenvolupament legislatiu de l'Estatut, vull referir-me a les Diputacions de les quals el candidat ha parlat. Sobre les Diputacions, els socialistes —i vull tornar-ho a dir en aquest moment, aquí, davant del Parlament— ens mantenim fidels al nostre compromís electoral, encara que haig de dir que ningú no s'hi va afegir; vàrem dir que, fos quin fos el resultat electoral, impulsàrem un calendari de treball que implica dos eixos d'actuació: unes lleis bàsiques que puguin ser expressió de la màxima representació de les forces amb presència en aquest Parlament i, en segon lloc, la desaparició pràctica de les quatre Diputacions dins de la Generalitat. Ningú no s'hi va afegir a aquella proposta. Malgrat això, els socialistes mantenim el nostre compromís i des de la nostra perspectiva farem tot el que sigui absolutament necessari perquè aquest calendari i aquests eixos es compleixin.

Senyores Diputades i senyors Diputats, en aquesta nova etapa que comencem els socialistes assumim un nou paper d'acord amb el veredict del vot del poble, un nou paper fet de coherència en relació amb les nostres posicions de sempre i de fidelitat als nostres electors i al conjunt del poble de Catalunya. La nostra actitud, com he dit, serà alhora vigilant i responsable. Responsable en el necessari esforç de tots per remodelar des de dins la naixent autonomia i vigilant en la defensa dels interessos del poble treballador i en la defensa dels interessos de Catalunya com a nació. Dues dimensions que els socialistes sabem indestruïbles i esdevingudes en la nostra història una mateixa voluntat de progrés i de canvi: la voluntat que els socialistes continuem encapçalant.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula el Diputat senyor Macià Alavedra.

El Sr. ALAVEDRA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, voldria en primer lloc jo també expressar la joia i l'emoció de les Diputades i dels Diputats del nostre Grup parlamentari per la recuperació del Parlament, la primera institució democràtica de Catalunya, i també la nostra satisfacció perquè som aquí, juntament

amb els altres Grups, en aquesta etapa important de reconstrucció nacional.

Que ningú no se sorprengui, començant ja la nostra intervenció, si dic que el nostre Grup parlamentari sí que donarà ple suport a la candidatura del Diputat senyor Jordi Pujol, al seu Govern i al seu programa de govern. El nostre Grup parlamentari donarà en tot moment suport al Govern i al seu programa si el candidat surt investit, i desitgem una profunda i necessària col·laboració entre l'Executiu i el nostre Grup parlamentari que, repeteixo, li donarà suport, tot i remarcant la clara separació entre el poder executiu i el legislatiu i el paper principal que ha de jugar en la vida política catalana aquest Parlament, que és, com deia abans, la representació democràtica del nostre poble.

Com tothom pot comprovar amb una breu anàlisi de les distintes forces polítiques presents en aquest hemicle, i després d'haver escoltat amb molta atenció per part nostra les distintes intervencions dels líders dels altres Grups parlamentaris, la tasca que ens proposem realitzar no és gens fàcil. Ho sabem perfectament. Però sí que volem afirmar en aquest moment que assumirem, evidentment, repeteixo —si la Cambra aprova el candidat al qual donem suport— la nostra responsabilitat buscant i trobant les majories parlamentàries necessàries per a donar a Catalunya l'acció de govern estable que necessita. Ens anima, en aquest sentit, l'afirmació d'algun Grup de no realitzar una oposició sistemàtica que hem sentit avui aquí, aquesta tarda.

Creiem que Catalunya, en aquests moments, necessita unes forces polítiques que assumeixin la tasca de govern, i aquestes són, si la investidura surt, Convergència i Unió. Però també Catalunya necessita una política d'acords bàsics en el Parlament per al desenvolupament institucional i per a altres lleis fonamentals. I això no perquè ho digui l'article 30 de l'Estatut, que l'article 30 de l'Estatut fixa les tasques del Parlament que són unes tasques normals com les que hi ha en tots els Parlaments occidentals, és a dir, el poder legislatiu, el control del Parlament i l'impuls de la política de govern. Això són tasques parlamentàries que, efectivament, aquest Parlament ha de realitzar. Però el que farà el Parlament ho decideixen les forces aquí presents, i nosaltres, que se'ns permeti dir-ho, també som una de les forces aquí presents, i que, per tant, podem fer propostes. Per tant, la nostra proposta, i en això hem estat un dels primers a dir-ho, és que hi ha d'haver una política d'acords bàsics, una política en certa manera parlamentària-unitària en el tema del desenvolupament institucional. I Catalunya, que necessita unes forces que assumeixin el govern, que necessita una política d'acords bàsics en aquest Parlament, necessita també una oposició. Un dels fonaments de la democràcia, a part del respecte de les llibertats, és precisament l'existència de l'oposició. I ho dic aquí perquè s'ha parlat molt de govern d'unitat, i creiem que tot demòcrata ha de creure que del joc govern-oposició, per dur que a vegades pugui semblar, en surt normalment un bé per al país. Tenim especial interès a destacar aquest fet i a donar valor al paper de l'oposició, sobretot en sortir, com deia abans, el nostre país, d'un Govern d'unitat, cosa que no

vol dir que en molts aspectes bàsics no es pugui practicar una política d'unitat; és molt diferent un govern d'unitat política d'acords bàsics en temes fonamentals i no conjunturals.

Entenem que la nostra intenció, clarament demostrada aquí pel candidat, de no presentar ni realitzar un programa partidista, un programa de partit, sinó un programa molt més ampli, encara que el govern sigui forçadament monocolor, també conduirà l'oposició a defugir en temes bàsics de desenvolupament institucional una oposició partidista. La política catalana d'aquests últims temps ha estat tan marcada per les eleccions successives que la tònica general de la política ha estat sovint, per part de tots, electoralista. I ara, per anar bé, creiem que hauríem d'entrar en un període de realitzacions legislatives i pràctiques de creació de realitats, de creació d'infraestructura de tota mena, institucionals i físiques, tan necessàries al nostre país, donant en aquesta nova etapa, en aquest impuls de la política catalana, el paper preponderant que pertoca a aquesta institució, és a dir, al Parlament.

Si el Govern no pot ser d'ampla coalició o majoria, contràriament a la nostra voluntat, sí que el programa pot ser l'equivalent al programa que haurà fet aquesta coalició o aquesta majoria. Per tant, jo crec que el candidat, aquest matí, efectivament, ha destacat unes prioritats, ha destacat uns objectius i ha parlat d'uns mitjans per a realitzar aquests objectius i aquestes prioritats les quals, a més a més, ha detallat en algun cas i això pot haver difuminat aquestes prioritats. Es tracta del desenvolupament institucional que hem de realitzar, i que hem de realitzar en aquest Parlament. Es tracta del tema de traspassos de serveis, en els quals ha ofert d'una manera clara una política unitària de totes les forces aquí representades, i per això no ha definit, potser com han demanat algunes forces que aquí han intervingut, uns calendaris i unes preferències, perquè ha ofert en aquest cas una política unitària en les Comissions de traspassos, i sabem perfectament que n'hi ha diverses. Una de les altres prioritats que també ha destacat el candidat és la defensa de l'economia, la supressió de la crisi econòmica i combatre amb la mateixa superació de la crisi el problema més greu que avui dia té Catalunya, que és efectivament l'atur.

Hem sentit crítiques al Govern, crítiques perquè no és un Govern d'unitat, i voldria dir que aquí moltes propostes d'unitat s'han fet amb candidat propi; crítiques a la composició del Govern, que sigui minoritari, però crítiques concretes al programa n'hi ha hagut per part d'alguns Grups, però no han estat realment les crítiques que han abundat, i aquí havíem de debatre un tema fonamental de programa. La definició d'objectius de prioritats i, sobretot, de mitjans és molt més fàcil en un país estructurat políticament que no pas a Catalunya, i d'això n'hem de ser conscients perquè tots plegats, Parlament i Govern, tenim com a vertader objectiu prioritari de convertir l'Estatut, que avui dia en la majoria dels seus aspectes és simplement un paper, en una realitat viva. Dins d'aquesta òptica ens sembla primordial la proposta, que em sembla que ha estat aquí mal recollida, de relançament, amb força i amb activitat, dels traspassos de ser-

veis, i que també això, com deia abans, es pogués fer d'una manera unitària, amb representació, per exemple proporcional, de les principals forces representades en aquest Parlament.

Per a nosaltres tenen importància, com a Grup parlamentari, les propostes del candidat sobre el desenvolupament institucional previst pel mateix Estatut: les lleis sobre el Parlament, sobre el Consell Executiu, sobre el President. Llei que indica el mateix Estatut d'Autonomia i que podrien constituir el que en diem l'Estatut Interior de Catalunya, és a dir, bàsicament l'organització de les nostres institucions d'autogovern. Vàrem ser dels primers a dir que seria convenient que sorgissin del mateix Parlament, i que no fos un projecte presentat per l'Executiu i modificat o no mitjançant esmenes. I aquí no em refereixo al reglament del Parlament, que òbviamment surt del Parlament, em refereixo al projecte d'Estatut Interior, que podria perfectament ser presentat per l'Executiu i que ho serà si aquest Parlament ho decideix. Però aquest Parlament, realment ell, ha de decidir si sorgeix d'ell mateix. En tot cas, és una proposta que el candidat ha fet i que el nostre Grup abona. Creiem efectivament que seria donar la categoria que té el Parlament, és a dir, el poder legislatiu, de fer aquesta llei fonamental, sortint del Parlament amb uns acords bàsics, perquè estem tractant temes, en definitiva, constitucionals de Catalunya. I això no vol dir que proposem aquí una política de consens, una política de passadissos o de pactes aliens al Parlament, sinó una política d'acords que es facin aquí, en aquest Parlament, perquè aquestes institucions que hem de desenvolupar responen a posicions estructurals i no conjunturals, i han d'estar al servei de tot el poble de Catalunya.

Inclòs en aquest mateix Estatut Interior de Catalunya, hem de regular una cosa molt important: les relacions Parlament-Executiu, això és, com s'exercirà el control del Parlament sobre l'Executiu, quins són els mecanismes a través dels quals únicament pot caure el Govern i que permeten de canviar-lo, o bé veure si hi ha casos de dissolució del Parlament. Creiem que en aquest moment aquest és un tema de primeríssima urgència, perquè perdre certes votacions no significa res constitucionalment, però, en canvi, perdre votacions en vot de confiança o en moció de censura significa la caiguda del Govern, i d'això l'Estatut d'Autonomia, òbviamment, no en diu res. Ha de ser tema d'aquest Estatut Interior de Catalunya o potser d'una llei especial i urgent. Però, en tot cas, ha de sorgir, creiem nosaltres, d'aquest Parlament.

Nosaltres, sobre aquest tema institucional, voldríem dir des d'ara que defensarem uns mecanismes que donin certa estabilitat a l'Executiu sense disminuir cap de les prerrogatives del Parlament que també, al nostre criteri —com han dit alguns dels que m'han precedit en l'ús de la paraula— ha de ser el centre màxim del poder polític. Però la tendència europea va en aquest sentit, en la direcció de permetre una certa estabilitat de l'Executiu i de sortir d'un sistema de canvis constants de govern, conegut com el sistema, per entendre'ns, de la Quarta República Francesa.

Això no vol dir que no intentem la millor de les esta-

bilitats, com he dit al principi, que és intentar, i això ho intentarem, de constituir en aquest Parlament una àmplia majoria.

Ens ha complagut sentir que el candidat, i veure com en definitiva coincidíem els representants dels diferents Grups, destacava la importància de la Llei de Règim Local i d'Organització Territorial de Catalunya. A través d'aquesta llei podrem tornar a l'organització tradicional de Catalunya en comarques i vegueries, com correspon a la realitat natural de Catalunya, i desfer als efectes catalans les províncies que a Catalunya foren implantades amb intencions clarament centralitzadores. A través d'aquesta llei podrem fer, per a les Diputacions, el plantejament que ha fet aquest matí el candidat i que, pel que he sentit aquesta tarda, és un projecte que mereix una aprovació àmpliament majoritària de la Cambra.

Creiem que aquesta llei, per la transcendència que té en el futur de Catalunya, en la seva organització territorial, en el seu reequilibri, també haurà de ser objecte, —previs uns estudis tècnics molt elaborats i consultes, com ha dit el candidat, de certes poblacions— d'uns acords bàsics entre les diferents forces polítiques presents en aquest Parlament. Aquesta llei i el poder polític local i comarcal poden ser instruments per a corregir un dels problemes més greus de Catalunya que, com ha assenyalat el Diputat senyor Víctor Torres, és el desequilibri de Catalunya entre una zona costanera sobrepoblada i una zona de ponent o de muntanya que entra en un procés de desertització en certs sectors. Hi ha també altres mesures, com la creació d'infraestructures o la creació de centres d'ensenyament, i aquest realment és un dels temes, el desequilibri de Catalunya, que preocupa en gran manera el nostre Grup.

Una altra llei de la qual aquí s'ha parlat, en aquest Parlament, és també la llei electoral, la llei per la qual hauríem d'anar a unes properes eleccions. Nosaltres, efectivament, coincidíem tots en el fet que aquesta llei és de gran importància. Jo voldria recordar que, tant en la discussió de l'Estatut a Sau, com a Barcelona o a l'Ajuntament de Barcelona, en els debats plenaris de la discussió de l'Estatut, no hi va haver acord entre les forces polítiques. Fou impossible trobar a Catalunya una fórmula conjunta acceptada per tots per a les primeres eleccions al Parlament. I nosaltres, Convergència i Unió, en aquell moment vam perdre i ho vam acceptar plenament. Però nosaltres creiem que, per la importància que té, aquesta llei electoral, com ha dit el candidat, pot fer perfectament compatibles dos criteris: un, que nosaltres no abandonem, que és el criteri de representació territorial, el criteri que estiguin representades totes les zones de Catalunya; i aquesta representació territorial, a Catalunya, per a nosaltres té un nom: la representació de les comarques. Creiem que aquest criteri és perfectament compatible amb el respecte als principis més purament democràtics. I creiem que, entre la representació territorial i el respecte democràtic, entre aquests dos criteris, es poden trobar fórmules perfectament acceptables per a la majoria de forces polítiques d'aquest Parlament.

El segon gran tema que ens ha plantejat el candidat és el de la defensa de la catalanitat, el tema de la llengua. El

nostre criteri passa per la normalització a Catalunya de la llengua catalana i de la cultura catalana, amb tot el respecte, i això ho diem sempre i ho repetim, amb tot el respecte, evidentment, per a la llengua i la cultura d'origen de tots els catalans, vinguin d'on vinguin.

El que ha dit el candidat, i que nosaltres abonem plenament, és que mitjançant l'acció cultural i una llei sobre la llengua hem de convertir, a la pràctica, en una realitat el que permeten la Constitució i l'Estatut, és a dir, la cooficialitat dels dos idiomes: el català, la llengua catalana, per ser llengua pròpia de Catalunya, i el castellà, per ser llengua oficial de l'Estat.

Però s'ha de prendre una acció política d'envergadura, per a convertir realment el català en oficial. Perquè sobre aquest tema jo voldria sortir al pas d'un clima que s'està creant en certs sectors, i que en certa manera s'ha creat avui en aquesta Cambra; un clima com si nosaltres haguéssim de defensar-nos, d'excusar-nos, d'una opressió lingüística al castellà o als castellanoparlants. En absolut, no res d'això. Això ho hem dit sempre. Però sí que volem dir, d'una manera molt clara, que no podem oblidar avui, en aquesta sessió del Parlament, que la llengua marginada, la llengua perseguida, la llengua oprimida fins a límits insospitats a Catalunya ha estat el català. I al mateix temps que recuperem el Parlament, volem recuperar la plena normalitat de Catalunya, de la nostra llengua i de la nostra cultura. Amb tot el respecte per a les altres cultures presents a Catalunya, perquè la tolerància i la llibertat han estat sempre característiques no negades d'aquesta terra. Per tant, d'una manera molt clara, normalitat del català, llengua pròpia de Catalunya, que passa per l'acció cultural, per la política d'ensenyament, i sobretot, com ha dit el candidat, pels mitjans de comunicació: premsa, ràdio i televisió. I ens complau enormement haver sentit que el candidat ha destacat que és en el camp de la televisió on durem a terme una de les accions més enèrgiques del nostre govern, i ho ha dit exactament així: «No solament per la creació d'un tercer canal català, sinó per la creació i l'augment dels programes en català en els canals primer i segon de la televisió estatal.» I tot això impulsat i controlat des de les institucions de la Generalitat. Perquè, ¿quina és la llengua marginada sinó aquella que no té accés als mitjans de comunicació i que no té accés a la televisió?

El tercer gran objectiu, després del desenvolupament institucional i de l'acció de govern en el camp lingüístic i cultural, ha estat tot el desenvolupament de l'acció en el camp econòmic: l'intent de superació de la greu crisi econòmica que patim, amb la intenció prioritària —això ho ha dit el candidat— de combatre l'atur, que és avui la més gran preocupació dels catalans. Al mateix temps caldrà afavorir, com s'ha dit, des dels poders públics, un procés de reconversió i reciclatge que adapti la nostra economia als canvis fonamentals de la dècada dels vuitanta. I no oblidem que realment la dècada dels vuitanta presenta greus problemes, evidentment, segurament, també el problema de l'imperialisme o dels imperialismes, però també uns problemes que ens afectaran directament en la nostra vida econòmica, com és la continuació i l'agreujament de la crisi de les matèries primeres i de l'energia,

que continuarà i s'agreuja durant l'any 80, i l'entrada d'Espanya al Mercat Comú amb la conseqüent adaptació de la indústria catalana a un mercat dur i competitiu de 260 milions de persones. El candidat ha proposat la creació d'una comissió per al seguiment de la negociació d'Espanya amb el Mercat Comú, en la qual estiguessin representats els sindicats, els empresaris i la Generalitat. I probablement també es pot crear, i això ho dic jo en aquest moment, una comissió parlamentària que pugui seguir aquesta negociació, que, repeteixo, serà de gran importància per a Catalunya.

Però en el camp econòmic també el candidat destaca tres prioritats. I aquí tothom ha trobat a faltar prioritats. Realment, el candidat en el seu discurs potser ha oblidat certs temes, com aquí se li ha retret, perquè creiem, i això s'ha dit per membres d'aquest Parlament en altres intervencions, que un programa no és una llista de tot el que se'ns acut, sinó que, realment, cal destacar les prioritats. I jo n'acabo de dir tres, de grans, i dins del tercer gran tema, que és la superació de la crisi econòmica, tres prioritats més que ens ha dit el candidat aquest matí, que són el seguiment de la política pressupostària de l'Estat —evidentment d'una importància que alguns altres representants de les forces polítiques han destacat aquí, i molt lligada amb el tema dels traspassos de serveis i les seves valoracions, tema del qual també s'ha parlat aquest matí—; l'elaboració d'un programa econòmic i social de quatre anys —a debatre en el Parlament i que rebi, si és possible, l'aprovació de les distintes forces polítiques del país; és a dir, uns pactes econòmics i socials, però no que es facin fora d'aquest Parlament, sinó que es facin aquí dins, i del qual el candidat ha indicat les línies principals aquest matí—, i el tercer gran tema dins de la superació de la crisi econòmica és la concertació amb les principals forces socials del país per a impulsar i ajudar des de la Generalitat la capacitat d'iniciativa, vetllant perquè cap dels grans factors que entren en joc en el procés econòmic —sindicats, empresaris i consumidors— no en surti lesionat, i a més exercint, des de la Generalitat, un paper d'impuls i d'arbitratge.

El candidat, després, ha indicat una sèrie de lleis sectorials, sense dir que haurien d'anar forçadament després de les transferències de serveis; una sèrie de lleis sectorials en el camp agrícola i industrial, d'atracció d'inversions. Ha indicat també els organismes autònoms necessaris per a la superació de la crisi, com l'Institut Català de Promoció del Comerç Exterior, l'Institut de Foment Empresarial. Tot això seran instruments, les lleis i els organismes, que hem de tenir per a portar a terme aquesta política econòmica.

Però voldria dir, i això ho han indicat el representant del Partit Socialista i el representant de Centristes, que el nostre Grup parlamentari, efectivament, pensa dedicar una atenció prioritària a l'endegament d'una política que permeti una real acció de govern en matèria econòmica, impossible sense unes finances sòlides de la Generalitat. I aquest és, segurament, junt amb els altres, un dels temes més difícils de l'Estatut. Des d'ara, des d'aquest moment, s'ha de preparar, i aquest, com deia, és un objectiu primordial: la negociació en tema financer, en tema de

valoracions, que d'aquí a sis anys, segons l'Estatut, configurarà definitivament les finances de la Catalunya autònoma.

I hem de dir que no hi haurà una autonomia real sense finances autònomes, que avui dia no existeixen a la Generalitat. Avui dia seria enganyar-nos dir-nos que existeixen, que les fonts de finançament principal que tindrem, com ha dit també el candidat, seran les quantitats afectades en els traspassos de serveis, amb el seu cost efectiu, amb la inversió que comporta. Però realment, la gran negociació que ens permetrà potser de tenir unes finances autònomes de Catalunya serà la negociació que es farà d'aquí a sis anys, i aquesta possibilitat de tenir unes finances nostres que anirà creixent durant aquest període és la que ens permetrà finançar certes activitats que no són afectades per assignacions, com per exemple el cas de la policia autònoma.

El candidat ens explicava les limitacions que tenim, efectivament, en matèria de política econòmica, sobretot de política macroeconòmica. Però precisament la crisi actual demana fonamentalment una actuació microeconòmica, sector per sector. I això és degut al fet que en la seva versió actual la crisi no es pot superar amb l'aplicació i manipulació de les grans xifres de la realitat econòmica, competència que, d'altra banda, no tenim. L'amplitud i la profunditat de la crisi exigeixen tractaments molt detallats i concrets en els més diversos àmbits i sectors i una gran col·laboració entre els sectors i la Generalitat. I, al mateix temps, s'han de propiciar des de la Generalitat uns objectius socials i de progrés claríssims, que han estat sempre en el nostre programa i en la nostra campanya electoral també, la redistribució equitativa de la renda, el millorament de la qualitat de vida de les classes populars, l'establiment de les bases per a una democratització econòmica i social, la recerca d'un model de creixement més equitatiu, just i humà, amb preferent preocupació per la tercera edat dels homes, els marginats, i tot això a través d'una política de reformes. La Generalitat creiem que pot actuar en el camp econòmic perquè té competència exclusiva sobre els sectors que integren la base productiva de Catalunya: agricultura, turisme, pesca, comerç interior, ramaderia, indústria. Té competències sobre les institucions de crèdit corporatiu, públic, territorial i sobre les Caixes d'Estalvis. Pot crear i crearà sector públic de la Generalitat i pot participar —i això ho pensem negociar des d'ara des de la Generalitat i des del Parlament— pot participar en la gestió del sector públic estatal a Catalunya. I, si la nostra política està basada en l'impuls a la iniciativa privada que és la que, al nostre entendre, pot permetre millor de superar la crisi econòmica actual, no per això deixarem d'atendre un sector públic de l'Estat a Catalunya i un sector públic que es pot crear des de la Generalitat. Creiem, doncs, que el candidat ha tingut el realisme, amb els mitjans de què disposem, de destacar els objectius prioritaris, de proposar-nos dates, per exemple deu mesos per al desenvolupament institucional. Però al mateix temps no ha volgut oblidar qüestions essencials de la nostra societat i que cobreixen pràcticament tot el camp d'activitats. Potser hi ha hagut algunes llacunes, que potser corregirà, com el

tema de l'energia. Efectivament, la nostra posició en política energètica és prou coneguda i creiem que la Generalitat amb les seves competències d'ordenació del territori i del medi ambient —que és una competència en la qual creiem que s'ha d'actuar molt fortament—, amb aquestes dues competències pot tenir una intervenció important en el tema de l'energia i en el tema de les centrals nuclears, que sabem perfectament que és un tema de greu preocupació, i, a més a més, la llei del Consell de Seguretat Nuclear, que és un organisme autònom del Govern central, vulgui fer un conveni amb la Generalitat perquè la Generalitat assumeixi les funcions de control de les centrals nuclears que hi ha a Catalunya i pugui establir les normes i vigilar els reglament per a la seguretat i per a l'emplaçament d'aquestes centrals nuclears.

Nosaltres creiem, efectivament, que hi ha d'haver una actuació del sector públic a més a més de l'impuls a la iniciativa privada que intentarem donar al màxim des de la Generalitat amb activitats de recerca i de desenvolupament dirigides a l'aplicació pràctica en el camp de la indústria i de l'agricultura, a la millora del medi ambient i a la recerca de fórmules energètiques alternatives.

En l'ensenyament, amb la insistència que ha fet el candidat i que ha recollit el representant del Grup Socialista, la insistència sobre l'escola pública, el suport en la introducció dels productes catalans en els mercats exteriors, la promoció de productes autònoms de Catalunya i, en definitiva, la creació d'infraestructures de tota mena, que és el que Catalunya necessita avui més que res.

Jo voldria parlar una mica d'un tema de què ja s'ha tractat aquí, de la seguretat ciutadana. Jo crec que en això de la seguretat ciutadana el candidat ha dit moltes de les coses que es poden fer. Les nostres atribucions en l'Estatut en el tema d'ordre públic no són importants, i per tant hi hem de fer el màxim, i aquest màxim nosaltres creiem que el podem fer perquè aquest és un tema important. I no s'ha parlat només de mesures repressives, en absolut —el senyor Antoni Gutiérrez en aquest moment devia estar distret. No s'ha parlat només de mesures repressives ni de la policia. Ni s'ha lligat la qüestió juvenil amb la delinqüència, perquè en realitat el que ha dit el candidat és que precisament les causes de la delinqüència eren causes molt profundes de la societat que no es combatien, precisament ho ha dit, només amb mesures repressives, i que tot el tema de la delinqüència i de la delinqüència juvenil, i aquí ha esmentat precisament la delinqüència juvenil, té unes causes socials profundes, com és l'atur, com és l'atur juvenil, com és l'urbanisme salvatge, com és el consumisme exacerbant, com és el clima de violència, i que el combat d'aquestes causes profundes de delinqüència és precisament l'objecte i la justificació de tota política. Per tant, nosaltres, aquí, hem parlat també de les mesures de policia que pot prendre la Generalitat, que són simplement les mesures de coordinació de les policies locals i una Junta de Seguretat, que el que pot fer és la coordinació entre la policia autònoma de Catalunya i els cossos de seguretat de l'Estat (article 13 de l'Estatut).

Un altre tema fonamental, al meu entendre, és el de la funció pública com una de les lleis essencials. I aquest

suggeriment, el recollim d'una altra força política. En definitiva, la creació —i això sí que és un tema bàsic— d'una Administració catalana, neutra, preparada i eficient al servei dels drets i dels interessos de la col·lectivitat.

Aquest és el programa que es pot fer. És un programa viable i possible, en el qual, per sobre de les crítiques normals i algunes d'acceptables, hi ha, n'estic segur, grans coincidències amb totes o quasi totes les forces polítiques aquí representades. Un programa en el qual hi ha tanta feina o més a fer des del Parlament que des del Govern, i en el qual, per tant, tots nosaltres, i a través nostre o directament tot el poble de Catalunya, participarem.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Senyores i senyors Diputats, tenint en compte la llargada del debat, suspenem la sessió durant aproximadament quinze minuts. La sessió reprendrà a tres quarts menys cinc de vuit. *(És un quart i cinc minuts de set del vespre.)*

El Sr. PRESIDENT: Senyors Diputats, els prego que ocupin els seus escons, que començarem de seguida la sessió. *(Pausa.)*

Comença la sessió. Té la paraula el candidat a President de la Generalitat, senyor Jordi Pujol, per a contestar les intervencions dels Grups parlamentaris.

El Sr. PUJOL: Senyor President, senyores i senyors Diputats, en primer lloc, jo vull remarcar que la meua exposició és, evidentment, una exposició feta des d'una perspectiva —no pas des d'una realitat, perquè tant jo mateix com el Consell Executiu que els he presentat som candidats, no res més que això—, que és una exposició feta des d'una perspectiva de govern. Per tant, vull dir que no podem dir segons què. No podem prometre —no s'ha de fer mai això, però, evidentment, que si això no es pot fer és des d'una perspectiva de govern— que farem allò que sabem òbviament que no es podrà fer. No podem anar més enllà dels límits dintre dels quals ens movem. No podem anar més enllà d'allò que ens marquen els nostres límits —i aquests límits, de vegades, són importants—, i això ho hem de dir. Quan jo dic, per exemple, una cosa tan poc engrescadora com de fet no sabem exactament quin joc donarà de si una determinada clàusula de l'Estatut que parla, per exemple, del crèdit, de l'ordenació del crèdit, ho dic perquè entenem nosaltres, i em fa l'efecte que no ens equivoquem, que realment és així.

Aleshores, jo no els puc dir farem això i allò i el de més enllà. Això ho podria dir des d'una altra perspectiva, potser. Potser es podria dir des d'una perspectiva d'oposició en la qual és lícit que s'inciti el govern o s'inciti el qui pot arribar a ser govern a anar més enllà, a veure quin és l'últim racó, l'últim replec del seu pensament. Però nosaltres hem de dir les coses amb una certa disciplina. Tothom les hi ha de dir, però nosaltres més, perquè, més que no pas cap altre grup en aquest Parlament, podem ser requerits d'aquí a quinze dies, d'aquí a tres setmanes, d'aquí a un any, quan sigui, i dir-nos: vostès van dir tal cosa i això no ho han fet. Per tant, comprendran que nosaltres, algunes coses, les hem de deixar en aquest terreny que, repeteixo, pot ser molt poc engresca-

dor, però que en tot cas és el terreny del realisme, del qual, repeteixo, no ens mourem de cap manera, encara que la nostra rèplica quedi menys brillant del que podria quedar si, diguem-ne, tiréssim, per dir-ho així, en un llenguatge planer, més al dret.

Ara bé, dit això, sí que voldria dir que les persones, els Diputats que han intervingut en nom dels diversos Grups parlamentaris han dit, per exemple, que jo no he dit una pila de coses que sí que he dit, i que de fet si cal ja llegiré jo o vostès ho podran comprovar en els textos que el Parlament els proporcionarà. O bé diuen que he dit coses, en canvi, que no he dit, i en diré algunes, per què això sí que em sembla que és important que ho precisem. Perquè vostès em poden exigir a mi la gran disciplina en l'expressió, però jo els puc demanar a vostès que realment no em diguin que he dit el que no he dit. Per exemple, jo he parlat d'una manera taxativa —i m'he de referir en dir això tant a la intervenció del senyor Hidalgo com a la intervenció del senyor Gutiérrez Díaz—, jo he parlat d'una manera molt taxativa de la realitat dels no catalanoparlants a Catalunya. I ho dic aquí i ho subratllo, això, i n'he parlat més d'un cop i més de dos. Aquesta és una realitat que és evident que existeix a Catalunya. No seríem pas tan cecs de no saber que existeix, i a més sabem, i ho sabem precisament des d'una perspectiva nacionalista, que qualsevol plantejament que pogués portar, que pogués provocar, que pogués, diguem-ne, representar un perill d'aquesta ruptura que nosaltres volem evitar en el cos social i en el cos popular de Catalunya, qualsevol política d'aquest tipus seria, des d'un punt de vista nacional, no des d'un punt de vista ideològic o des d'un punt de vista social o el que sigui, sinó des d'un punt de vista nacional, una política suïcida. Per tant, si algú ha de ser en això respectuós i si, per dret de l'expressió, ha de ser prudent, diguem-ne, reconeixedor dels drets de tothom i de cadascun és precisament un partit nacionalista. I aprofito això per a dir, senyor Gutiérrez Díaz, que em temo que sí, que convé que en aquest Parlament hi hagi un partit nacionalista i hi hagi gent que es proclami d'una manera clara, precisa i rotunda nacionalista.

O bé, per exemple, se'ns ha dit també que nosaltres dèiem que fariem, imposariem, implantariem, introduiríem més pressió fiscal. És que taxativament, d'una manera llarga, precisament, i sostinguda i subratllant els he dit que no, que no fariem ús de la potestat, de les potestats de les competències fiscals que l'Estatut ens dona. O bé algun Diputat ens ha dit que no havíem parlat de les Diputacions, i n'hem parlat molt. O que no havíem parlat de la Comissió Especial per a les Valoracions, i n'hem parlat. O que no havíem establert prioritats d'una manera, entenc jo, que molt clara. O se'ns ha dit, per exemple —i concretament el senyor Reventós—, que hi havia unes contradiccions entre el programa electoral i el programa de govern. Jo invito el senyor Reventós que llegeixi el nostre programa. Jo em creia que l'havia llegit, perquè, és clar, en principi, després de sortir d'una campanya electoral s'ha de suposar que els polítics que ens hem enfrontat políticament i civilitzadament —perquè ens hem enfrontat— hem llegit cadascú el programa dels altres. Jo li demano que el torni a llegir, i de l'escola gra-

tuïta, i de l'escola, diguem-ne, de qualitat i per a tothom, concretament, n'hem parlat sempre, absolutament sempre, i això està escrit en el nostre programa de l'any 1977. En el programa de Convergència Democràtica de l'any 1977 això està escrit, i això està escrit en el llibre programa que hem presentat en les últimes eleccions, i en els nostres fullets de programa això està escrit. Jo em creia, sincerament, que sobretot havent tingut alguns debats públics en això ho hauria llegit, perquè em semblava lògic que hagués estat així.

I d'altra banda, he de dir que, per exemple, pel que fa a les Diputacions, el senyor Reventós diu: oh, nosaltres vam fer unes propostes i ningú no s'hi va afegir! És que no ens hi havíem d'afegir, per la senzilla raó que nosaltres sempre hem fet aquest mateix plantejament, que consisteix a demanar el traspàs ràpid i complet i total de les competències de les Diputacions a la Generalitat. I sempre hem dit —sempre, no ara, sempre— que de tota manera nosaltres, aquest traspàs, el volíem complementar, mentre no hi hagués a Catalunya la nova ordenació territorial, amb els retorns, si no de totes, almenys de la gran majoria de les competències a les Diputacions, perquè elles poguessin seguir exercint les tasques que estan fent, ja que, si no, acabaríem i aniríem ràpidament a una accentuació del centralisme barceloní. I el mes d'abril de l'any passat, concretament, Convergència i Unió, representada en aquell moment pel senyor Cairal, el senyor Vidal, el senyor Salat, alcalde de Cervera, i uns quants més, vàrem anar a veure el President Tarradellas i li vàrem lliurar un document en el qual dèiem exactament això, que és el mateix que diem avui. I n'hem parlat avui i n'hem parlat sempre. Això sí, en fer la crítica —que, naturalment, no diré que agraeixo però, en realitat, sí que l'agraeixo, almenys, en tot cas, aquesta és la funció de vostès, de fer-la a fons—, sí que els vull dir de totes maneres que totes aquestes coses, i moltes més, i moltes més, les hem dites.

O bé, per exemple, quan es diu que no ha quedat prou clara la voluntat de col·laboració amb el Parlament. Jo he dit amb tota rotunditat que la sobirania fonamental, la sobirania plena del poble de Catalunya radicava en el Parlament; que nosaltres, evidentment, sense cap mena de reticències, sempre acceptariem allò que digués el Parlament. El que passa és que el govern també té la seva responsabilitat. Per exemple: seguir, vigilar, fiscalitzar. El que faci la Comissió Mixta, per exemple, de les valoracions és feina del Parlament, però també és feina del Consell Executiu i, per tant, també és feina, en aquest cas concret, de la Conselleria d'Economia i Finances.

O bé parlar que no hem dit res de la Seguretat Social. He dit taxativament que havíem d'anar a la democratització de l'Institut Nacional de Previsió, i que, a més, això s'havia de fer amb plena participació de les parts afectades. Bé, això voldria que quedés clar perquè hi ha hagut moments al llarg de tot el discurs que els ha pogut semblar que jo havia deixat de dir moltes coses que realment havia dit.

També se n'ha dit que no havíem precisat, que s'ha fet un llistat. És cert, no hem precisat. A mi m'ha semblat que el que havíem de marcar eren les prioritats, que

s'han de marcar, el que en podríem dir les línies bàsiques de pensament i d'actuació, que crec que s'han de marcar. Però evidentment no podíem entrar en l'anàlisi de cada cosa concreta. De tota manera, per agafar un dels pocs papers que he portat —perquè després de tot si vostès la miren és una maleta petita, la meua maleta—, triaré un punt, per exemple. I bo, s'ha parlat de les Caixes, una cosa tan important com les Caixes, però no s'ha precisat res. Bé, si volen precisarem. Una mica llarg, però precisarem.

Per exemple: una llista d'actuacions que entenem que la Generalitat hauria de fer en matèria de Caixes d'Estalvis.

Primer: creiem que hauria de dur a terme la coordinació de les realitzacions de les obres socials de les Caixes.

Segon: creiem que hauria d'intervenir en l'estructuració, composició i funció dels òrgans de govern de les Caixes. I en aquest terreny, perquè es vegi clar que no són purs enunciats, els diré els, diguem-ne, els subcapítols d'això. Primer: que la Generalitat intervingui en l'aprovació dels estatuts i de qualsevol modificació d'aquests. Que intervingui, a més, en tot el que fa referència a règim d'incompatibilitat dels membres dels òrgans de govern; en la suspensió d'executivitat d'acords concrets del consells d'administració; en el registre dels càrrecs; en l'autorització, liquidació o fusió de les Caixes; en la concessió de crèdits o vals a membres dels consells d'administració o societats vinculades a aquest; en la ratificació del nomenament o canvi dels directors generals.

En un altre terreny, noves normes també en aquest mateix terreny, sobre estructuració d'òrgans de govern de les Caixes. Designació de representants de la Generalitat en totes les assemblees generals. Designació de representants directes en els consells d'administració de totes les Caixes. Designació de representants directes a les comissions de control, de control ara, de totes les Caixes. Garantir la proporcionalitat comarcal entre els representants dels impositors. Aprovació de les entitats, i requisits que hagin de complir, que estiguin representades en els òrgans de govern de les Caixes. Supressió de l'accés directe de qualsevol membre dels òrgans de govern, i que totes les Caixes ho facin mitjançant l'acció dins de l'assemblea general. Publicitat: autorització prèvia de les campanyes publicitàries; regulació i/o limitació de les campanyes de promoció mitjançant llibres, discs, regals, etc.

Quart punt: expansió. Autorització de la creació de la fusió entre Caixes; autorització de noves oficines en l'àmbit del Principat; control del compliment de la regulació de l'expansió en l'àmbit de Catalunya.

Cinquè punt: seguretat. Normatives sobre seguretat en les oficines de les entitats d'estalvi.

Sisè punt: política monetària. Intervenció indirecta a través de la presència dels òrgans de govern del Banc d'Espanya, donat que la instrumentació de la política monetària serà aplicable a tot l'Estat. Em refereixo concretament a coeficients de Caixa, dipòsits obligatoris remunerats, redescòmpte, operacions del mercat monetari, etc.

Setè punt: inversions. Coeficient d'inversió en valors i,

dintre d'això, alguns dels punts que he citat abans; en el meu discurs d'aquest matí: determinació, aptitud o no als efectes de computabilitat; fixació dels subcoeficients sectorials o territorials, determinació de l'aptitud dels valors als efectes de regionalització d'inversions, fixació d'un ordre de prioritats sectorials en la computabilitat dels títols emesos.

Un altre punt, també dintre del capítol d'inversions: coeficient d'inversió en crèdits i, dintre d'això, fixació dels subcoeficients sectorials o territorials i harmonització i control del compliment de les condicions en què siguin concertats. O bé, també dintre del mateix capítol, préstecs de mediació; intervenció indirecta a través de la presència en òrgans de govern de les entitats oficials de crèdit; intervenció directa en el cas de la creació d'entitats catalanes de crèdit oficial; o bé, també dintre d'això mateix, funcions de vigilància. En aquest cas, assumpció d'atribució sobre: primer, autorització per a la realització d'inversions de volum molt elevat; autorització per a la presa de participacions del capital social de societats anònimes en proporcions importants; autorització de crèdits concedits a corporacions públiques i autorització de crèdits a empreses amb participació estrangera determinada. O bé, encara un altre punt: operacions passives, nova repoblació de comptes passius existents amb finalitat específica. Per exemple, comptes d'estalvis d'habitatge, estalvi infantil i escolar, estalvi borsari, o estalvi de l'emigrant. Tot això de cara a aquella llei que és una de les moltes que hem llegit que, arribat el cas i, naturalment, absolutament d'acord amb el Parlament, entenem que s'hauria de fer durant aquesta legislatura. Això, concretament, és la matèria fonamental i són les nostres opinions bàsiques. Naturalment, aquí caldria encara treballar-hi molt, mirant de trobar un acord sobre tots aquests punts, però aquests són els punts bàsics que haurien d'inspirar la nostra actuació o el nostre projecte legislatiu. He posat aquest exemple —i vostès m'excusaran perquè, en fi, potser és una mica excessiu que els hagi parlat ara amb tot aquest detall— d'un punt concret, d'un punt dels trenta o quaranta de què hem parlat aquest matí. Però, és clar, és que el que el candidat a la Presidència de la Generalitat ha de fer davant del Parlament, és exposar les línies generals del seu pensament, i no pot entrar en aquests detalls. Dic això només perquè entenguin que jo m'excusaré de no contestar a altres observacions que s'han fet en el sentit de dir «bé, però exactament, ¿qué vol dir exactament?» Bé, els puc assegurar que Convergència i Unió són uns partits amb vocació de govern. I quan nosaltres acceptem la responsabilitat de comparèixer davant d'aquest Parlament i demanar la confiança de vostès, és perquè amb totes les falles i tots els defectes i tots els errors que amb tota seguretat tenim, de fet, aquest programa de govern, el tenim estudiat. Això és un primer punt que els volia contestar per —per dir-ho així— aclarir totes aquestes observacions que se m'han fet, en el sentit que no he dit això o no he dit allò, quan realment ho he dit. Reconec que la culpa d'això no és dels meus interpellants, dels Diputats que han parlat, perquè comprenc que, per molta memòria auditiva que es tingui, pot molt ben passar que

hi hagi un paràgraf, que hi hagi una frase, que hi hagi un matís que s'escapi. Però, de tota manera, jo els invito, o bé que mirin el text que he llegit —perquè en contra del que és la meva norma, jo avui he llegit el meu programa de govern i per tant el poden repassar— o bé que el consultin, que suposo que d'aquí a molt poca estona estarà a la disposició de tots vostès en els textos oficials del Parlament, perquè vegin que tots aquest punts han estat tocats, i molts d'altres. No els vull cansar amb aquesta relació prolixa, però aquesta és la realitat que he volgut fer constar d'entrada.

Bé. Entrant després en temes d'un contingut polític clar, se'ns fa una acusació bastant general de dir que presentem un govern que no és el que hauríem de presentar, que és un govern feble, que és un govern minoritari... El Diputat senyor Benet, més discretament, perquè m'ha semblat que tenia una comprensió pel tema. Se m'ha queixat també el Diputat senyor Torres, el Diputat senyor Cañellas. El Diputat senyor Gutiérrez Díaz ha parlat que era un Govern feble, que el que calia fer era un Govern d'unitat. Però vostès s'adonen, suposo, que justament moltes d'aquestes crítiques el que posen de manifest és una terrible contradicció entre elles mateixes. Per exemple: quan el senyor Torres es queixa que aquest és un Govern minoritari i immediatament després el senyor Cañellas es queixa que és un Govern minoritari, se'n queixen però exactament amb els arguments oposats, i amb arguments aritmètics, no ja teòrics o d'elucubració intel·lectual, de pensament, de tipus ideològic —això s'admet—, sinó aritmètics oposats, i és que realment, senyores i senyors Diputats, només a base de sumar, agafar un paper i sumar el que són els Grups parlamentaris, es veu que algunes de les coses que alguns dels parlamentaris ens han demanat equivalen a la quadratura del cercle. I a això ja no hi venim obligats. Per tant, jo els he de dir el que he dit ja aquest matí: ¿què més voldríem nosaltres, que poder presentar un Govern amb unes altres característiques? ¿Què més voldríem nosaltres, que poder presentar un Govern amb una àmplia majoria? ¿Què més voldríem? I ho hem intentat. I alguns intents que no hem arribat a fer no els hem fet per una raó molt simple, perquè no tenen base parlamentària. Jo els demano simplement que vostès recapacitin sobre això, que sumin i restin, i veuran quina és la realitat política que ha coincidit, que ha portat a una solució que vostès diuen «no és bona», «no és prou bona». I tenen raó. El que passa és que, ¿quines propostes alternatives ens fan? ¿Quines propostes alternatives varen fer vostès al President del Parlament? Perquè, tot això, suposo que els representants dels Grups polítics ho varen dir, ho varen dir al President del Parlament. Per exemple, el senyor Antoni Gutiérrez Díaz parla del Govern d'unitat, però, senyor Gutiérrez Díaz, ¿qui el vol, el Govern d'unitat? En aquesta Cambra, ¿qui el vol, el Govern d'unitat? Perquè els Centristes de Catalunya m'ha semblat que parlaven «d'unitat natural»; però suposo que la unitat natural no té res a veure amb el Govern d'unitat que ha proposat el senyor Gutiérrez Díaz. I els altres Grups polítics s'han expressat d'una manera clara en el sentit —ara i abans, aquí i a fora del Parlament, però d'una

manera ben explícita— que, aquest Govern, no el volien.

Per tant, el resultat, quin és? El resultat és el que els he dit aquest matí: que Convergència i Unió, assumint amb plenitud la responsabilitat que, amb totes les limitacions que vostès vulguin —qui hi són, i jo aquest matí he parlat de les evidents dificultats del moment ho he dit—, amb les limitacions que la circumstància li imposa, però assumint amb plenitud la responsabilitat que els resultats electorals li imposen, es presenta en el Parlament amb un Govern, amb un programa i amb un candidat a la Presidència. I naturalment, el Parlament dirà si vol aquesta solució, o en vol una altra, una altra que, evidentment, en aquests moments no ha sortit, però, en tot cas, això és un problema que s'ha de plantejar el Parlament. La nostra responsabilitat, l'única responsabilitat de la qual nosaltres hem de respondre, és que ens hem de presentar, hem de tenir —per dir-ho així—, hem d'acceptar la responsabilitat de presentar-nos davant d'aquest Parlament amb un programa, amb un equip de govern i amb un candidat a la Presidència de la Generalitat. I ho hem de fer procurant, ja que no podem constituir un govern majoritari, pensar en el que probablement voldrien aquelles persones o aquells grups polítics que no són en el Govern; que els hem demanat que hi siguin o que no hi siguin; pensant en tots, en tot l'arc del Parlament, en tot. I he de dir, i ho trobo molt natural —i ho trobo molt natural—, que més d'un i més de dos representants de grups polítics que han vingut aquí, a aquesta tribuna aquesta tarda —no miro ningú—, han criticat coses que els ens van demanar que poséssim al programa. Han criticat coses que ens van demanar que poséssim al programa. I és molt normal. És molt normal perquè, de tota manera, una cosa és l'actitud que es pot haver de prendre en una acció pública, i una altra cosa és aquell moment en el qual opera allò que tenim, que és el profund sentit de responsabilitat que tots tenim, i que fa entendre que, bé, es presenta un Govern minoritari, però convé que aquest Govern minoritari sigui capaç, en el grau que li sigui possible, naturalment —que sempre serà insuficient—, sigui capaç d'assumir les preocupacions, els interessos, els desitjos, els neguits d'altres forces polítiques que no són ells. Per tant, quan el senyor Benet deia, em sembla recordar que deia —no voldria ara jo caure en el mateix defecte, perquè també jo tinc mala memòria auditiva—: «Bé, ¿en nom de què es presenta Convergència i Unió?» Bé, es presenta en nom de l'autoritat moral que li dona el fet que li han demanat, i ella ho accepta, d'assumir la plena responsabilitat de presentar, essent ella sola la que en aquest moment ho pot fer, un Govern, un programa i un candidat a la Presidència de la Generalitat.

Dit això, voldria parlar també d'un altre punt. El senyor Hidalgo —ja hi he fet referència abans— ha dit que jo no havia parlat dels no catalanoparlants. N'he parlat. N'he parlat més d'un cop i n'he parlat més de dos cops. I he dit que tot el que es fes en el camp de la cultura i en el camp de la llengua —en el qual evidentment volem recuperar totes aquestes posicions que hem perdut des d'un punt de vista cultural i lingüístic durant aquests quaranta anys— s'havia de fer amb el ple reconeixement d'aquests drets i que, en tot cas, aquesta política de recu-

peració irreversible del català s'havia de fer sense enfrontaments i sense provocar fractures. Això ho he dit.

Respecte a un altre punt que m'ha plantejat el senyor Hidalgo, el de la solidaritat interregional. Bé. Jo li he de dir una cosa, al senyor Hidalgo. Nosaltres, Convergència i Unió, i el Diputat que li parla n'hem parlat moltes vegades, de solidaritat interregional. Hem sigut els primers que n'hem parlat, en el lloc que n'haviem de parlar, que és el Parlament espanyol. El Diputat que li parla, abans que cap altre —això es pot demostrar amb el Diari Oficial de Sessions del Parlament espanyol—, no un cop, sinó dos, ha demanat que totes les forces polítiques espanyoles es proposessin l'estudi seriós i la presa de mesures seriosa —i després li diré perquè parlo de seriós— per a atacar a fons aquest problema dels desequilibris territorials que hi ha a Espanya. Insistia en aquest estudi perquè ens temíem que passaria el que passa, i és que arriba un moment que el problema de la solidaritat interterritorial corre el perill de ser plantejada estrictament en clau anticatalana. Nosaltres volíem aquest estudi abans —per dir-ho així— que hi hagués pressa, que el tema fos descobert —per dir-ho així— per altres sectors polítics, perquè ens temíem —i ho dèiem així mateix— que el que passaria és el que passava ja en temps de la monarquia, quan el comte de Romanones, essent ministre de Governació, cada vegada que s'acostaven unes eleccions anava a cuita-carrera a fer votar uns crèdits per a aquesta província, per a l'altra o per a la de més enllà. I això no és lluitar eficaçment contra els desequilibris territorials. Nosaltres això ho hem plantejat, i en el nivell que li toca ho continuarem plantejant, ben entès, però, i això està escrit, que hem dit que en el terreny dels desequilibris econòmics i socials a Espanya n'hi ha dos, de problemes: hi ha el problema dels desequilibris territorials, que afecta zones molt extenses d'Espanya, i després hi ha el problema dels dèficits d'infraestructura dels grans cinturons industrials i de les àrees que reben immigració. Jo estic segur que el senyor Hidalgo, als seus 70.000 votants, els dirà que el problema que tenim plantejat des d'un punt de vista de solidaritat al nivell català i al nivell espanyol afecta evidentment totes les zones en situació d'inferioritat econòmica, per entendre'ns, però afecta també aquestes grans àrees que nosaltres tenim prou a prop. En tot cas, tingui la seguretat el senyor Hidalgo, i el partit que representa, que nosaltres actuarem en la línia, en la línia evidentment molt ferma, de defensa de la nostra llengua i de la nostra cultura, amb un profund respecte pels altres valors culturals que hi pugui haver a Catalunya. Perquè nosaltres coneixem el que és la discriminació. A nosaltres se'ns ha dit durant molts anys, durant molts anys, deu o dotze anys com a mínim, que el nostre ball no eren les sardanes sinó un altre, per exemple. O bé, hi ha hagut un atac, fort, contra la nostra llengua, en nom d'una altra llengua, contra la nostra. Però precisament perquè coneixem això, jo puc donar la garantia al senyor Hidalgo i al partit que representa que nosaltres, evidentment en la línia de la plena recuperació nacional de Catalunya, tindrem molt en compte les seves preocupacions i els seus temors.

Un altre punt que se'ns ha plantejat és el de l'energia.

Efectivament, jo aquest matí aquí no n'he parlat. Jo crec que en el problema de l'energia no hi ha d'haver una especial dificultat, per la senzilla raó que en el nivell on s'han pres les grans decisions sobre l'energia, i concretament sobre l'energia nuclear, que és el Parlament de Madrid, bàsicament en totes les grans decisions la Unió del Centre Democràtic, el Partit Socialista i la Minoria Catalana hem coincidit. Per tant, penso que si aquesta coincidència, per exemple, en el moment de la discussió de la Llei sobre el Centre de Seguretat Nuclear, o sobre el Pla Energètic, ha existit allà, també podrà existir aquí. ¿I quina és, bàsicament, aquesta coincidència? Ara els en parlaré, com a candidat a la Presidència de la Generalitat, és a dir, per tant, com un Diputat que no pot dir una cosa que, òbviament, no respongui al que és la realitat. Com a tal, i d'acord, repeteixo, amb aquesta línia definida, i no pas pel nostre partit sol —puix que el nostre partit és molt petit a Madrid— sinó pels altres partits que he esmentat, no hem dit que no, ni allà. No hem dit que no a l'energia nuclear. Ningú no ha dit que no a l'energia nuclear. I per això hi ha el Diari Oficial de Sessions i els vots, que són el que compta. Perquè una cosa són les declaracions, les preses de principi, els titulars dels diaris, però una altra són els vots, en el Parlament, que consagren una situació. I com que allà hem coincidit, jo dic que coincidirem aquí. Però amb dues reserves importants i que assumim plenament.

Primera: amb tota una sèrie de mesures —que en part són de les que s'ha d'ocupar el Centre de Seguretat Nuclear— de seguretat. Això, d'una banda. De l'altra, recomanant una cosa —i sobre això sí que puc assumir davant del Parlament un compromís concret—, i és que, a més, s'ha de dur a terme això de què es parla sempre tant i que es fa tan poc, no aquí, sinó una mica a tot arreu, que és una política d'alternativa energètica. Amb el benentès que sabem —sap tothom— que a curt termini l'alternativa energètica no és operativa. Que l'alternativa energètica a les centrals nuclears és una alternativa a llarg termini, o, com a mínim, a mitjà termini. Amb aquest benentès. Però les coses que es poden fer, que poden tenir una eficàcia immediata —que n'hi ha—, immediata però petita, per petites que siguin les hem de fer. Perquè, si no, passarà —i no voldríem que a Catalunya passés el que passa a tants llocs— que parlarem constantment d'alternatives energètiques i no farem ni un sol pas, ni un sol pas, per a reduir, encara que sigui en un mig, en un u per cent, en un dos per cent, les nostres necessitats energètiques que puguin ser poc o molt dependents de l'energia nuclear. Per tant, en aquest sentit sí que puc anunciar que prendrem mesures —si és que el Parlament ens dóna la seva confiança i accedim al Govern de la Generalitat—, perquè concretament d'un punt, que és el de l'energia solar, se'n parli potser una mica menys del que es parla i s'hi comencin a fer coses concretes, que, repeteixo, poden representar un estalvi d'un mig o d'un u per cent, però almenys tindrem la consciència tranquil·la que allò que es podia fer s'ha fet.

En aquest terreny és evident també una altra cosa, i és que a Catalunya hi havia un pla que, evidentment, no es podia dur a terme —entenem que no s'ha de dur a terme

de la forma com era plantejat— perquè si s'hagués dut a terme completament hauria passat que, en un territori que de punta a punta en línia recta màxim té seixanta o setanta quilòmetres, nosaltres hauríem tingut set centrals nuclears. Evidentment que en aquest territori, que és el que va, per entendre'ns, de l'Ametlla fins a Ascó, de centrals nuclears, ja n'hi ha prou i massa, i per tant, aquí, la Generalitat, que té la possibilitat de fer-ho —a través de la política d'ordenació territorial això ho pot fer—, ha de tallar qualsevol nova expansió del tipus d'instal·lació de centrals nuclears.

El problema de l'aigua. El Diputat senyor Torres, em sembla, ha plantejat que jo no havia parlat del problema de l'aigua, o que n'havia parlat poc. I n'he parlat poc, evidentment, però almenys hi he dedicat un paràgraf, cosa que no he fet en altres temes. I, a més, he intentat, i no ho dec haver aconseguit en aquell moment, donar a la meua veu el que en podríem dir un punt de trèmol, no?, un punt, diguem-ne, per a donar a entendre que aquest era un problema dramàtic, absolutament dramàtic. Realment, si el problema aquest de l'aigua no el resollem en un termini breu —i en aquest sentit he de dir que, perquè m'agrada dir-ho, perquè es veritat, la Conselleria de Política Territorial i Urbanisme ha tingut una especial sensibilitat durant aquests últims temps—, si nosaltres no trobem la solució d'aquest problema, el coll d'ampolla que això representarà per a l'economia de Catalunya, i de fet per a tot el que és el desenvolupament català en totes les seves dimensions, serà molt greu.

Aquest és un problema que, evidentment, afecta bàsicament dues grans zones, que són la zona de Barcelona i la zona de Tarragona, però que, en realitat, d'una manera o d'una altra, té una gravíssima repercussió sobre tot el país. Recordin que encara Girona ens està reclamant una part de l'aigua del Ter, que, evidentment, Barcelona no pot tornar mentre no rebi aigua d'altres conductes. I, evidentment, convé que no se'ns parli de solucions absolutament utòpiques, com que hem de des-salar l'aigua del mar. Ara per ara, aquests no són els plantejaments seriosos que es poden fer. Ara bé, això és un tema delicadíssim, jo ho he dit aquest matí. He dit que requeriria una negociació molt i molt difícil, i una negociació, concretament, amb instàncies que estan situades fora de Catalunya. Una negociació de la qual em sembla que no és el moment de parlar ara, perquè potser si en parléssim —que és un tema que, i perdonin, conec bé— em fa l'efecte que segons com s'interpretés, des de fora, més aviat dificultaria la solució, i què s'ha de fer, amb qui cal parlar-ne, i que requereix, ho repeteixo, un tipus de negociació molt difícil, amb instàncies que són fora de Catalunya. I, d'altra banda, tenim també, a Catalunya, uns problemes centrats, per un cantó, a les comarques de Lleida i, per l'altre, a les comarques de l'Ebre, que tenen alguna cosa a dir, evidentment, en això, i que, a més, es dona el cas que són les comarques castigades que tenim a Catalunya. Algunes d'elles no pas de les més castigades, perquè encara n'hi ha que ho són més. Encara hi ha Priorats, i encara hi ha Segarres, i encara hi ha Solsones que potser estan més castigats que alguna d'aquestes comarques, diguem-ho tot. Però és evident que aquestes

comarques, les comarques de Ponent en general, les comarques de l'Ebre, d'una altra banda, són comarques que no són pas de les més brillants de Catalunya i que, en canvi, són les que tenen aigua. Per tant, aquest és una tema que ens haurem de plantejar, tenint en compte la necessitat de resoldre el problema global de Catalunya, però tenint també en compte que, si algú s'ha de beneficiar primer d'aquesta aigua, òbviament són les comarques que la tenen i que, justament, tenen necessitat de ser ajudades de cara a poder tenir un demarratge en el seu desenvolupament. Per tant, senyor Torres, i en general, senyores i senyors Diputats, pel que fa al tema de l'aigua jo li puc assegurar —i a més ja hem parlat que hem de fer una Llei d'Aigües que té moltes altres derivacions, de les quals ara no em sembla que sigui el moment de parlar, com, per exemple, el de les confederacions—, no en dubti, que és un dels temes prioritaris que el Govern de la Generalitat, si és que nosaltres amb la confiança de vostès hi arribéssim a accedir, tractaria d'una manera preferent.

El senyor Antoni Gutiérrez Díaz m'ha dit que no havia parlat de les petites i mitjanes empreses. Bé. En realitat, jo he parlat tantes vegades que creiem en la capacitat d'iniciativa dels catalans en tot, també en el camp econòmic, que és una manera com una altra de dir, i em sembla que s'entén, que creiem en la capacitat d'iniciativa dels catalans de fer això justament entre altres coses, entre altres coses que jo dic que són orfeons i clubs excursionistes, però que entre altres coses són aquest tipus d'empresa. Empreses que, de vegades, arriben a ser grosses, entenguem-nos, però que totes elles, totes elles, han començat essent això que en diem una petita i mitjana empresa. Em sembla que la Cambra, encara que jo n'hagi parlat poc o no n'hagi parlat gens de manera directa, no tindrà cap mena de dubte que, indubtablement, la coalició que jo en aquests moments represento té un especial interès que l'economia catalana —l'economia catalana que és una economia de petites i mitjanes empreses— vagi endavant. I això ho hem dit, ho hem repetit un cop i un altre cop. Hem dit que la Catalunya moderna es basa en dos pilars fonamentals, que són: l'esforç lingüístic i cultural i, d'altra banda, la seva capacitat de creació de riquesa, la seva economia, que s'ha fet, justament, seguint aquest carril de les petites i de les mitjanes empreses.

Així per si calia que, d'una manera explícita, digués en nom de Convergència i Unió quina és la nostra política econòmica, que he definit abans amb modèstia —perquè l'hem de definir amb modèstia—, ja que certes coses són fora del nostre abast, i un candidat a la Presidència de la Generalitat això ho ha de dir, però, d'altra banda, en certs aspectes amb ambició, amb tot allò que justament pot ajudar a donar a Catalunya aquells instruments que es necessiten per a tirar endavant la seva economia, instruments justament pensats de cara a les petites i mitjanes empreses. Perquè és evident que, un Institut Català de Comerç Exterior, no el necessiten les multinacionals. Les multinacionals no necessiten que nosaltres els fem un Institut Català de Comerç Exterior. Seria ridícul que algu pensés —que ningú no ho pensa, suposo— que les

multinacionals que actuen a Catalunya estan esperant que nosaltres els fem l'Institut de la Petita i Mitjana Empresa. El que intentem fer és actuar positivament en el camp del crèdit, perquè les multinacionals no el necessiten. Evidentment, si poden esgarrapen i estiren també el crèdit que les nostres empreses necessiten, i a vegades va a parar a les multinacionals. ¿Què és això? El que un Consell Consultiu Català del Crèdit o un Institut del Crèdit del nostre temps ha de mirar de vigilar és que els diners que hi ha a Catalunya destinats al crèdit, que no són pas massa pel que necessitem, no vagin a parar a aquestes grans multinacionals que, de fet, vénen i diuen: «Jo vinc, però necessito que els diners —això és una cosa que passa molt— ens siguin donats a través de crèdit a Catalunya o a Espanya.» És evident, per tant, i em sembla que es desprèn de tot el que he dit abans, que aquest és un punt nostre de preocupació fonamental.

De fet, nosaltres —i no m'allargaré, perquè aquest és un tema que, com ha dit molt bé abans el senyor Gutiérrez Díaz, jo conec— hem desenvolupat, no dic una teoria, perquè seria pretensions dir-ho, però hem desenvolupat la idea —que hem exposat molts i molts cops, i que tenim publicat, i que amb molt de gust, si cal, un altre dia els exposaré amb detall, un dia que tinguem, per dir-ho així, una hora per a dedicar només en aquest tema—, hem desenvolupat la idea segons la qual Catalunya té, malgrat les aparences, una gran possibilitat de sortir de la crisi, si sap desenvolupar bé allò que nosaltres en diem economia intersticial. ¿Què vol dir això? No vol dir l'economia residual. Vol dir que en un món que evidentment està molt influït i, en molts aspectes, dominat d'una banda per les multinacionals, d'altra banda per les empreses d'Estat i d'altra banda per les empreses vinculades amb grans grups financers, pot semblar a primera vista que no queda espai per a res. I això no és veritat. Queda molt espai, i molt important. Queda el seixanta o setanta per cent de l'espai econòmic, que és ocupat per un altre tipus d'empreses, moltes vegades petites, moltes vegades mitjanes, algunes vegades fins i tot grosses, o relativament grosses, grosses almenys pel que fa a la dimensió catalana. I aquí és on tenim la gran possibilitat. Per què? Perquè en aquest camp de l'economia intersticial, el que val és la versatilitat, el que val és la creativitat, el que val és allò que els catalans tenim, que és la capacitat d'iniciativa. Per tant, jo els vull dir que no ens sentim especialment pessimistes respecte al futur del país. Ei! Ho he dit abans i és veritat: amb l'atur i amb el que sigui, d'aquí a sis mesos, d'aquí a un any, podem no haver millorat, i en aquest sentit dic que és una perspectiva fosca, no cal fer cap broma sobre això. És una perspectiva fosca per a la gent que no té feina, per a les petites i mitjanes empreses i per a l'economia del país. És una economia fosca per a tothom. I si ho dic no és pas perquè no estigui a prop de l'economia del país, o de les petites i mitjanes empreses o de l'atur. És que és fosca, és una perspectiva fosca.

Però també els vull dir, senyores i senyors Diputats, que si nosaltres utilitzem els instruments que ens dona l'Estatut, que són importants, en la línia justament aquesta d'incidir en el que en diem una economia intersti-

cial, nosaltres tenim unes grans possibilitats de tirar endavant, si sabem, això sí, tenir poder polític. Perquè, ¿quina falla és la falla de l'economia intersticial? No és que no tinguí grans possibilitats econòmiques. No és que no en tinguí. No és que no tinguí una cosa també molt important, i és la capacitat de crear una trama social molt diferenciada i molt progressiva, que la té, molt més que les multinacionals. El problema és que no té poder polític. El problema és que una multinacional pesa més que centenars i centenars d'empreses d'aquestes. I aleshores, què cal? Cal que Catalunya, i això vol dir la Generalitat, sigui capaç d'assumir la representació econòmica, la representació dels interessos i la representació política d'aquesta economia catalana de petites i mitjanes empreses bàsicament, com molt bé ha dit abans el senyor Gutiérrez Díaz. Per tant, si abans no ha quedat prou clar, que quedi ben clar ara: preocupar-nos d'aquesta economia catalana —no de l'economia de les petites i mitjanes empreses, no!, de l'economia catalana, que evidentment vol dir en un noranta o un noranta-cinc per cent de l'economia de les petites i mitjanes empreses— pot ser el mateix des d'un punt de vista pràctic, però no és el mateix des d'un punt de vista conceptual, això també ho vull dir. Preocupar-nos d'això és una preocupació, és una finalitat, és una obsessió, si vostès m'ho permeten, fins i tot, del Govern de la Generalitat. Bé, sobre això podríem insistir en altres temes, jo no he dit, jo no m'he desinteressat en cap moment, en cap moment, de la problemàtica de l'atur; el que passa és que ara —i en tot cas em plauria que se'm desmentís si no és així— les possibilitats immediates que tenim d'actuar sobre l'atur, per exemple a través dels fons que són de distribució estatal, i algunes altres grans mesures de tipus conjuntural, estan quedant molt fora del nostre abast. Que tenim una possibilitat d'actuar, sí, però és la possibilitat indirecta, la possibilitat de la pressió, la possibilitat d'això que n'he dit capacitat de proposta, però que n'hauríem de dir també la capacitat de pressió que Catalunya pot fer. Per exemple, he dit que hi ha una certa tendència a Espanya —i això torna amb la idea que abans he dit de la solidaritat interregional, que és una cosa que no es pot confondre amb uns plantejaments sistemàticament anticatalans, com de vegades es fa des de Catalunya quan es tracta aquest tema—, he dit que hi ha una certa tendència fora de Catalunya, en tractar per exemple d'aquests fons dedicats a l'atur, a dir: bé, a Catalunya no hi ha atur o n'hi ha poc. Evidentment que les estadístiques no ho confirmen això, però en la realitat, a l'hora de prendre decisions polítiques, tots vostès saben que moltes vegades no compta tant l'estadística com la pressió política i com les imatges preconcebudes que existeixen. I ha de ser feina del Parlament, i ha de ser feina dels partits polítics, i ha de ser feina del sindicat, però també ha de ser feina del Govern de la Generalitat, sigui quin sigui, pressionar, informar, tractar amb el poder per tal que aquesta falsa imatge desaparegui, i per tal que nosaltres puguem indirectament —no pas per les competències que de moment tenim— indirectament d'una manera eficaç, no diré resoldre, però almenys pal·liar el problema de l'atur que tenim plantejat.

Ara, a part d'això que podria estendre molt, he fet una referència a la coordinació de les possibilitats que hi ha, que són —diguem les coses com són— limitades, per exemple en els Ajuntaments. Els Ajuntaments catalans han fet un gran esforç molt lloable; molts Ajuntaments del cinturó de Barcelona, molts d'ells, efectivament, Ajuntaments socialistes o comunistes, i em complau molt dir-ho, han fet un gran esforç per veure com podien pal·liar l'atur, i és un esforç que ha estat molt útil, ha estat molt positiu, perquè ha demostrat davant del poble que se'n preocupaven, però no ha estat pas molt útil el resultat concret i tangible que han aconseguit, perquè no el podien aconseguir, la qual cosa no vol dir que no l'hagin de continuar fent aquest esforç, que alguna cosa se'n treu, i sobretot se'n treu això, que el poder, en aquest cas el poder municipal, no ha abandonat la seva gent. Aleshores, el Govern de la Generalitat ha d'actuar en aquesta mateixa línia, evidentment, però jo els parlo com a candidat que vostès votaran o no com a President de la Generalitat, i per tant els haig de dir: les nostres limitacions són aquestes. Ara bé, dintre d'aquestes limitacions, de cara a veure si podem recuperar o podem, que de fet l'Estatut no ens ho preveu, a través d'algun mecanisme intervenir a l'INEM (l'Institut Nacional d'«Empleo») o podem intervenir en els fons de distribució, aquests estatals que els deia abans, amb tota una altra sèrie de mesures, nosaltres actuarem. Però nosaltres ara, des d'ara seriosament, responsablement, dir farem això i això, nosaltres no ho podem dir. Farem tot allò que puguem amb el suport de vostès, en una línia de pressió, en una línia de negociació i en una línia de defensa d'aquests drets de Catalunya, que a la vegada és, per aquestes imatges que he dit, la defensa de Catalunya que en aquest moment, és clar, vol dir concretament dels obrers sense feina que hi ha a Catalunya, en defensa d'aquesta Catalunya, que com he dit moltes vegades, per aquesta imatge que jo els he comentat, de vegades és negligida pels poders centrals.

S'han fet algunes altres observacions, m'excusaran si potser no les contesto absolutament totes..., per exemple la joventut. Jo voldria dir als qui m'han fet aquesta observació que, i això el senyor Gutiérrez Díaz ho ha dit, aquest és un problema seriós, que no estic gens segur que en aquests moments ningú el tingui gaire ben resolt, que és un problema seriós que es manifesta també per exemple en l'elevat abstencionisme electoral que hi ha precisament entre la gent jove, que és molt elevat, molt desproporcionadament elevat. És a dir, aquí hi ha un problema que com a mínim he de dir que fins i tot les forces polítiques més dominants de Catalunya durant aquests últims anys no han resolt, a Catalunya com a mínim. Això no vol dir res, vol dir que ara ens hi hem de dedicar tots plegats. Dic tots plegats perquè justament a la Conselleria d'Ensenyament i Cultura que era, que és la Conselleria que Convergència i Unió té dintre de la Generalitat provisional, nosaltres vàrem sacrificar de tenir una Direcció General en un moment que només n'hi podria haver tres de Direccions Generals, i això els Consellers, els qui comparteixen amb mi la presència en el Consell Executiu de la Generalitat, ho saben; en un moment en què només

hi podia haver tres Conselleries, vàrem sacrificar de poder tenir una Conselleria d'Esports —que és una Conselleria rendable, diguem-ne brillant, una Conselleria en la qual es poden fer coses— vàrem sacrificar de tenir, perdonin, una Direcció General d'Esports i vàrem tenir, vàrem optar, per una Direcció de la Joventut, en la qual sabem que ara per ara els resultats tangibles, allò que es toca, allò que es pot rentabilitzar, que fins i tot es pot rensabilitzar electoralment, són molt minsos, són molt petits.

En el terreny que s'ha parlat de la dona, jo vull dir-los el següent: nosaltres hem tingut sempre una norma de conducta en aquest punt que ha estat no tan fer declaracions com mirar d'actuar en el terreny de la legislació d'una manera que efectivament representi una equiparació, que serà gradual probablement, perquè tot és lent, però que representi una equiparació dels drets i de les possibilitats de l'home i de la dona. Nosaltres vam presentar —i ja sé que no n'hem de parlar del Parlament de Madrid, d'acord, no n'hem de parlar, però, de fet, hem d'aportar aquí el nostre capital polític i el que hem fet; les paraules no valen, el que val és el que s'ha fet—, nosaltres vam presentar, dic, el projecte de llei sobre la pàtria potestat, nosaltres, i nosaltres hem presentat ara el projecte de llei que fa que les contribucions que per Seguretat Social paguen les dones, quan elles moren puguin repercutir sobre les famílies, no com abans que no hi repercutien. I, evidentment, senyor Gutiérrez Díaz, nosaltres no tenim cap dona en el nostre Govern, però tenim més representació femenina que el PSUC a la Mesa del Parlament, vull dir això, que com a mínim en aquest punt estem un a zero.

Senyores i senyors Diputats, probablement em torno a descuidar algun dels punts que abans se m'ha dit que no havia tractat prou, o que no havia tractat prou bé. Els prego que em disculpin, però, de tota manera, el que m'imagino que vostès necessiten per a prendre una decisió respecte al seu vot no és tant que ara jo els torni a llegir, aplicada a un altre sector, aplicada per exemple a l'acció cultural o aplicada a la llei d'aigües, doncs, aquesta llarga exposició dels punts fonamentals que pensem tocar i com els pensem resoldre: què fem per exemple amb el tema de les Caixes d'Estalvis... No és això. Nosaltres som un partit nacionalista, som uns partits nacionalistes, tenim com a objectiu fonamental fer que Catalunya sigui Catalunya. Sabem que això, abans ho he dit, és un problema, ha estat un esforç de llengua i de cultura i d'economia; també és un altre esforç, un esforç de convivència. És a dir, si no aconseguim un marc de convivència, nosaltres no tirarem el país endavant. I vostès saben... o millor dit, permetin que els digui una altra cosa: des de la perspectiva d'aquest partit, de l'altre o del de més enllà, pot ser molt important aconseguir el marc de convivència, però des de la perspectiva d'uns partits nacionalistes ho és tant com ho pugui ser per al que més; perquè, de fet, si aquest element fonamental que és la convivència no l'aconseguim, convivència entre comarques riques i comarques pobres, convivència entre sectors socialment o econòmicament més afavorits i més desfavorits, convivència entre catalans de generacions i catalans acabats

d'arribar, si no aconseguim aquesta convivència, Catalunya no serà. I això, que Catalunya no sigui, per a un partit nacionalista, és la cosa més greu, evidentment, que hi pot haver.

Per tant, acceptant totes les limitacions que vostès han fet notar, i que tenen raó, però que només hi hem d'afegir una cosa: que cal que hi hagi algú —i ens toca a nosaltres, i ho fem, i ho farem fins que calgui, i fins que el Parlament ens ho permeti—, cal que hi hagi algú que accepti la responsabilitat, que assumeixi la responsabilitat de prendre decisions de govern. Però en el grau en què això sigui possible, en què vostès ens ho permetin, nosaltres durem a terme una política al servei de tot el poble. Jo sento molt ara no tenir un text aquí que és molt personal, i que evidentment sé perfectament que no té cap pes davant del que en podríem dir les anàlisis polítiques, no té cap pes, però com que, en darrer terme, vostès, a més de votar un programa, i a més de votar un govern, voten un candidat a la Presidència, penso que potser aquest text hauria estat bo —tot i que no té cap pes, políticament parlant— que jo els l'hagués pogut llegir; i és un text en el qual dic el següent: «I ara, què és Catalunya? ¿Allò de Catalunya serà cristiana o no serà?, o d'altres diuen: Catalunya serà socialista o no serà, o Catalunya serà liberal o no serà. Catalunya és Catalunya, i Catalunya és un país en el qual hi ha socialistes, i en el qual hi ha liberals, i en el qual hi ha catòlics, i en el qual hi ha gent descreguda, i en el qual hi ha anarquistes, i en el qual hi ha intel·lectuals, i en el qual hi ha obrers, i en el qual hi ha comarques riques, i en el qual hi ha comarques pobres, i en el qual hi ha de tot.» Des de la nostra perspectiva, que és una perspectiva globalitzadora, com els he dit, nosaltres intentarem salvar la Catalunya en la qual hi ha tot això; ajudar a salvar amb l'ajuda de tothom, modestament, tan modestament com vulguin, però en allò que ens pertoqui, la Catalunya de tothom que és la Catalunya en la qual hi ha tota aquesta gent. Aquesta és la Catalunya que nosaltres estimem. I si en el meu parlament d'ara, o en el meu parlament d'aquest matí, s'han produït dues coses que no voldria de cap manera que es produïssin, jo els prego que les considerin sota el prisma que els vull dir. Dues coses, que són: primera, que hagués tingut alguna expressió que, més enllà dels desacords polítics que evidentment existeixen i que no pretenem ocultar de cap manera, hagués pogut ferir la sensibilitat de ningú; i, per altra banda, si vostès haguessin entès, creguts que s'havia de fer un plantejament que hagués estat, per dir-ho així, més agosarat, en certs aspectes diguem-ne més brillant, més ardit —de vegades segons quins tipus de concrecions que ens demanen no es poden donar, perquè no es poden donar, no els hem donat—, sàpiguen només això: els estem parlant no pas des de la realitat del poder, però sí des de la perspectiva de govern, i, per tant, hem de tenir una prudència, hem de tenir una contenció que no ens permet accedir a certs pronunciaments, que l'únic que podem dir és això tan poc engrescador, repeteixo, de dir: fins aquí no podem arribar. Però això no ho agafin com un signe, diguem-ne, de temor, com un signe de falta de convicció, agafin-ho, simplement, com una manifestació de la prudència amb

la qual s'ha de parlar, repeteixo, no des de la realitat del poder, però sí des de la perspectiva del poder.

El Sr. PRESIDENT: Senyores i senyors Diputats, a continuació els representats dels Grups parlamentaris podran fer ús de la paraula per un temps màxim de deu minuts, per explicar la seva intenció de vot. Seguidament, quan aquest torn d'intervencions s'hagi acabat, procedirem a la votació. Té la paraula, en nom dels Diputats independents del Grup Mixt, el Diputat senyor Josep Benet.

Jo pregaré el senyor Benet, i a tots els altres Diputats que han d'intervenir, que atesa l'hora, tractin d'ajustar-se al més possible al límits de temps.

El Sr. BENET: Senyor President, senyores i senyors Diputats, molt breument, tal com ens acaba de demanar el nostre President. Crec que són molts els membres d'aquesta Cambra que haurien volgut que en el dia d'avui, precisament vigília de Sant Jordi, haguéssim pogut donar al nostre poble el President de la nova Generalitat autònoma i el Consell Executiu amb el nostre vot favorable. Crec que l'exemple d'unitat política donat pel poble de Catalunya, des de fa molts anys, i l'existència d'un Govern minoritari i monocolor, no és el que necessita la construcció d'una Catalunya autònoma de tots i per a tots. No és el Govern que respon a la realitat social i política de Catalunya que han demostrat les eleccions, els resultats electorals. En la meua anterior intervenció he donat moltes de les raons per què no podíem votar aquest Govern minoritari. És més, he dit clarament que amb aquest Govern minoritari, en el període excepcional, com és sempre un període constituent, era una experiència que encara no s'ha fet mai en el món, i jo no vull que aquesta experiència tan perillosa es faci precisament en el meu país. He de constatar que pràcticament cap de les raons que he donat a la meua anterior intervenció per votar no, per no acceptar aquest Govern, ni el programa, ni el seu programa, no han estat contestades pel candidat; però el que m'ha preocupat més és que sembla que no es vulgui admetre o almenys discutir una de les qüestions fonamentals de la meua anterior intervenció que és, precisament, aquesta afirmació que he fet reiteradament, que anem a viure un període constituent. Sembla que en aquesta Cambra, aquestes paraules, període constituent, facin por. Per tant, els independents del Grup Mixt ens veurem obligats a votar negativament perquè no volem ser responsables d'un Govern semblant. I votarem negativament perquè creiem que l'abstenció, si ens absteníem, seria facilitar l'aprovació d'aquest Govern que se'ns proposa; i facilitar també l'aprovació d'un Govern és fer-se també responsables de la seva existència davant del poble i, per tant, de les conseqüències de la seva constitució. És més, és fer-se responsable també que Catalunya no arribi a tenir el Govern estable que reclama a l'hora present i que pot arribar a tenir, si aquest Parlament, si nosaltres, Parlamentaris, ho volem i si rebutgem ara, amb el nostre vot, el Govern i el programa que se'ns presenta. Res més, i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: En nom dels Diputats del PSA, que formen part del Grup Mixt, té la paraula el Diputat senyor José Acosta Sánchez.

El Sr. ACOSTA: Señor Presidente, señoras y señores Diputados, se han tocado aquí fundamentalmente dos tonos, la crítica al gobierno monocolor, al gobierno minoritario, al gobierno débil, etc., y el otro tono es la crítica al propio programa de gobierno propuesto esta mañana. Yo voy a entrar en este segundo tema, que creo que es el substantivo y, desde esta perspectiva, lo que encontramos en la exposición del programa propuesto es, dicho con toda sinceridad, una falta de profundidad, de rigor y de compromiso, en relación al momento histórico en que vive Cataluña. Y esto lo decimos, concretamente, desde la perspectiva de nuestro tema, de la cuestión que legitima la presencia del PSA en esta Cámara, y en este nuestro tema, la falta de profundidad y la falta de compromiso ha sido especialmente evidente en la primera intervención del señor Pujol. Luego, ha intervenido el portavoz de su partido, y tengo que decir que si con el señor Pujol el tema entró en Guatemala, con el Sr. Macià Alavedra salió de Guatemala y entró en Guatepeor, porque se nos ha venido a decir que se respetan todas las culturas aquí existentes y que se las tiene en cuenta; pero es que esto no es el problema, se respetan todas las culturas pero que no piense nadie que el Gobierno propuesto va a asumir el problema desde una perspectiva política. El planteamiento no es válido o no se nos entiende o no se nos quiere entender. Cuando nosotros decimos que existe un problema, no nos contentamos con que se nos reconozca el problema, sino que lo que pedimos es que se asuma como acción política, como acción de gobierno, y es eso lo que no se ha hecho. Porque desde ese planteamiento va a ocurrir que, tal como hemos visto aquí propuesto en el programa de esta mañana, la Conselleria de Cultura va a disponer de un presupuesto, presupuesto al que van a aportar sus impuestos todos los ciudadanos de Cataluña, es decir, catalanes de origen, extremeños, andaluces, murcianos, y estos contribuyentes no van a ver atendida su cultura específica. Éste es el problema, éste es el problema político, el problema que nosotros reivindicamos.

Posteriormente a la intervención del Portavoz del Grupo del partido mayoritario, en una segunda intervención, el señor Pujol tampoco nos ha aclarado la cuestión, tampoco ha ahondado en el mismo. Se nos ha dicho que se ha hablado de este tema en donde tenía que hablar, en Madrid. Nosotros no participamos de esta idea, nosotros creemos que el problema de la solidaridad de Cataluña con los restantes pueblos de España, y concretamente con el nuestro, con el pueblo andaluz, se tiene que tratar en este Parlamento, desde las instituciones de gobierno de Cataluña, lo demás es una evasiva. El planteamiento de que sólo en Madrid es válido este tema, conduce a la cuestión de que se ignoran las bases fundamentales del mismo, porque hay que decir que en el fondo de la cuestión hay un gran fenómeno social, y es que masas de trabajadores han venido de otras tierras con su oferta extraordinaria y barata de mano de obra, han constituido la principal fuente de acumulación del capital en Cataluña, y, si ahondamos por esta vertiente, el partido mayoritario hoy tiene en gran parte su razón de ser en virtud de este fenómeno; luego, el problema concreto hay

que plantearlo también desde Cataluña. Es Cataluña, creemos, la que tiene concretamente una deuda de solidaridad con esos pueblos de España que tanto han aportado a su riqueza, con esta oferta extraordinaria de fuerza de trabajo barata y abundante.

Se nos ha dicho también: «del tema de la cultura hemos hablado» —en la segunda intervención del señor Pujol. Volvemos a decir lo mismo, el tema no es hablar, el tema es asumir el problema como una función de gobierno, incluirlo en un programa de gobierno, y marcamos dos perplejidades que nos han llamado bastante la atención esta mañana: en primer lugar, nos preguntamos como un tema, tan importante históricamente para un hombre como el señor Pujol, como el gran problema y esperanza de Cataluña, que era el de la inmigración, de golpe se borra; después del triunfo del partido del señor Pujol parece que el problema ha desaparecido, parece que la principal virtud del triunfo electoral de Convergencia ha sido hacer desaparecer este problema, porque de otra manera no nos explicamos cómo en su programa de gobierno no está incluido.

Coherentemente y con este olvido vemos como en el Gobierno que se nos ha prefigurado, concretamente la Conselleria de Cultura, no hay ningún órgano que se ocupe de la cuestión. Se nos ha mentado una serie de instituciones nuevas, una serie de órganos nuevos para atender la reconstrucción muy legítima de la cultura catalana; pero decimos nosotros: si existe el problema como históricamente lo ha reconocido el líder del partido llamado a gobernar o que pretende gobernar, si existe el problema, ¿cómo es que no se incluye en su programa de gobierno? Si existe el problema de la pluralidad cultural de Cataluña, ¿cómo es que la Conselleria de Cultura que se prefigura no asume este problema? Creemos que este planteamiento es incoherente, incoherente a nivel superficial; tiene una razón de fondo que es que debajo de él hay una filosofía, una filosofía de la futura Cataluña, una filosofía de catalanización, una filosofía que aquí se ha expuesto bajo el término de la defensa de la catalanidad. Nosotros, en este planteamiento, en esta expresión, defensa de la catalanidad, más que una tarea creativa vemos una trinchera, una trinchera de la cual no se quiere salir para no asumir la otra gran realidad de la Cataluña plural, de la Cataluña diversa.

Quede pues claro que nosotros traemos aquí este problema para que se asuma desde una acción de gobierno, no para que se nos diga: hemos hablado de los no catalanes, no para que se nos diga: este problema ya lo hemos planteado en Madrid, el de la solidaridad de Cataluña con otros pueblos. Lo traemos aquí para que se asuma como función de gobierno, y esa es la cuestión básica, y termino diciendo que los resultados electorales y la política en general que aquí se ha expuesto como programa para la futura Generalitat, en esta política, hay un punto que nos preocupa enormemente que es la conjugación de la política cultural que acabo de delinear con la política económica aplicada a las masas que han venido de otras tierras; una combinación de política económica que es eminentemente burguesa con una política cultural que va a ser restrictiva, que no va a entrar a fondo en la realidad

plena de la Catalunya. Creemos honradamente que va a producir efectos desastrosos en las masas trabajadoras inmigradas y creemos que estamos en la obligación de advertir de estos efectos.

La segunda perplejidad, y con esto termino, que nos ha causado la exposición programática de esta mañana es que un partido nacionalista, un partido que funda su esencia y razón de ser fundamentalmente en la grandeza de Catalunya, en la capacidad creadora de Catalunya, en la iniciativa de los catalanes como reiteradamente se nos ha expuesto al final, cómo este partido nacionalista no asume el gran tema de la gente de diversas culturas que aquí conviven. ¿Por qué se regatea el planteamiento del tema? ¿Por qué se oculta? ¿Por qué no se incluye como labor de gobierno? Nosotros creemos que aquí hay una falla, una incoherencia fundamental, nosotros creemos que por aquí de alguna forma se desvirtua este contenido nacionalista del partido que pretende gobernar. Y acabo diciendo que en la primera intervención, y con ello reitero lo que ha dicho anteriormente el otro Diputado del PSA, en la primera intervención del señor Pujol, la palabra solidaridad no apareció, y esa ausencia era grave y ese olvido no puede minusvalorarse; y tan grave como esa ausencia es el planteamiento, a nuestro juicio poco riguroso, del asunto que más directamente nos compete y que de nuevo prueba la legitimidad y la necesidad de la presencia del Partido Socialista de Andalucía en Catalunya. Nada más.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup d'Esquerra Republicana té la paraula el Diputat senyor Víctor Torres.

El Sr. TORRES: Senyor President, senyores i senyors Diputats, nosaltres no votarem negativament. I no votarem negativament perquè ja he dit en la meua intervenció precedent que no teníem cap objecció fonamental en el que fa referència a l'estructura del Govern que se'ns ha presentat i el seu President. No votarem negativament, però tampoc podem votar positivament perquè malauradament en el programa de govern que se'ns ha presentat —tot i que reconeixem que hi ha en ell aspectes positius indiscutibles: hi ha una voluntat d'endegar el país que cal reconèixer— al nostre judici, hi ha molts punts, punts importants, que han quedat en una zona d'ombra que nosaltres voldríem que s'aclarís. Tots els Portaveus gairebé sense excepció han fet al·lusió a la vaguetat i a la imprecisió del programa que és gairebé, diria jo, una conseqüència de la seva ambició. Aquest programa de govern, al nostre judici, és massa important, és massa extens, sobretot tenint en compte que el Govern que ha de portar-lo a terme és un Govern amb poca base parlamentària. Altra cosa seria si aquest Govern hagués pogut recolzar en una base parlamentària important, aleshores sí que podríem globalitzar, que podríem fer prova d'una gran ambició política i que podríem presentar proposicions a curt, a mitjà i a llarg termini. Tal com estan les coses, nosaltresensem que seria preferible circumscriure les nostres ambicions a un programa més reduït sobretot en l'espai i en el temps. Per exemple, un programa, una oferta al Parlament, que podria desenvolupar-se d'aquí a final d'any, fent una tria

molt precisa, molt concreta i molt ben explicada en cada un dels sectors que el candidat Pujol ha escollit, és a dir, el sector institucional, el sector cultural i el sector econòmic; fer una tria de coses que puguin ser realitzades fàcilment, que permetin que les nostres institucions prenguin la ruta amb precaució, sense por de relliscar, sense perill d'estimar-se. I a la vegada, voldríem que en la propera sessió, perquè probablement hi haurà una propera sessió, se'ns expliquessin alguns punts concrets que, malgrat tot, han quedat a l'ombra, malgrat les explicacions importants del Diputat Macià Alavedra i del candidat a la Presidència. En diré concretament alguns: hi ha el problema dels traspassos, per exemple; s'ha parlat molt dels traspassos, tothom està d'acord que cal accelerar els traspassos, s'ha dit que les Comissions Mixtes estarien compostes per membres que serien un reflex de la unitat parlamentària, però jo els diré que això no és cap novetat perquè fins ara teníem un Govern d'unitat a la Generalitat i els membres de les Comissions Mixtes pertanyien a les diferents disciplines polítiques parlamentàries i fins i tot no parlamentàries. Això vol dir que, malgrat aquesta cohesió en el Consell i en les Comissions Mixtes, s'han produït grans irregularitats i grans retardaments en els traspassos de serveis importantíssims, tots teniu a la memòria els traspassos d'ensenyament, els traspassos de la Inur i altres que seria llarg d'enumerar, que estan aprovats per la Comissió Mixta des de fa més d'un any i mig i que a l'hora actual encara no han pogut entrar a la Generalitat. Això vol dir que nosaltres voldríem que, a més a més de dir-nos que s'impulsarà el procés de traspàs de serveis, se'ns digués de quina manera es pot impulsar, perquè és evident que no serà únicament fent viatges a Madrid que arribarem a obtenir una acceleració i una accentuació en el traspàs de serveis. És una precisió que jo voldria que el candidat ens digués en la pròxima sessió, i que ens digués amb quins mitjans polítics compta o espera comptar per tal que la política de traspassos sigui una realitat efectiva.

S'ha parlat —un company de Grup parlamentari— del problema de les Cambres Agràries. No insistiré molt en ell, l'evoco; a mi m'agradaria que se'ns precisés quina serà la política del Consell de la Generalitat, si surt elegit, en matèria de Cambres Agràries, la qual, per als sectors rurals del nostre país, és un problema que té una importància evident.

Tenim el problema dels desequilibris. Macià Alavedra l'ha tornat a evocar, jo m'hi he referit aquest matí; nosaltresensem i continuarem pensant i pensarem que és un dels problemes importantíssims del nostre poble per no dir el més important. No n'hi ha prou amb dir que tenim una voluntat correctora dels desequilibris, em sembla que ja en un programa de duració limitada i d'ambició modesta hauríem de començar a dir, a precisar, quines són les mesures d'urgència que nosaltresensem adoptar, encara que només sigui per a tranquil·litzar aquelles comarques que es troben avui gairebé deixades de banda.

I en fi, no vull ser més llarg perquè vull respectar les instruccions del President. Ha quedat també en l'aire, sense contesta, el nostre plantejament de la possible reforma de l'Estatut, de les modificacions que nosaltres

creiem que s'haurien d'introduir. Tothom està d'acord que trobarem moltes dificultats i les dificultats vindran precisament del fet que en el text de la Constitució i en el text de l'Estatut hi ha limitacions, hi ha restriccions, hi ha condicionaments que ens obliguen a fer saltar els forrellats en molts punts capitals de la futura actuació governamental. Per tant, nosaltres voldríem que es pensés seriosament, ja des d'ara, no pas amb una pruija demagògica de radicalisme, de cap de les maneres. Però nosaltres pensem que si volem fer una feina realment positiva aquí i al poder Executiu, ens caldrà examinar molt seriosament les deficiències de l'Estatut que, vulguem o no vulguem, són notables. I, aleshores, sense passió, sense enfadar-nos, tranquil·lament, hem de fer un inventari de les coses que no funcionen i que no podran funcionar mentre no les modifiquem, i, aleshores, fer un paquet de possibilitats i amb aquestes possibilitats utilitzar els mitjans que ens ofereixen, tant la Constitució com l'Estatut, i presentar-lo com un desig unànim del poble de Catalunya. Perquè si no ho fem així, potser sí que farem una obra de gestió administrativa, potser sí que farem una obra de descentralització progressiva, però ens mancarà aquell pebre, aquella sal, que només pot donar el poder polític, la sobirania política delegada. Per tant, també pregaria el candidat que ens digués, clarament, sincerament, la seva opinió sobre el programa de les possibles modificacions a introduir en l'Estatut, i això serà evidentment un dels punts que decidirà la nostra posició definitiva. De moment, avui, aquest vespre, l'Esquerra Republicana adoptarà una actitud d'abstenció.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup dels Centristes de Catalunya, té la paraula el Diputat senyor Eduard Punset.

El Sr. PUNSET: Senyor President, senyores i senyors Diputats, voldria iniciar aquest llarg cicle de quatre anys d'intervencions, retent homenatge, en primer lloc, als dirigents històrics de Catalunya que, en assumir totes les servituds dels jocs democràtics, han impulsat l'elecció parlamentària del futur President de la Generalitat, gràcies al marc de llibertats vigents a nivell d'Estat. Al President, Josep Tarradellas, i a tots els dirigents dels partits aquí representats, sense exclusives, us recordo que sou, més que el patrimoni d'un partit, el de tots els catalans, que defensarem el sistema democràtic i de llibertats en què defenseu les vostres opcions, i que estarem disposats a desprendre molt pròdigament el sentit de responsabilitat, per tal que mai més ningú no pateixi la incomprensió i l'acuit personal per motius polítics. Dit això, tinc el deure, molt menys agradable, d'explicar en nom del meu Grup parlamentari el per què no estem d'acord ni amb la composició del Govern ni amb el seu programa que se'ns ha presentat aquest matí.

Primer: el programa no aborda els problemes reals que commouen el poble de Catalunya. El proper Govern de la Generalitat hauria de donar exemple i impulsar la resta d'Espanya a mobilitzar l'esforç col·lectiu en honor de les solucions dels grans problemes econòmics i socials dels grans països industrials a la dècada dels vuitanta: indefensió del consumidor, desarrelament de la tercera edat, proliferació de burocràcies cada vegada més inefi-

caces, intromissió desconsiderada de l'Estat en la reassignació de recursos, etc. El programa del candidat presidencial no sembla adonar-se prou que les aspiracions més generalitzades i actuals de l'opinió pública tenen poc en comú amb el tractament de problemes que són més característics dels anys setanta que dels anys vuitanta. Ara, cal donar un contingut econòmic i racional a l'horitzó autonòmic que hem recuperat. Estem guanyant la batalla per la llibertat i l'autonomia. La gent està profundament preocupada pel futur. És necessari estructurar aquest futur d'una manera intel·ligible, i això sols és possible mitjançant una anàlisi assossegada i científica de problemes concrets.

No se'ns ha explicat com afrontar els problemes del consumidor, totalment desamparat i desorganitzat davant dels esquemes de producció estructurats no sempre en benefici del consumidor, sinó de les seves finalitats; els problemes de la discriminació femenina, i l'oferta de mà d'obra juvenil, que sovint tenen els seus orígens en les expectatives de determinats sectors socials, tocant al comportament previsible d'aquests grups de treballadors. Com que la formació professional és onerosa, la recuperació de la inversió que implica aquesta formació requereix, per a la seva rendabilitat, un cert grau de continuïtat del treballador a l'empresa. En aquest context, malauradament, es té tendència a associar les dones i els treballadors més joves amb expectatives poc favorables des del punt de vista d'estabilitat laboral. Mentre el programa de govern continua oferint noves burocràcies per a administrar i reassignar els minsos recursos amb els quals comptem, l'opinió pública de tots els països occidentals desitja una simplificació i desburocratització dels mecanismes administratius. La nova i difícil llibertat per la qual hauran de lluitar tots els demòcrates d'aquest país passa per una profunda reforma de la burocràcia en el seu sentit més ampli, i no així per la seva extensió, tal com es proposa en el programa de govern.

Segon: el programa de govern no és un programa prou reformista en el sentit modern de la paraula. A nivell econòmic, la creixent complexitat dels problemes exigeix la participació d'amplis sectors socials per a poder-los solucionar. La gran batalla per accedir d'una manera ordenada al futur requereix una programació democràtica, i no n'hi ha prou anunciant simplement que es farà un programa de quatre anys. És necessari orquestrar, d'alguna manera, la participació dels sectors implicats en el procés de producció, en els dissenys i plantejaments de política industrial i agrícola a Catalunya. A la dècada dels vuitanta, no pot sobreviure una situació on l'home del carrer es veu amarat d'informació, amb tota la intensitat de què són capaços els actuals mitjans de producció, fins al mateix moment que aquest home del carrer travessa el llindar de la porta del seu treball, on no tan sols no se l'informa, sinó que freqüentment se'l desinforma de la marxa de la seva empresa i de les perspectives del lloc de treball. En el programa de govern no s'esbossa cap plantejament en matèria de programació i de participació, i aquesta és l'essència del reformisme als anys vuitanta.

Aquesta manca de participació al nivell econòmic, troba el seu reflex al nivell polític. Un govern monocolor,

com el que se'ns proposa, és l'antítesi del reformisme modern, que suposa la cristallització d'un esforç col·lectiu i concertat. Dit d'una manera més planera: la solució dels grans problemes econòmics i socials amb què s'enfronta Catalunya, reclama un Govern d'espectre molt més ampli que el que aquí se'ns ofereix, i, malgrat la brillant rèplica del candidat, continuo sense veure per què no s'han fet més esforços, si més no, a engegar aquest procés. Finalment, la coalició que pretén formar Govern, en aquesta etapa prèvia, ha demostrat una certa manca de flexibilitat en el diàleg i la negociació que, amb tota certesa, pot hipotecar en els propers mesos l'eficàcia del futur Govern. Aquest Govern és feble i solitari perquè ha estat incapaç de negociar o convèncer cap dels partits representats en aquest Parlament. S'ha vençut, però no s'ha convençut els representants d'amplis sectors socials que aquesta era una solució adequada i estable per a Catalunya. Vinc a confirmar, doncs, que el poder de convocatòria de l'opció de govern que se'ns ofereix, no és suficient perquè el Grup parlamentari de Centristes pugui alterar la seva decisió d'abstenir-se en aquesta votació i en funció d'aquest programa. Senyor President, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya, té la paraula el Diputat senyor Antoni Gutiérrez Díaz.

El Sr. GUTIÉRREZ: Honorable senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, hem escoltat la intervenció del senyor Jordi Pujol en nom de la seva proposta en el torn corresponent de respostes a les intervencions dels Grups parlamentaris. Entenem que en la seva intervenció, el senyor Jordi Pujol ha completat alguns aspectes, ha fet referència a alguns mancaments, que no dilueixen, al nostre entendre, la importància de l'absència d'aquestes referències a la intervenció inicial. Per exemple, a propòsit de la joventut, creiem que invocar el treball de la Conselleria pot ser un bon exemple, però el que nosaltres reclamem és una política per a la joventut des del Govern de la Generalitat, i no es pot dir, entenem nosaltres, que aquest és un problema molt gran, que és un problema que el té tothom, perquè ara es tracta d'un moment específic per a enfrontar-se amb aquest problema i oferir-ne línies de solució. El mateix diria, per exemple, respecte al problema de la situació de les dones. No hi ha dubte que la minoria de Convergència i Unió al Parlament espanyol deu haver fet un bon treball, però no es tracta d'això. Es tracta, des del Govern de Catalunya, d'oferir una política que porti a una perspectiva d'alliberament de la dona. I, a propòsit, senyor Pujol, que és veritat que vostè té una representant a la Mesa i nosaltres no en tenim cap... Però vostè té dos llocs i nosaltres només un; jo agafo el compromís formal del nostre Grup parlamentari que si ens en cedeix un, posarem una dona a la Mesa.

Però més enllà d'aquesta bona voluntat també per part nostra de portar una dona a la Mesa i precisament a la Vice-presidència, que és el lloc que enteníem que corresponia al PSUC, com a tercera força parlamentària a Catalunya, nosaltres voldríem dir que en la intervenció del senyor Jordi Pujol hi ha una insistència, una reitera-

ció en el que entenem que invalida la seva proposta. Ha acabat la seva intervenció recordant-nos, amb una llarga llista, una tirallonga de sectors polítics i socials, que a Catalunya hi ha de tot. Precisament per això, perquè a Catalunya hi ha de tot, es planteja fer un govern amb un programa que sigui per a tot Catalunya. A Catalunya hi ha una classe treballadora, i sense aquesta classe treballadora Catalunya no pot avançar. A Catalunya hi ha una pagesia, hi ha unes capes mitjes, una intel·lectualitat. És a dir, efectivament, aquesta Catalunya per a tothom, aquesta Catalunya que volem que es converteixi en una sola col·lectivitat nacional, necessita de l'esforç de tots. Cal fer-la entre tots. I no és perquè sí, crec jo, que el senyor Jordi Pujol, que ens té acostumats a regalar-nos citacions de prohoms catalans, no utilitza habitualment les de Francesc Layret. És perquè cadascú té les seves pròpies citacions, i cal fer coincidir totes aquestes citacions en una mateixa voluntat. Crec que Convergència i Unió no és conscient encara de quina és la seva responsabilitat en aquest moment. Perquè qui ofereix un govern a la Cambra i un programa a la Cambra és Convergència i Unió, i Convergència i Unió no pot dimetir la seva responsabilitat sobre les altres forces parlamentàries.

I la primera responsabilitat de Convergència i Unió és oferir un govern monocolor en l'aspecte polític i en l'aspecte social. I ens deia també el senyor Jordi Pujol que uns em fan uns plantejaments que no em permetrien de coincidir amb uns altres. En tot cas, senyor Jordi Pujol, si els plantejaments són de classe, caldria saber escollir. Però si hi ha una voluntat d'avenç unitari, cal saber, sobre la discussió concreta, superar les diferències. I és per això que el programa que ens ha presentat el senyor Pujol és tan genèric, de tanta ambigüitat, perquè no ha estat elaborat com un procés unitari, sinó com una voluntat de partit, de sortir-se'n per la via més fàcil, per la de la generalitat. Aleshores, nosaltres, davant de les propostes que ha reiterat el senyor Jordi Pujol, votarem negativament la seva proposta; invitem la Cambra a prendre aquesta posició que entenem que és un servei a Catalunya i, de nou, invitem Convergència i Unió que, si no surt amb un resultat favorable d'aquesta votació, aprofiti aquestes quaranta-vuit hores per a oferir a Catalunya quelcom que s'adigui amb les necessitats històriques del moment actual.

Moltes gràcies, senyor President, gràcies senyores Diputades, gràcies senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup Socialista, té la paraula el senyor Joan Reventós.

El Sr. REVENTÓS: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, consumeixo aquest segon torn en el debat del dia d'avui per tractar d'explicar les motivacions i el sentit del nostre vot en la votació que després celebrarem.

He escoltat el torn de rèplica del candidat amb tota l'atenció i el respecte que es mereix. I, en primer lloc, voldria dir-li que realment podria haver-se estalviat aquesta crida a la convivència, perquè la base de la convivència l'estem creant avui, a Catalunya, en aquest Parlament a través del debat dels representants del poble.

Moltes de les raons que expliquen el vot que el nostre

Grup farà han estat donades en la meua anterior intervenció. El candidat, en el seu torn de rèplica, realment no les ha contestades. No ha aclarit moltes de les preguntes que, en nom del meu Grup, jo li he anat formulant. Haig de reiterar, i vull reiterar-ho, que continuem creient que no hi ha en el programa presentat per Convergència i Unió, en el programa defensat pel senyor Pujol, un programa econòmic. Per exemple, pel que fa referència a la llarga i prolífica exposició del programa que ha fet entorn de les Caixes d'Estalvis, ha deixat encara en la confusió i en l'aiguabarreig el que seria aquest Consell Consultiu de Crèdit i no ens ha aclarit si estaria constituït per les Caixes o per les Caixes i els Bancs.

També voldria dir-li que, efectivament, hem llegit el seu programa i hem escoltat les seves paraules. Jo voldria fer referència, en concret, a una part del programa que pot haver induït a confusió el candidat en alguna de les paraules que ha dit.

En l'àrea de l'ensenyament, en concret, el nostre projecte, com en tants altres aspectes, i la nostra alternativa són substancialment diferents. Models escolars diferents, i moltes de les notes que considerem bàsiques ni es mencionen ni les ha mencionat el candidat. Convergència i Unió, i llegeixo el seu programa, diu que vol una escola catalana, pluralista, participativa i creativa.

Nosaltres ens pronunciem per una escola pública, laica, unificada, gratuïta, autònoma i catalana. I hi afegiria, per a qui necessiti aclariments, que la diferència entre una i altra alternativa va quedar prou explícita en la votació de la Llei de Centres Docents al Parlament de Madrid. Però hi ha més, en el camp de l'ensenyament: el candidat no es pronuncia sobre l'escola entesa com a negoci, i el seu programa sí, però per assegurar-li subvencions; i es reserva en el camp de l'ensenyament un paper escàs a la Generalitat; i es guarda silenci tant sobre els centres estatals com sobre les competències administratives i financeres. Jo diria que la seva proposta és, en certa manera, idealitzant, perquè no té referències a la situació actual, ni a les dificultats que tots hem experimentat —i el primer el Conseller de Cultura i Ensenyament de la Generalitat provisional, que és aquí en aquests escons— per les limitacions que imposa el Govern d'UCD. És a dir, no ens confonguem. No estem tots d'acord en els models escolars, i per a nosaltres el fet que avui s'hagi pronunciat el candidat a favor de l'enfortiment de l'escola pública a Catalunya no vol dir que estigui pel model d'escola que nosaltres propugnem.

Jo, però, voldria dir, en aquest Parlament, que no és aquesta la motivació fonamental del nostre vot negatiu en el programa de govern i en les propostes que ens ha fet el candidat. La motivació profunda del nostre vot és que darrera del nostre projecte polític hi ha un projecte nacional per a la construcció de Catalunya diferent del que s'endevina i es veu darrera del programa exposat pel candidat. El nostre és un projecte de reconstrucció nacional de Catalunya centrat en el poble treballador. Una construcció de Catalunya partint de les seves arrels històriques, apuntant al futur, però basant-nos en la realitat del present. I això, naturalment, dóna, com a projecte nacional diferenciat, un programa diferent. I és lògic i és

natural que sigui així en l'expressió democràtica de la voluntat del nostre poble. Nosaltres estem per la recuperació i l'enriquiment de la nostra cultura. Nosaltres estem per la normalització de la llengua catalana en totes les àrees de l'activitat del nostre poble. Però volem fer-ho partint d'una realitat que és la que és, i que no ens podem enganyar de quina és, i que cal que, partint d'ella, garantim a tots que ningú no serà discriminat per raó de llengua. I això, senyor candidat, senyor Hidalgo, no afecta solament els seus electors, afecta molts altres electors, molts altres ciutadans de Catalunya.

Repeteixo, la motivació profunda del nostre vot és que ens trobem davant de projectes polítics diferents. Projecte polític diferent en la gestió de govern, en els objectius i en les prioritats que, per a nosaltres, no són clares i definides en el programa que acaba d'exposar-nos el candidat.

És des d'aquesta motivació profunda, amb sentit perfecte de la nostra responsabilitat com a partit, i sabent encara més que no interrompem el procés institucional que marca el nostre Estatut, que anuncio el vot negatiu del nostre Grup tant a les propostes que ens ha presentat el candidat com, sobretot, al seu programa de govern.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el Diputat senyor Macià Alavedra.

El Sr. ALAVEDRA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, amb les explicacions d'intenció de vot que acabem de sentir ja es pot prefigurar el resultat de la votació, si no hi ha, evidentment, un canvi d'últim minut, sempre possible però molt poc probable en la vida parlamentària. I, per tant, havent escoltat aquestes explicacions de vot, sabem que hi haurà una nova sessió, tal com preveu l'Estatut, que previsiblement començarà amb una nova intervenció del candidat i amb intervenció de tots els Grups. Per tant, jo, aquí, en aquest moment, no afegiré res més. En la propera sessió, el candidat continuarà la seva exposició.

En una cosa, i segurament en moltes més coincidim amb el senyor Benet. També nosaltres hauríem preferit avui una votació de majoria absoluta. Això no ha estat possible. Respectem la decisió política dels Grups, tornarem el dia 24 a sol·licitar novament la confiança de la Cambra. Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Senyores i senyors Diputats, anem a començar la votació que, com hem dit aquest matí, serà nominal i pública. Prèviament els senyors Secretaris segon i quart sortejaran la lletra amb la qual s'iniciarà l'ordre alfabètic dels cognoms dels Diputats. (Pausa.)

Ha sortit la lletra l. De manera que el senyor Secretari primer donarà lectura als noms dels senyors Diputats, començant amb el primer de la lletra l, i prego que cada un d'ells, en ser anomenat, digui «sí», «no» o «abstenció». «Sí» representa el vot favorable al candidat a President de la Generalitat, senyor Jordi Pujol; «no», el vot desfavorable i «abstenció» representa l'abstenció en aquesta votació.

Als efectes de computar les quaranta-vuit hores per a

la propera votació que indica el text de l'Estatut en la Disposició Cinquena, prenguem nota tots plegats que la votació comença a tres quarts de deu del vespre.

(*El senyor Secretari segon va anomenant els senyors Diputats per l'ordre indicat, els quals donen el seu vot.*)

El Sr. SECRETARI PRIMER: Josep Laporte i Salas: «sí»; Miquel López i Tortosa: «no»; Marià Lorca i Bard: «abstenció»; Antoni Luchetti i Farré: «no»; Agustí Luna i Serrano: «abstenció»; Joan Manuel Margalef i Miralles: «abstenció»; Joan Martí i Ferré: «sí»; Eduard Martín i Toval: «no»; Justiniano Martínez Medina: «no»; Jordi Martínez i Planas: «sí»; Ricard Masó i Lluñes: «sí»; Marta Mata i Garriga: «no»; Lluís Medir i Huerta: «no»; Josep Mesegué i Utgé: «abstenció»; Josep Montero i García: «no»; Trinitat Neras i Plaja: «sí»; Josep Maria Nolla i Panadés: «sí»; Joan Oliart i Pons: «no»; Enric Olivé i Martínez: «sí»; Joan Oro i Florensa: «sí»; Francesc Padullés i Esteban: «no»; Josep Panisello i Zaragoza: «abstenció»; Pere Parera i Cartró: «sí»; Alexandre Pedrós i Abelló: «abstenció»; Laureà Pérez i Ciudad: «no»; Alfons Pérez i Guerra: «abstenció»; Joaquim Pibernat i Lleyxà: «sí»; Pere Pi-Sunyer i Bayo: «sí»; Ramon Pla i Nadal: «sí»; Albert Planasdemunt i Gubert: «abstenció»; Marcel Planellas i Aran: «no»; Josep Maria Poblet i Guarro: «abstenció»; Ferran Pont i Puntigam: «sí»; Pere Portabella i Ràfols: «no»; Joan Prats i Català: «no»; Jesús Prujà i Puig: «abstenció»; Francesc Xavier Puig i Andreu: «abstenció»; Antoni Puigvert i Gorro (*Absent*); Jordi Pujol i Soley: «sí»; Eduard Punset i Casals: «abstenció»; Antoni Cuadras i Camps: «no»; Joan Ramos i Camarero: «no»; Joan Reventós i Carner: «no»; Rafael Ribó i Massó: «no»; Delfí Robinat i Elias: «sí»; Joan Roig i Borràs: «no»; Josep Roig i Magrinyà: «abstenció»; Pere Rosselló i Esteban: «abstenció»; Ramon Sala i Canadell: «sí»; Celestí Andrés Sanchez Ramos: «no»; Antonio Santiburcio Moreno: «no»; Simeó Selga i Ubach: «sí»; Josep Maria Simó i Huguet: «no»; Antoni Subirà i Claus: «sí»; Francesc Subirà i Rocamora: «abstenció»; Salvador Sunyer i Aimeric: «no»; Daniel Terradellas i Redon: «no»; Esteve Tomàs i Torrens: «no»; Higiní Torras i Majem: «abstenció»; Víctor Torres i Perenya: «abstenció»; Lluís Valentín Fernández: «no»; Joan Ventura i Solé: «sí»; Miquel Verdeny i Enrich: «sí»; Francesc Vicens i Giralt: «abstenció»; Joan Vidal i Gayolà: «sí»; Marià Vila d'Abadal i Vilaplana: «sí»; Ramon Viñals i Soler: «abstenció»; Lluís Virgili i Farrà: «sí»; Matias Vives i Marc: «no».

Prego el senyor Secretari segon que continuï la votació, si li plau.

El Sr. SECRETARI SEGON: José Acosta Sánchez: «no»; Josep Maria Ainaud de Lasarte: «sí»; Macià Alavedra i Moner: «sí»; Albert Alay i Serret: «abstenció»; Alfred Albiol i Paps: «sí»; Alfred Amestoy i Sáenz: «no»; Josep Andreu i Abelló: «no»; Pere Ardiaca i Martí: «no»; Lluís Armet i Coma: «no»; Pere Ayguadé i Ayguadé: «no»; Rosa Barenys i Martorell: «no»; Josep Benet i Morell: «no»; Joan Besa i Esteve: «abstenció»; Xavier Bigatà i Ribé: «sí»; Jordi Borja i Sebastià: «no»; Josep Borràs i Gené: «sí»; M. Dolors Calvet i Puig:

«no»; Teresa Eulàlia Calzada i Isern: «no»; Jaume Camps i Rovira: «sí»; Ferran Camps i Vallejo: «sí»; Anton Cañellas i Balcells: «abstenció»; Vicenç Capdevila i Cardona: «abstenció»; Ignasi Carner i Jorba: «sí»; Esteban Casado Poveda: «no»; Josep M. Casals i Guiu: «sí»; Marçal Casanovas i Guerri: «abstenció»; Francesc Casares i Potau: «no»; Carles Cigarran i Rodil: «no»; Higiní Clotas i Cierco: «no»; Josep Clua i Queixalós: «abstenció»; Joan Codina i Torres: «no»; Joan Colominas i Puig: «sí»; Miquel Coll i Alentorn: «sí»; Joan Comas i Basagañas: «no»; Alfons Carles Comín i Ros (*Absent*); Joan Cornudella i Barberà: «no»; Francesc Craviotto i Blanco: «no»; Josep M. Cullerell i Nadal: «sí»; Francesc Dalmau i Norat: «abstenció»; Joan Descals i Esquius: «sí»; Jordi Escoda i Vila: «sí»; Raimon Escudé i Pladellorens: «sí»; Juanjo Ferreiro Suárez: «no»; Helena Ferrer i Mallol: «sí»; Xavier Folch i Recasens: «no»; Jaume Fonolleda i Aspert: «sí»; Josep Fornas i Martínez: «abstenció»; Agustí Forné i Roé: «no»; Ramon Franch i Baiges: «abstenció»; Francesc Frutos i Gras: «no»; Joan Ganyet i Solé: «no»; Luis Andrés García Sáez: «no»; Josep Garrell i Pubill: «sí»; José González Navas: «no»; Xavier Guitart i Domènech: «no»; Antoni Gutiérrez i Díaz: «no»; Francisco Hidalgo Gómez: «no»; Joan Hortalà i Arau: «abstenció»; Joaquim Jou i Fonollà: «no». (*Tot seguit vota la Mesa*)

Enric Manuel-Rimbau i Tomàs: «abstenció»; Ramon Espasa i Oliver: «no»; Felip Lorda i Aláiz: «no»; Ramon Camp i Batalla: «sí»; Concepció Ferrer i Casals: «sí»; Isidre Molas i Batllori: «no»; Heribert Barrera i Costa: «abstenció».

(*Es procedeix a fer l'escrutini.*)

El Sr. PRESIDENT: Senyores i senyors Diputats, fet el recompte pel senyor Secretari, el resultat de la votació és el següent: vots favorables al candidat, 43; vots contraris al candidat, 59; abstencions, 31. Dos senyors Diputats estaven absents en el moment de la votació.

En aquestes condicions, el candidat a la Presidència, senyor Jordi Pujol, no ha obtingut els 68 vots favorables, és a dir, la majoria absoluta dels membres del Parlament que, segons la Disposició Transitòria Cinquena, apartat 3, són necessaris per a ésser elegit. En conseqüència, d'acord amb l'apartat 4 de la mateixa Disposició, caldrà procedir a una segona votació que haurà de tenir lloc quaranta-vuit hores més tard, és a dir, a tres quarts de deu del vespre de dijous dia 24. La Mesa i els Portaveus dels Grups parlamentaris entenen que en aquestes condicions cal escoltar novament el candidat a President de la Generalitat perquè ratifiqui o rectifiqui, si ho considera escaient, la seva proposta de programa de govern i de composició del Consell Executiu, i cal obrir un nou debat on els Grups parlamentaris puguin altre cop manifestar-se. La Mesa i els Portaveus estimen que aquest debat ha d'ordenar-se com el que ha tingut lloc avui. Per tant, el Parlament és convocat per al proper dijous, dia 24, a les onze del matí.

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Senyor President, una qüestió d'ordre! Una qüestió d'ordre, senyor President, que només té per sentit i per finalitat una millor interpretació de l'Estatut i el fet de no assentar precedents, per-

què, efectivament, el canvi és d'un quart d'hora escàs.

La Disposició Transitòria Cinquena número 4 diu que, si no s'assoleix aquella majoria, el mateix candidat podrà sotmetre's a una segona votació, quaranta-vuit hores després de l'anterior, en la qual també es requerirà la majoria. Llavors, és possible entendre que essent la votació un sol acte, no sabent-se si s'ha obtingut la majoria o no fins que s'acaba, l'hora en què s'ha de comptar, començar a comptar les quaranta-vuit hores, és un quart després. Però convé no assentar precedents en una interpretació, diguem, no acurada de l'Estatut. L'hora per a començar a comptar, creiem, i ho sotmetem al bon criteri de la Mesa Presidencial, és l'acabament de la votació, una vegada que s'han donat els resultats de l'escrutini.

El Sr. PRESIDENT: Bé, jo crec que si la votació s'en-

tén com el començament de la votació, n'hi ha prou que es comenci a la mateixa hora dos dies més tard; i si s'entén que la votació és coneguda quan es coneixi el resultat, hem de preveure que el temps de realitzar la votació i de computar els vots donarà aproximadament el mateix. De manera que... a més, jo crec que no hem d'abusar de les interpretacions literals, i que hem d'anar pel bon sentit de la qüestió, i em sembla superflu perdre un quart d'hora més per una qüestió molt discutible. De manera que, jo proposo la interpretació que n'hi ha prou que la votació comenci a la mateixa hora que ha començat avui. Si els senyors Diputats estan d'acord amb aquesta decisió de la Presidència... *(Pausa)*. Doncs, per assentiment, els considerem conformes i aixequem la sessió fins demà passat a les onze del matí.

(S'aixeca la sessió a les deu del vespre.)

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

(Nom)
població.....
carrer/plaça
número districte postal telèfon.....
desitja subscriure's al **DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA**,
d'acord amb les condicions impreses al dors, a partir del dia de..... de.....
fins al 31 de desembre de 198

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 198..... envia
per núm. la quantitat de pessetes
(gir/taló al portador)

..... de de 198

Signatura

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, Palau del Parlament,
Parc de la Ciutadella, Barcelona-3.
